

GROOT ROTTERDAM PANORAMA

7 NOVEMBER 1935 - No. 44

LOSSE NUMMERS 15 CENT

NOVEMBER - JACHTTIJD

LEES IN DIT NUMMER ONS ARTIKEL: „IK DOODDE DEN CZAAR”

De smeden zeggen het met hamers en hoeijzers.

Bij het huwelijk van den wielrenner gaan de wielen van den grond.

ONDER DEN EEREBOOG

ER was eens een meneer die eerzuchtig was en iets nieuws in de wereld wilde brengen; hij nam drie dagen vakantie en dacht na, werd verstrooid of deed alsof, sloep twee nachten niet en verblijdde toen de wereld met een nieuwe heeren-

mode, een strikje aan den voorkant van een hoed, zeer smalle pantalonspijpen, een knoopsgat aan den rechterkant van zijn colbert, of iets dergelijks. Jaloersche vrienden en zijn vrouw probeerden zijn uitgelaten opgetogenheid te dooven met de mede-

deeling, dat het heelemaal geen nieuwigheid was en dat heel vroeger ook de broekspijpen ongewoon smal waren geweest, maar de eerzuchtige man wees dit verwijt van de hand met de oude opmerking, dat er niets nieuws onder de zon is en dat je feitelijk wel iets nieuws brengt, als je het oude weer nieuw maakt. Hetgeen waar is; men kan tegenwoordig moeilijk eischen, dat men werkelijk een nieuwigheid in de wereld tooverf, of het moet een nooit uitgeputte vulpen, een eeuwige sigaret of een automatische dassenstrikker zijn — en twee weken later zou waarschijnlijk een geleerde komen vertellen, dat de oude Assyriërs iets dergelijks reeds kenden, getuige inscripties op oude monumenten en grafkelders.

Neen, er is niets nieuws onder de zon. Tegenwoordig wordt het steeds meer de gewoonte, om eerebogen voor bruidsparen te vormen. De bekenden van de bruid, meestal van den bruidegom, komen naar de kerk of het stadhuis en laten het bruidspaar na de plechtigheid wandelen onder een doorzichtig dak van roeispanen, fietswielen, hamers, sabels, dienbladen, kleine schoolborden, enz. Nieuw zal dit ook wel niet zijn. Als men maar lang genoeg zoekt in bibliotheken, zal men wel bewijzen vinden, dat vroeger de kannibalen een eerehaag bouwden met scheenbeenen, soldaten met vaandels, Eskimo's met kano's, dierentemmers met opgezette leeuwen, en middeleeuwsche krijgers met stormrammen. Met ijver en goeden wil is voor heel veel een historisch bewijs te vinden, en voor het geval van de huwelijks-eerehage is het al heel gemakkelijk. Het gebeurde bijv. eens bij de oude Chineezers, dertig of veertig eeuwen geleden, dat een mandarijn na de huwelijksksluiting naar buiten trad, precies op het oogenblik dat het begon te stortregenen; de nieuwsgierige kijkers hieven ontzet hun handen op, bang

De Londensche brigadier verlaat tusschen een vertrouwde afzetting de kerk.

Het huwelijk van den fanfare-dirigent.

Als de aanvoerster van het hockey-elftal trouwt.

dat de zware droppels de kostbare kleeren van het bruidspaar zouden bederven; laat de handen een weinig dalen en naar elkaar toekomen, en men heeft een dak van beschermende handen.

Zoo is dus het gebruik ontstaan. Maar uit China drong toentertijd niet veel door tot de buitenwereld, en we zouden de aardige gewoonte dus niet kennen, als ze ook niet ontstaan was in Perzië, waar het op deze manier ging: de nar van den sjah, die niet al te knap was, trouwde met een vrouw van meer dan middelbaren leeftijd, die ook niet bepaald zoo schoon was, dat zij een dichter tot 'n meesterstuk van liefdespoëzie zou inspireren. Toen het evenwichtige bruidspaar na de ontroerende speech van den Perzischen Burgerlijke Stand-ambtenaar naar buiten schreed, hief een vrouw, toen zij den bruidegom zag, haar handen op en riep: „Hoe kan een vrouw zóó'n man trouwen!” maar aan den anderen kant stond een man, die met opgeheven handen vroeg: „Hoe kan een man zóó'n vrouw vragen?” Een tweede vrouw antwoordde, een tweede man gaf zijn meening te kennen, een derde vrouw zei... de handen waren weer omhoog, de eerehaag was er weer. Het werd een gewoonte; de gewoonte stierf uit; de gewoonte kwam weer op, een folklorist in Spanje schreef er een boek over, een Fransche boer introduceerde het gebruik bij het tweede huwelijk van zijn schoonmoeder, een Engelschman vond het wel aardig voor de trouwpartij van een knap nichtje — enfin, tegenwoordig is geen bruidspaar er meer veilig voor.

Het huwelijk is nu eenmaal een gewichtige gebeurtenis, en voor de twee, die 't levenscontract sluiten, is het altijd aangenaam en sympathiek,

dat collega's, vrienden en magen hun belangstelling en medeleven toonen, desnoods met een eerehaag. Het gebruik wordt algemeen en is nog voor sterke uitbreiding vatbaar; zeelieden kunnen met masten komen, kweekers met boomen, aannemers met heistellingen, journalisten met drukpersen of heel groote duimen, schoorsteenvegers met roetstaven, tooneelspelers met lichtbakken, spoormensen met spoorbruggetjes en Sinterklazen met houten Pietermansknechten. Natuurlijk vonden de humoristische tekenaars een prachtig onderwerp in den huwelijks-eereboog; zij teekenden druipende roomsoezen boven den banketbakker en zijn bruid, en plaatsten bij het huwelijk van den bioscoopportier een eerewacht van onvreuses, die hun zaklantaarns natuurlijk niet omhoog maar omlaag hielden. Doch het

De collega's van den dokter-bruidegom hebben voor een origineelen eereboog gezorgd.

slechtst kwamen er de loodgieters af, die in Engelsche bladen steeds voorgesteld worden als mensen die altijd iets vergeten, die steeds te laat komen en, als zij komen, liever rusten dan werken. Het plaatje gaf de volgende voorstelling: de pas gehuwde loodgieter kwam met zijn lieflijke bruidje uit de deur van het stadhuis en op den grond lagen en zaten zijn collega's, die den eereboog moesten vormen... te slapen. A.

De eerewacht van den garde-officier.

„Wat er met Anastasia gebeurd is? Ik verstrooide haar asch met een schop over een afstand van vijf wersten in Siberië. Vertel dat in New York.”

In dit nummer vangen wij aan met de publicatie van een serie artikelen door Richard Halliburton, den befaamden Amerikaanschen journalist, die onlangs gelijk een tweede Hannibal met een olifant de Alpen overtrok. Mr. Halliburton interviewde een van de werkelijke moordenaars van de Russische keizerlijke familie op zijn doodsbed, n.l. Peter Ermakov, die na jaren van stilzwijgen zijn verschrikkelijke daad ten laatste bekende.

Ik doodde den Czaar

„Wij waren maar met ons drieën”

PETER Zacharovitch Ermakov, een der drie Bolsjewistische officieren, die in den nacht van 16 Juli 1918 Czaar Nicolaas II van Rusland en de zes leden van z'n gezin vermoordden, vertelde mij, terwijl hij doodelijk ziek te bed lag, met koortsachtige heftigheid het geheele, vreeselijke verhaal van de slachting der Romanoffs.

Tot dat oogenblik had hij, een van de twee of drie mannen die de juiste toedracht kenden, een onverbroken stilzwijgen bewaard omtrent dezen massa-moord, dien hij hielp organiseeren en ten uitvoer brengen. Hijzelf verwijderde en verbrandde de lichamen en verspreidde de asch, opdat er geen spoor van de Romanoffs zou overblijven. En vervolgens luisterde hij zeventien jaar achtereen, half geamuseerd — niets ontkennend of bevestigend — naar de wilde geruchten die de wereld rondgingen

nopens de „feiten” van de nachtelijke moord-partij.

De rapporten over den dood van den Czaar, tot dusver gepubliceerd, zijn altijd schaarsch van informatie en veelal tegenstrijdig geweest. De feiten welke mij bekend waren, kunnen als volgt opgesomd worden:

In Augustus 1917 werden de Czaar, z'n vrouw en vijf kinderen door de revolutionairen te Petrograd gearresteerd en daar vijf maanden gevangen gehouden. Later bracht men hen over naar Tobolsk in West-Siberië. Vandaar werden ze in April 1918 weer vervoerd, honderden mijlen ten Westen van Jekaterinenburg, thans Sverdlovsk genoemd, de hoofdstad van het Oeralgebergte.

Het koningsgezinde Witte leger in Siberië, versterkt door vele bevrijde Tsjechische krijgsgevangenen, rukte onmiddellijk op naar Jekaterinenburg in de hoop de keizerlijke familie te ontzetten.

Omstreeks den 14en Juli 1918 was Jekaterinenburg geheel door de Witten omringd en stond op 't punt zich over te geven.

Doch de Rooden, die den Czaar bewaakten, voelden, dat z'n redding een zwaren slag voor de Bolsjewis-

tische zaak zou beteekenen. Er bleef hun slechts één weg over om den klaarblijkelijke opzet der Witten te verijdelen: niet alleen Nicolaas, maar ook zijn vrouw en zoon en vier dochters moesten sterven, opdat geen hunner later de inspiratie en het verzamelpunt voor contra-revolutionnaire activiteiten zou kunnen zijn.

Het Comité van Arbeiders en Boeren te Jekaterinenburg ontving vanuit Moskou opdracht alle Romanoffs, die gevangen gehouden werden, dood te schieten.

In den nacht van den 16en Juli deelde men den Czaar, den zes leden van zijn gezin en hun getrouwen bedienden mede, dat er in de stad ongeregeldeheden waren uitgebroken en dat de schietpartijen zich ieder moment naar de straat voor hun huis konden verplaatsen.

Ter eigen beveiliging moesten ze zich verzamelen in een half ondergrondse wachtkamer, in afwachting van de komst van een autohobiel, waarmee ze naar een nieuw en minder gevaarlijk verblijf in een ander deel van de stad zouden worden overgebracht.

Toen ze in de aangewezen kamer te zamen gekomen waren en plaats genomen hadden, las men hun het doodvonnis voor en werden ze — volgens het korte en opmerkelijk gereserveerde verslag van den officieelen Bolsjewistischen onderzoeker — zonder meer „doodgeschoten”.

Precies door welke en hoeveel personen en met welke wapenen ze doodgeschoten zijn, is altijd een vraag gebleven, aangezien de eigenlijke uitvoerders van het doodvonnis zich nimmer over het geval uitlieten. Bijzonderheden omtrent het aantal en de namen der bedienden, die tegelijk geëxecuteerd werden, zijn eveneens onbetrouwbaar. Sommige lezingen spreken van twee bedienden, andere van zes.

DE negen, of elf, of dertien lichamen werden achttien kilometer buiten de stad gebracht en begraven, of verbrand, of in een mijnschacht geworpen, of weggetooverd naar een onbekende bestemming. Zekere geschiedschrijvers beweren dat de lichamen nooit gevonden zijn en worden weer tegengesproken door anderen, die het tegendeel voor waar houden. Zelfs zou er een schat van juweelen, iconen etc. met de lijken opgedolven zijn. Nu en dan lezen we dat de stoffelijke resten, de juweelen en iconen in 't geheim naar Moskou, naar Londen, of naar Peking gevoerd zijn.

De schaarschte en onbetrouwbaarheid der feiten

hebben aanleiding gegeven tot sensationele geruchten, bedriegerijen en speculaties. Een geheel boek — en een zeer overtuigend boek — werd geschreven om te bewijzen dat Anastasia, de jongste dochter van den Czaar, ontsnapte en nog steeds in leven is. Maar een ander boek, en een niet minder overtuigend, ontzenuwt alle argumenten welke de promotor van Anastasia's aanspraken als onbetwistbaar meent te kunnen aanvoeren.

Het meest gezaghebbende rapport, dat we kennen, is opgemaakt door Nicholas Sokoloff, den hoofd-magistraat der Witten, die na den val van Jekaterinenburg van hen opdracht kreeg een diepgaand en minutieus onderzoek in te stellen. Dit onderzoek was een meesterstuk in z'n soort.

Het liet geen middel onbepoofd en geen bruikbaar getuigenis werd verwaarloosd, teneinde de juiste toedracht der feiten te leeren kennen. Die toedracht werd vastgesteld aan de hand van aanwijzingen en inlichtingen van getuigen, die bij de misdaad betrokken waren geweest, doch wier aandeel erin van zoo'n onschuldig karakter was, dat zij het durfden wagen in Jekaterinenburg te blijven en het binnenrukken van de Witten af te wachten. Daarbij moesten zij er ook nog rekening mee houden, dat de Bolsjewisten en de voornaamste daders van den moord wel eens spoedig als machthebbers in Jekaterinenburg terug konden keeren, belust, zich met moord en doodslag op een ieder te wreken, die zijn mond voorbij had gepraat.

In weerwil van al deze moeilijkheden stelden de onderzoekers uit allerlei bewijsmateriaal, afkomstig uit de tweede hand, een over het algemeen betrouwbaar overzicht samen van de bloedige gebeurtenissen. Dit overzicht onthulde de geheele afschuwelijke onmenselijkheid van den moord. Het gaf bovendien de namen en de levensbeschrijvingen van de moordenaars aan de openbare schande prijs en brandmerkte hen als de weerzinwekkendste misdadigers in heel de Russische geschiedenis.

De wereld moest echter zeventien jaar wachten, voor zij de geschiedkundige waarheid aangaande den moord te hooren zou krijgen uit den mond van een der moordenaars zelf, een der voornaamste beulen, die in een doldriftige stemming een vermetele en openhartige bekentenis aflegde. Zijn biechtvader was ik, hetgeen ik dankte aan een vreemden samenloop van omstandigheden.

Teneinde de laatste onthulde bijzonderheden van de slotakte van het vreeselijk drama der Romanoffs goed te kunnen begrijpen is het echter noodzakelijk, eerst even de gebeurtenissen na te gaan, die er aanleiding toe gaven.

De voorgeschiedenis

Slechts weinig heerschers in de geschiedenis zijn zoo vervolgd geworden door tragiek en ongeluk, of zoo blind en doof voor de lessen ervan gebleven, als de laatste Czaar aller Russen. Nicolaas II was nog slechts een kind, toen zijn grootvader Alexander II door een nihilistische bom aan stukken werd gereten. Zijn vader Alexander III gelukte het, Rusland aan de spits te brengen van zijn keizerlijke macht en glorie. Maar hij stelde hoegenaamd geen belang in zijn oudsten zoon en bleef volkomen in gebreke hem een opvoeding te geven, die den toekomstigen Czaar paste.

De jonge Nicolaas leefde het verborgen bestaan van een kasplant in een paleistuin, zorgvuldig behoed voor alle nadeelige invloeden van buiten, maar dan ook volkomen onbekend met het leven daarbuiten. Toen hij in het jaar 1894, op 26-jarigen leeftijd, den troon besteeg, ontpopte hij zich als een zachtmoedig, onbeduidend mensch met een onstandvastig karakter.

De aanvaarding zijner regeering ging ongelukkigerwijs gepaard met een zeer tragische gebeurtenis, die een noodlottigen invloed uitoefende op de toch reeds aarzelende houding, die hij tegenover het leven aannam. Bij gelegenheid van zijn kroning werden namelijk niet minder dan drieduizend menschen doodgedrukt van een massa, die zich voor de poort van een feestpark verzameld had, waar giften zouden worden uitgereikt. Later, bij zijn kroningsfeest, ontgleed bovendien het symbool van zijn Souvereiniteit aan zijn schouder en viel op den grond. Fatalistisch van natuur beschouwde hij deze twee slechte

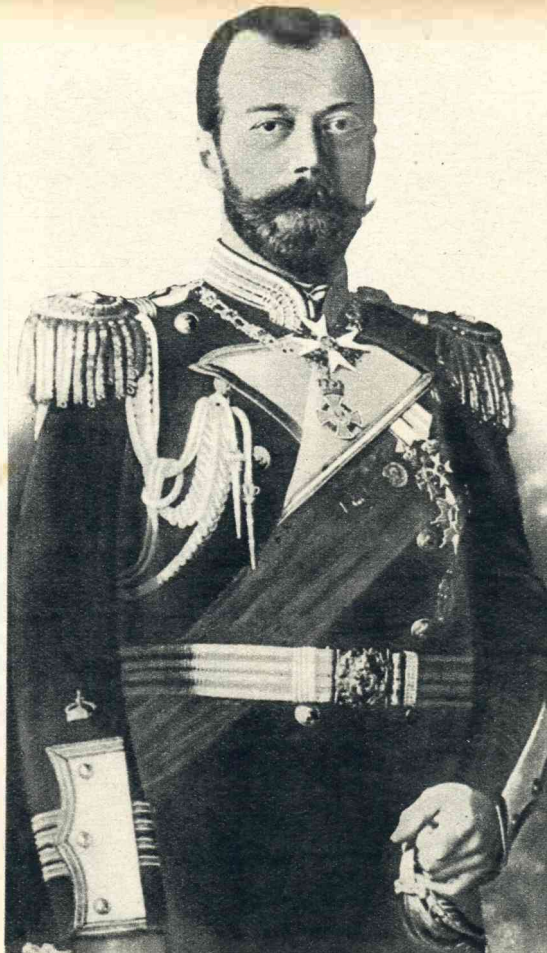
voorteekenen als vingerwijzingen van den hemel, dat hij als regeerder onwelgevalligen veroordeeld was, en liever dan zich te verzetten tegen zijn noodlot, aanvaardde hij het berustend.

De geschiedschrijvers ontdekken slechts één karaktertrek in Nicolaas II, die algemeen geprezen werd — een trek, die jammerlijk genoeg meer dan iets anders tot zijn ongelukkig einde zou bijdragen: namelijk zijn harts-tochtelijke en levenslange liefde voor zijn jonge en in haar jeugd buitengewoon schoone gade, een Duitsche prinses uit het kleine hertogdom Hessen. Zij traden kort voor de kroning in het huwelijk, Nicolaas op 26-jarigen, zijn bruid op 22-jarigen leeftijd.

Eenmaal op den troon gezeten bewees Czarina Alexandra al heel spoedig, dat zij een even wilskrachtige en standvastige persoonlijkheid was, als haar echtgenoot slap, lusteloos en onbekwaam. Met heel haar hart en ziel hing zij aan het autocratisch regiem en streed zij voor de handhaving ervan. Dit streven, tegen de wielende en kokende stroomingen van den tijd in, was te gevaarlijker, wijl zij lijdend was aan chronische neurosis, behept met een godsdienstig mysticisme, aan zwaarmoedigheid leed en een hysterischen aanleg bezat, die zich vooral manifesteerde, als zij werd tegengewerkt.

Bij al die gebreken bezat de Czarina echter ook schoone en edele karaktereigenschappen. Tijdens de eerste jaren van den oorlog, bijvoorbeeld, werkte zij schier dag en nacht aan de organisatie van haar oorlogshospitalen. En geen Kozak in het leger van den Czaar kon een beter soldaat en een trouwer vaderlander zijn dan de Czarina, die toch tot in merg en been een Duitsche was.

Haar overigens goedbedoelde inmenging in de regeering der Romanoffs was echter fataal, zowel voor Rusland als voor de dynastie. Het was haar

Nicolaas II besteeg in 1894, op 26-jarigen leeftijd, den troon der Romanoffs als Czaar aller Russen. Zijn eenzijdige, voor een toekomstig heerscher schier verwaarloosd te noemen opvoeding was oorzaak, dat de van nature bescheiden en twijfelmoe-dige vorst als een gevoelig, maar hulpeloos kind stond tegenover 't barnende leven, zijn woelige onderdanen en de brandende vraagstukken van den nieuweren tijd. Als heerscher een tragische figuur, die ook op tragische wijze aan zijn einde kwam: in den nacht van 16 Juli 1918 werd hij met zijn heele gezin te Jekaterinenburg door de Bolsjewisten vermoord.

invloed, die den karakterzwakken en aarzelen-den Czaar van de eene domheid tot de andere aanzette, die hem tot verzet en onderdrukking prikkelde van elke vooruitstrevende staatkundige beweging, hem deed besluiten tot den rampspoedigen oorlog met Japan, en die hem in het jaar 1905

het noodlottige bevel in den mond gaf, te vuren op de arbeidersdelegatie, die tegen het verbod in het Winterpaleis naderde, tengevolge waarvan een honderdtal van deze afgevaardigden den dood vond.

Al deze en nog veel meer andere grieven namen het volk in tegen den Czaar. Hij werd gehaat en veracht. De geest van den opstand, lang met geweld onderdrukt, stak, getergd door de onbekwaamheid van Nicolaas II en door het despotisch streven van de Czarina, steeds driester den kop op. Met het doel deze revolutionaire beweging te verlammen en af te schrikken werden in den loop der jaren duizenden politieke tegenstanders naar de gevangnissen en mijnen in Siberië verbannen. Tot hen behoorden ook Nikolaï Lenin en Peter Ermakov...

Alsof de Czaar nog niet genoeg onheil te verduren had, bezocht het noodlot hem ook nog in zijn familie-leven. Zoo werden hem vier dochters achter elkaar geboren, terwijl heel Rusland om een troonopvolger

Een keizerlijke picnic tijdens een zomeruitstapje.

Gelukkige beelden uit een reeds vergrijsd verleden. Links: Czarewitsch Nicolaas en zijn bruid, prinses Alice van Hessen. Rechts: Groot-hertog Ernst Ludwig van Hessen en prinses Melitta van Coburg, die later hun verloving verbraken.

te worden herhaald. De geruchten van zijn staag groeienden invloed aan het hof en van de schandalen, die eruit voortvloeiden — schandalen, deels berustend op de werkelijkheid en anderdeels slechts boosaardige verzinsels — drongen weldra door tot het volk en verbreidden zich tot aan de uiterste grenzen van Rusland.

Die werkelijke en vermeende schandalen, waarmee ijverig gecolporteed werd, namen in het jaar 1916 dergelijke afmetingen aan, dat zij den Czaar beroofden van het laatste armzalige restje sympathie en steun, waarop hij nog had mogen rekenen. Teneinde het verloren vertrouwen terug te winnen liet hij zich door de Czarina overreden het oppercommando over het leger op zich te nemen. Het was zijn laatste en grootste domheid, want hij verscheen aan zijn troepen, op wier trouw hij zich al niet meer verlaten kon, als een belachelijk en sentimenteel groot kind, dat zich vermomd had met een baard en verkleed met een generaalsuniform.

Op 15 Maart 1917, toen de revolutionairen

onder aanvoering van Kerensky nog overal in bedwang gehouden konden worden, werd Nicolaas II geprest afstand van den troon te doen. Vier dagen later verloor hij ook zijn vrijheid en werd hij met zijn geheele gezin door de voorloopige regering gevangen gezet.

Kort vóór het aftreden van den Czaar was de Czarina, opgeschrikt door den ontstellenden loop der gebeurtenissen, ernstig besloten geweest de kinderen naar Engeland of Zweden te zenden, teneinde daar geregelder tijden af te wachten. De gelegenheid om te vluchten was toen nog vrij gunstig, doch nauwelijks stond het plan vast, of de kinderen kregen alle vijf tegelijk een zwaren aanval van mazelen te verduren. En toen zij weer zoover waren, dat zij konden reizen, waren zij gevangen en was de kans om te vluchten in rook vervlogen.

Als voorloopige gevangenis van het Czaristisch gezin diende hun eigen paleis te Tsarkoye Selo, twintig mijlen buiten St. Petersburg gelegen en omgeven door prachtige tuinen. Hier leefden zij even zorgeloos als in vroeger dagen. De Czaar maaide het grasveld van den tuin, roeide op het meer, zaagde hout, hield punctueel zijn ongelooflijk onbenullig dagboek en zijn weerrapporten bij, en ontving bezoeken van Kerensky. Geheel alsof er niets ernstigers in het leven bestond.

Maar buiten de paleistuinen was Rusland één laaiend vuur. Kerensky, die de groeiende macht van Lenin en zijn meedoogenloozen aanhang begon te vreezen, zette in Augustus 1917 de geheele Czaristische familie in den trein en zond hen naar een andere en minder prettige gevangenis in de Siberische stad Tobolsk.

Drie maanden later, in November 1917, werd zijn voorloopige regering verdreven door de Bolsjewisten, onder aanvoering van Lenin. De burgeroorlog woedde in het gansche Rusland. Arbeiders, boeren en gedroste frontsoldaten vormden Raden en gingen te werk, alsof zij het hoofd verloren hadden. En intusschen smeedden de Royalisten

talrijke plannen, die ten doel hadden den Czaar en zijn gezin te bevrijden en heimelijk naar Engeland over te brengen. In Tobolsk waren zooveel van hun agenten de gelederen der Rooden binnengeslopen, dat de volkscommissarissen aldaar besloten, de Romanoffs naar de stad Jekaterinenburg te zenden, die driehonderd mijlen dichter bij Moskou gelegen was en welker bevolking het Rode bewind gunstiger gezind was, dan die van Tobolsk, terwijl het ook als garnizoensplaats de voorkeur verdiende.

De Czarewitsch was echter lijdend en kon op dat oogenblik onmogelijk worden vervoerd. Niettemin werd den Czaar bevolen zich gereed te maken voor het vertrek en alvast vooruit te reizen. Dit bevel stelde de Czarina voor de hartbrekende keus tusschen haar echtgenoot en haar zoon. Zij liet zich bij haar beslissing leiden door practische overwegingen. Beiden hadden zij steun nodig, de echtgenoot en het kind. Maar Alexis had den huisdokter en de Czaar had niemand. En dus besloot zij hem te volgen, die haar steun het meest noodig zou hebben, wijl hij in het gróóteste gevaar scheen te verkeerren: haar echtgenoot.

Dit besluit, dat zij eerst nam na een urenlangen wanhopigen strijd tusschen haar trouw aan den Czaar en haar moederliefde, scheurde haar hart schier uiteen. Zij liet haar zieke kind achter en vergezelde haar echtgenoot, vreezend dat zijn leven het meest bedreigd werd. Als hij sterven moest, dan wilde zij met hem sterven....

Een vrijdelde vlucht

Toen zij en de Czaar vertrokken, namen zij hun dochter Maria mee, terwijl de drie andere meisjes bij Alexis achterbleven. De afspraak was, dat zij hen zoo spoedig mogelijk naar Jekaterinenburg zouden volgen. De bevelvoerder van het escorte, dat den Czaar overbracht, bewogen door medelijden met de felle smart van de Czarina en voorvoelend, dat zij en Maria ermee gebaat zouden zijn, als zij in de hoofdstad van de natie verbleven, trachtte nog met den trein naar Moskou door te vluchten. Doch zijn toelag werd ontdekt en nadat men hem het commando had ontnomen, werden zij gedwongen naar Jekaterinenburg terug te keeren.

Het geschiktste en beste huis in deze stad behoorde aan een rijken koopman toe, een zekeren Ipatiev. Men verdreef hem eruit en installeerde er de Romanoffs. Rond drie zijden van het huis werd een houten schutting opgetrokken van tien voet hoogte; de vierde zijde zag uit op een gesloten tuin. Een officier en acht soldaten werden voorts nog belast met de bewaking van de ingangen.

Voor de verdediging van Jekaterinenburg tegen een opmarsch van de Royalisten, die zich hadden geformeerd tot het zoogenaamde „Witte Leger“, bezat de stad een garnizoen van verscheidene duizenden Bolsjewisten — een armzalig leger, dat uit ongeregelde troepen bestond. De eigenlijke heerscheres van de stad was echter de bekende „Tsjeska“, een geheime, over heel Rusland vertakte organisatie, opgericht met het doel de contrarevolutie te smoren en de speculatie uit te roeien. Zij „regeerde“ door koelbloedig iedereen te vermoorden, die verdacht werd den Bolsjewistischen opstand niet met hart en ziel aan te hangen.

Evenals overal elders, waren bij de Tsjeska in Jekaterinenburg 'n groot aantal beroepsmoordenaars en andere schurken ingelijfd. Voor het meerendeel waren dit Letten, of gewetenlooze Oostenrijksch-Hongaarsche krijgsgevangenen of Chinezen. In Jekaterinenburg heette een der bestuurders van dit moordenaarscomité Yourovsky — een wreede, fanatieke Bolsjewist; zijn chef-medemoordenaar was de 36-jarige ex-galeiboef Peter Ermakov.

Dit waren de individuen, aan wier hoede men het Czaristisch gezin had toevertrouwd. Twee en een halve maand nadat zij de Romanoffs in handen hadden klonken er kort na één uur in den nacht vanuit het souterrain van Ipatiev's huis gedempte knallen, die deden denken aan geweervuur. Het was het knallen der schoten, waarmee de Czaristische familie werd afgeslacht en die thans na zeventien jaar nog hun echo over de wereld doen weerklinken...

Voorzien van deze en nog vele andere gegevens betreffende het leven en den dood van de Czarenfamilie stapte ik op zekeren dag in Moskou in den Transsiberischen trein, die mij in twee etmalen

bad. Doch eindelijk, in het jaar 1904, werden deze gebeden verhoord. De Czarina schonk het levenslicht aan een zoon, die Alexis werd gedoopt.

Bijna terstond na de geboorte constateerden de dokters echter, dat de Czarewitsch lijdende was aan hemophilia, een bloedziekte die erfelijk was in de familie van zijn moeder en die een bron van leed voor het kind zou worden.

Anna Viroubova, de vertrouweling en intiemste vriendin van de Czarina, schrijft er in haar „Herinneringen aan het Russische Hof“ onder meer het volgende over:

„Het kortstondige leven van den Czarewitsch, het liefste en aardigste kind dat men zich kan voorstellen, was een aaneenschakeling van kwellende ziekten, die alle hun oorsprong vonden in deze aangeboren ramp. Het voortdurende lijden van het kind werd slechts geëvenaard door dat van zijn ouders, in het bijzonder door dat van zijn moeder, die nauwelijks een dag van werkelijk geluk meer heeft gekend toen zij eenmaal besepte tot welk ellendig levenslot haar zoon gedoemd scheen.“

Deze ongeneeslijke ziekte veroordeelde den ongelukkigen Czarewitsch gedurende heel zijn korte leven een door pijn gefolterde invalide te blijven. Wie kan het de wanhopige moeder onder die omstandigheden verwijten, dat zij op zekeren dag, nadat alle te hulp geroepen geneesheeren onmachtig gebleken waren het kind te genezen, of zelfs maar zijn lijden te verlichten, den ongeletterden maar listigen boerenpope Rasputin in het paleis noodigde, van wien zij vernomen had, dat hij in zijn handen en in zijn blik merkwaardige genezende krachten bezat? En wie zal het haar kwalijk nemen, dat zij hem aan haar hofhouding verbond toen werkelijk bleek, dat hij door middel van hypnotische kracht in staat was, de pijnen van het gemartelde kind oogenblikkelijk te verminderen?

De geschiedenis van Rasputin is overigens van algemeene bekendheid, zoodat zij hier niet behoeft

naar Sverdlovsk, het vroegere Jekaterinenburg zou voeren. Mijn bedoeling was een bezoek te brengen aan het huis, waar de terechtstelling had plaatsgevonden, en dat thans is ingericht tot openbaar museum. En voorts hoopte ik iemand te kunnen interviewen, die in dien gruwelnacht deel had uitgemaakt van het vuurpeloton.

Dezelfde reis, die ik ondernam, en met hetzelfde doel, was in den loop der jaren ook gemaakt door andere niet-Russische reporters — voor het eerst op het eind van het jaar 1919. Het was hun altijd toegestaan geweest, de voormalige gevangenis van den Czaar van beneden tot boven te onderzoeken; het huis staat van negen tot vijf uur wijd voor het publiek open. Maar geen van mijn collega's was het ooit gelukt, een der moordenaars op te sporen.

In het jaar 1933 echter werd de eerste ernstige poging ondernomen, om den sluier, die over de historische details van den Czarenmoord lag gespreid, geheel en al weg te rukken. In dat jaar vernam namelijk Stoneman, de correspondent van de „Chicago Daily News”, dat Peter Ermakov, die in Sokoloff's rapport was aangewezen als een der voornaamste daders van den moord, en die persoonlijk belast was geweest met de verbranding van het stoffelijk overschot der Czarenfamilie, niet alleen in leven was, doch dat hij zelfs nog in Jekaterinenburg verbleef en aldaar bewaker was in de plaatselijke gevangenis. Stoneman bezocht hem en trachtte een interview van hem los te krijgen. Ermakov verontschuldigde zich echter en toen geen overreding baten kon, moest Stoneman onverrichter zake terugkeeren. Aldus stond de situatie nóg, toen ik in Sverdlovsk aankwam.

Een raad van Stoneman indachtig, begaf ik mij na aankomst in gezelschap van mijn tolk regelrecht van het spoorwegstation naar de gevangenis. Ja, Ermakov was hier cipier. Maar hij was er niet — hij was er trouwens al in geen drie weken geweest. Volgens de rapporten was hij zeer ernstig ziek...

Ik belde zijn woning op en sprak middels mijn tolk met zijn vrouw. Ja, het rapport waarop ik doelde, behelsde de waarheid — Ermakov leed aan keelkanker. Dag en nacht kwamen de dokters hem helpen, dien avond had er juist een bloedtransfusie plaatsgehad. In geen drie weken had hij het bed verlaten — het was hem zelfs niet geoorloofd zijn hand op te heffen. Zijn stem was bijna weg. Neen, de doktoren zouden beslist niet toestaan, dat hij met iemand sprak...

Verlagen en ontmoedigd hing ik de telefoon op. Veronderstel eens, dat Ermakov zou sterven, zonder vooraf de juiste toedracht der feiten aan iemand te hebben meegedeeld! De geheimen, die de geschiedenis nog verborg, zouden dan met hem sterven!...

Toen ik op straat liep, kreeg ik plotseling een inval. Ermakov's vrouw! Zij was zoo vriendelijk en bereidwillig geweest aan de telefoon — alhoewel

blijkbaar verontrust. Waarom háár niet om een interview verzocht? Slechts vijf minuten! Misschien wist zij evenveel van de geschiedenis als haar echtgenoot en was zij zoo welwillend, een paar vragen te beantwoorden.

Zoo belde ik haar vóór de tweede maal op, zette mijn verlangen uiteen en verzocht haar om het voorrecht, haar te mogen interviewen — het uur en de plaats aan haar eigen verkiezing overlatend. Tot mijn groote vreugde en verbazing noodigde zij mij uit, den volgenden morgen om elf uur naar Ermakov's woning te komen. Maar ik moest de zorgwekkende omstandigheden in oogenschouw houden en zoo kort mogelijk zijn.

Den volgenden morgen werden wij op het afgesproken uur ontvangen door een knappe, vriendelijke vrouw van ongeveer veertig jaar. Ermakov's huis was maar klein — het bevatte slechts een hal en twee kleine kamers, die met den grootsten eenvoud gemeubileerd waren. Toen ik de hal betrad, kon ik Ermakov door de half geopende deur van de aangrenzende kamer hooren hoesten en hijgen. Zijn bed stond nog geen zes voet van de plaats, waar ik me op dat oogenblik bevond. Begrijpend, dat zijn vrouw den ernst van zijn toestand geenszins overdreven had, en dat elk oogenblik toeven mijn bezoek des te pijnlijker zou maken, besloot ik heel kort te zijn.

„Ik meen, dat uw echtgenoot een van de mannen was, die de Romanoffs executeerden,” begon ik.

„Hoe weet u dat?” informeerde zij, met die vraag de mijne beantwoordend.

„Ik vernam het in Moskou van een paar journalisten,” gaf ik ten antwoord.

„Welnu dan, het is inderdaad waar.”

„Ik zou gaarne iets vernemen omtrent het vuurpeloton,” hernam ik. „Er wordt algemeen beweerd, dat het bestond uit tien tot twaalf soldaten. Hebt u misschien uw echtgenoot ooit het juiste aantal hooren noemen?”

En toen kwam er plotseling een heesch en half verstikt gefluister door den kier van de deur uit de ziekenkamer:

„Zeg hem, dat wij maar met ons drieën waren...”

Ermakov's vrouw keek verschrokken.

„Er waren er slechts drie,” herhaalde zij zenuwachtig.

Ik dacht snel na. Ermakov lag te luisteren naar elk woord, dat wij spraken, en naar het scheen, verkeerde hij in een onverschillige, drieste stemming. Misschien gelukte het mij nog één vraag beantwoord te krijgen, voordat zijn vrouw een eind aan het gesprek maakte.

Ik wendde mij tot mijn tolk. „Vraag nog iets aangaande Anastasia,” sprak ik, „en spreek wat luider. Zeg, dat wij in Amerika van meening zijn, dat de geheele Czarenfamilie werd terechtgesteld, met uitzondering van Anastasia, die kans zag te ontsnappen en naar New York werd gebracht, waar zij nu nog woont.”

De tolk herhaalde mijn woorden in het Russisch. Doch voordat Ermakov's vrouw had kunnen antwoorden, werd plotseling de deur van de zieken-

De ongelukkige Czarewitch Alexis, toenmaals troonopvolger van Rusland. Bij zijn geboorte bleek hij lijdend te zijn aan een ernstige bloedziekte, die er'lijk was in de familie van zijn moeder en die hem, was hij in leven gebleven, tot levenslange invaliditeit en een folterend lijden zou hebben gedoemd. Rasputin verkreeg zijn noodlottigen invloed op de Czarina, omdat alleen hij in staat bleek, met de hypnotische krachten, die in hem sluimerden, het lijden van 't kind te verlichten.

Czarina Alexandra, geboren prinses van Hessen, gemalin van Czaar Nicolaas II van Rusland. Haar noodlottige invloed op den karakterzwakken Czaar en haar despotisch streven naar behoud van het autocratisch regiem, benevens de minachting, waarmede zij de openbare meening tartte, door haar beschermeling en vriend, den ongeletterden boerenpope Rasputin, de hand boven het hoofd te houden, toen deze in hemeltergende schandalen gewikkeld werd, hebben wellicht meer dan iets anders de ineensstorting van het geweldige Russische rijk veroorzaakt. Uit haar huwelijk met Nicolaas II werden vijf kinderen geboren, een zoon en vier dochters.

kamer opengeduwde door een gespierden, harigen arm, die onder de dekens van het ziekbed vandaan kwam.

„Wat is dat? Wat is dat — over Anastasia? Kom eens hier binnen — ik zal u vertellen wat er met Anastasia gebeurde!...”

Met bonzend hart overschreed ik den drempel van de ziekenkamer.

„Ik verstrooide haar asch met een schop over een afstand van vijf wersten in Siberië — als u wilt weten waar zij is. Vertel dat in New York!...”

Ermakov lag op een laag, primitief Russisch bed. In zijn opwindung had hij de rood katoenen dekens van zich afgerukt. Ik aanschouwde een kolossalen, corpulenten man van drieënvijftig jaar, die zich rusteloos om en om wentelde in zijn wanhopige pogingen, om voldoende adem te halen. Zijn zware borst rees en daalde bij elken zucht. In geen vier weken was hij in staat geweest zich te scheren, zoodat zijn gelaat bedekt was met een borstelingen zwarten baard. Zijn hoofdhaar was verward en viel over zijn ooren. Zijn mond hing open en uit een der hoeken sijpelde een dun straaltje bloed. Het kleurde zijn baard, het kussen en de lakens. En in dat vreeswekkend gelaat staarden mij twee met bloed doorloopen en koortsig flikkerende zwarte oogen aan...

„Ga zitten — ga zitten. Sta daar niet zoo te kijken,” klonk het uit zijn mond.

Wij gingen alle drie zitten, onbewust gehoorzamend, niet in staat ons te verzetten tegen die tyrannieke stem en wilde oogen — ik nam plaats op den rand van het bed.

„U moet mij vragen over de terechtstelling!” ging hij voort. „Vraag niets aan mijn vrouw — wat weet zij ervan?”

Ik keek Ermakov's vrouw eens aan. Zou ik blijven? Zou ik heengaan? Zij was geschrokken van de heftigheid, waarmee haar man uitgevallen was, maar omdat hij vastbesloten scheen te spreken zoo hem goeddacht, vreesden wij dat hij nog heftiger zou worden, als we het hem beletten. Ik besloot eindelijk hem nog één vraag te stellen en dan, beleefdheids-halve, te vertrekken.

„Vertel me eens, kameraad Ermakov, hoe hebt u de Romanoffs gedood?”

Het was even over elfen, toen ik hem deze vraag stelde. Bij elk woord steunend en hijgend, begon hij mij te antwoorden. En toen hij uitgesproken was en ik eindelijk afscheid van hem nam, was het half drie....

Wordt vervolgd.

IBIS SHAG

NIET ZÓÓ

MAAR ZÓÓ

IBIS SHAG is geen droge tabak, zoals de gewone Hollandsche pijptabak. Daarom moet de pijp met IBIS SHAG vooral zéér **luchtig** gestopt worden.

Neem een plukje IBIS SHAG uit het pakje, haal de tabak goed uit elkaar en stop er de pijp losjes mee. Druk ze vooral niet met den duim vast, anders gaat de tabak „koeken“, de pijp gaat moeilijk

trekken en daardoor brandt de rook op de tong.

Stop dus Uw pijpje IBIS SHAG luchtig en U zult proeven hoe heerlijk koel IBIS SHAG rookt. IBIS SHAG heeft een zeer geurigen smaak en waait niet uit de pijp. Met een pijp IBIS SHAG doet U veel en veel langer dan met een pijp gewone Hollandsche rooktabak. Daarom is IBIS SHAG zoo voordeelig.

kees
Meys

Dobbelmann lekker...man!

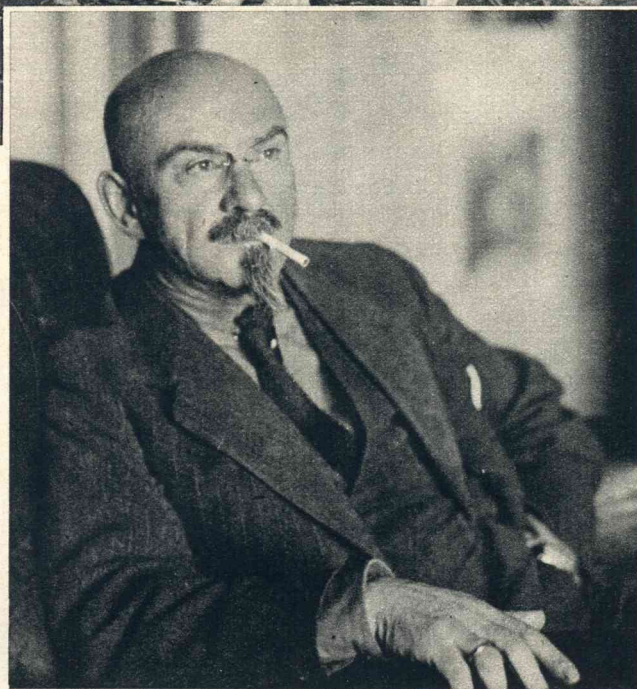
GROOT ROTTERDAM

KANTOOR: STATIONSWEG 24 - ROTTERDAM
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 50540 - GIRONUMMER 101981

Uit het Rotterdamsche Tooneelleven

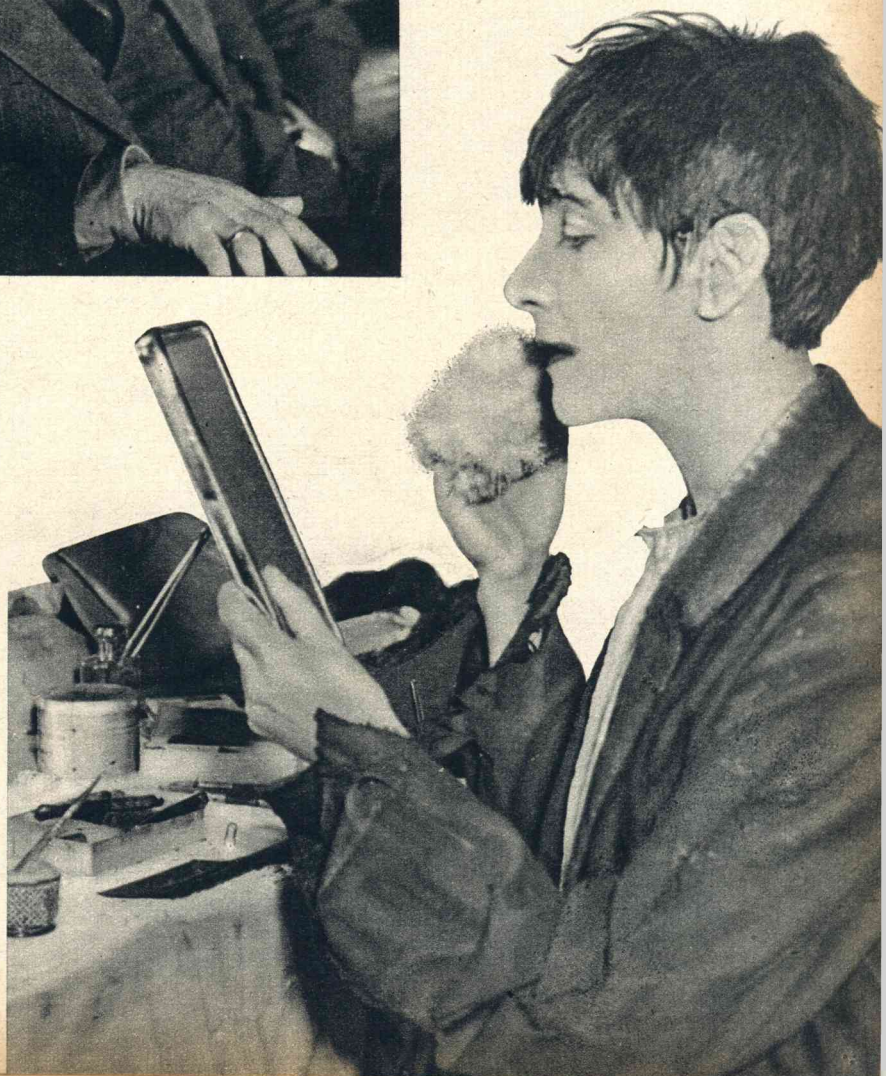
Een charmantere Annie van Ees.

De schrijver van „Boefje”, M. Brusse

Links: „Boefje.”

Rechts:
Annie schminkt zich
voor den 492sten
keer als „Boefje.”

DE 500ste „BOEFJE”

ANNIE VAN EES, de knappe en zoozeer gewaardeerde actrice van het Rotterdamsch Hofstad Tooneel, zal binnenkort voor den 500sten — zegge vijfhonderdsten — keer optreden in haar bekende rol van Jan Grovers: „Boefje”, uit het toneelstuk naar het boek van M. Brusse. Het is lang geleden, dat wij voor 't eerst dat ontroerende boek lazen over den Rotterdamschen straatjongen, dien prachtige wilden vogel, door wet en noodzaak gedwee getemd. We hadden dit boek, dat we niet onbewogen lazen, zeer lief en we waren trotsch, wij, Rotterdammers, op den schrijver, die echter blijkens verschillende publieke uitlatingen van den laatsten tijd minder trotsch is op Rotterdam.

Dit moge zoo zijn, het kan zijn verdienste niet verkleinen, welke hij verwierf met het schrijven van dit eenige boek, dat later voor tooneel werd bewerkt en met daverend succes opgevoerd, binnenkort voor den . . . 500sten keer! Dit éclatante succes komt naast den schrijver voor een groot deel toe aan de vertolkster der titelrol, aan Annie van Ees, de beminnelijke actrice, aan wie wij deze pagina gaarne wijden.

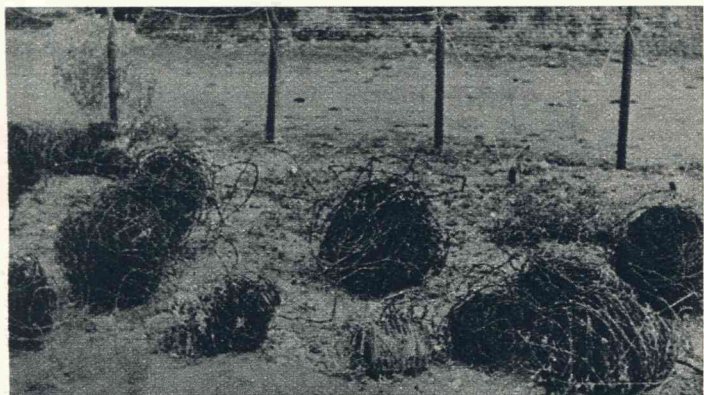
Onze foto-correspondent in gesprek met den journalist Farago, zittend voor hun tijdelijk verblijf, het „Grand Hotel Gondar.”

Het voornaamste, op vele plaatsen het eenige alarmsignaal bij naderende luchtaanvallen is een primitieve hoorn, waarvan het geluid echter over een zeer grooten afstand waarneembaar is.

VAN HET ABESSINISCHE FRONT

Exclusieve opnamen van onzen bijzonderen correspondent

Een nogal naïeve manier waarop de Abessiniërs denken den voortgang van Italiaansche tanks te kunnen stuiten: rollen prikkeldraad, waarvan de logge tankgevaarten zich wel heel weinig zullen aantrekken.

In aansluiting op de fotoreeks welke wij in het vorig nummer publiceerden, brengen wij hier nog eenige opnamen welke o.a. een goed beeld vormen van de primitieve wijze waarop het Abessinische leger zijn afweermaatregelen treffen moet.

Hoe een Abessinisch soldaat zijn wapen verbergt laat deze foto zien, waarop een uitgeput krijger in ruste is afgebeeld. Hij draagt zijn dolk onder den bovenarm die gewoonlijk door zijn wit kleed bedekt is, zoodat zijn gevreesd wapen totaal voor het gezicht verborgen is.

Een treffend beeld van een Noord-Abessinisch landschap met grillige rotsformaties, zooals er daar zeer vele gevonden worden. — Doet het niet denken aan een tooneel- of filmdecor?

DE GROOTE VISCHVERHUIZING

Een visschersfestijn te Delft

Door de Delftsche Hengelaarsvereniging werden de vijvers in het Agnetapark aldaar dezer dagen leeggevist. Dit is de eerste maal, zoo lang het Agnetapark bestaat, dat de vijvers door middel van een vischzegen werden leeggehaald. Door de directie van de N.V. „Het Agnetapark” en van de N.V. Nederlandsche Gist- en Spiritusfabriek werd aan de Hengelaarsvereniging vergunning verleend de vijvers leeg te vissen en de visch over te brengen naar de Nootdorpsche Plassen, een vischwater, dat door de Delftsche Hengelaarsvereniging is gepacht. Wij geven hierbij een

De vischzegen wordt uitgezet.

paginaatje over dit interessante onderwerp. Zooals men ziet, was de belangstelling voor dit ongevoon gebeuren zeer groot van de zijde van het publiek. Kanjers van visschen kwamen uit de vijvers te voorschijn, ze vormden een buit om van te watertanden. De vangst was echter geen „buit” in den gewonen zin, 't was eigenlijk slechts een groote vischverhuizing!

Twee snoeken van ongeveer 25 jaar oud!

De visschers, vol trots over hun vangst, poseeren even voor onzen fotograaf.

De zegen wordt op den kant getrokken.

In kisten worden de gevangen visschen overgebracht naar de Nootdorpsche Plassen.

SHIRLEY TEMPLE

in „DE KLEINE KOLONEL“

De groote en de kleine Kolonel (Lionel Barrymore en Shirley Temple) als tegenstanders bij een gerecht. Ten slotte won de kleine Kolonel, omdat zij in een drijftige bui den vijand van de tafel smeet.

Shirley Temple staat op het oogenblik in het middelpunt van de belangstelling en heeft, stormenderhand mogen we wel zeggen, een wereldpubliek voor zich weten in te nemen. Haar nieuwste film: De kleine Kolonel (eveneens een FOX-product) zal heel binnenkort aan de dankbare oogen van haar bewonderaars worden vertoond.

DEZE film wordt praktisch gedragen door twee personen, of liever gezegd: door anderhalf, indien men de bescheiden lengte van Shirley niet voor „heel“ wil aanzien. Op haar en Lionel Barrymore komt het voornamelijk aan. Laatstgenoemde is een rustend kolonel met een gouden hart en een opvliegend karakter. Shirley is zijn kleindochter en toont, ondanks haar jeugd, reeds een waardige afstammeling van dien bulderenden potentaat te zijn. Die twee komen op een eigenaardige manier met elkaar in kennis. De Kolonel heeft namelijk zijn dochter het ouderlijk huis ontzegt, omdat zij indertijd met den man harer keuze

eigenlijk zijn, is hij razend en loopt weg, doch precies in de armen van de kleine Kolonel, die hem een waardige ontvangst bereidt. De vriendschap, die tusschen hen ontstaat, wordt dan mettertijd oorzaak, dat de oude heer zich weer met zijn familie verzoent.

De voornaamste indruk, welken men na het zien van deze film heeft, is bewondering voor het spel van de kleine Shirley, die werkelijk met goed begrip van zaken haar hoofdrol vervult. Als ze nijdig moet zijn, is ze nijdig en als men liefvalligheid van haar verwacht, geeft ze die in overgroote mate. Het is werkelijk buitengewoon koddig, dit kleine ding met al die groote mensen te zien optrekken en haar kinderlijke ongekunsteldheid ten toon te zien spreiden. Haar spel is zoo warm, natuurlijk en oprecht, dat dat van de groote acteurs er kinderachtig door lijkt. Een omgekeerde wereld, maar dan toch zeker een, die heel welkom is.

Shirley Temple en haar speelmakkertje.

Shirley brengt bij haar moeder verslag uit van haar ervaringen met den ouden brombeer, die naast hen is komen wonen.

SENSATIE IN DE RECHTSZAAL

door Clifford Hint

HET was bijna twaalf uur, toen Jimmy Felton aan de beurt kwam, om voor den politierechter in Bow Street te verschijnen.

„Een oude kennis,” fluisterde rechter Modison den griffier in het oor. „Leepe Jimmy — zwendelaartje in alles en nog wat...”

In de bank der aanklagers zetten zich een man en een meisje neer — menschen uit de volksklasse. Zij vestigden een schuw-eerbiedigen blik op de groene tafel en bleven bedremmeld wachten op de dingen, die komen zouden.

„De zaak?” vroeg rechter Modison aan den agent.

„Aanklacht wegens diefstal van Crawford tegen Felton, meneer de rechter.”

„Laat maar eens hooren,” verzocht rechter Modison den aanklager.

Crawford stond verlegen op. „Ik heb vier weken geleden van dezen man een Sweepstakelot gekocht, meneer de rechter. Het was nummer 13433. Eergisteren zijn de trekkingen in Dublin begonnen en gisteren viel er een prijs van honderd pond op mijn nummer. Toen ik gisteravond thuiskwam, vroeg ik mijn dochter, die hier zit, het lot op te zoeken. Zij vertelde toen, dat Felton 's middags gaf het hem en nu blijkt mijn nummer ineens veranderd te zijn in 13435. Ik beschuldig dien man, dat hij gistermiddag het lot verwisseld heeft voor een ander, meneer de rechter. Om half twaalf 's morgens worden de getrokken prijzen omgeroepen per radio en om half één vervoegde hij zich aan mijn huis, om zoogenaamd mijn nummer na te zien...”

Rechter Modison knikte — de aanklacht behoorde juist tot dat soort zaakjes, waarmee Leepe Jim zich bij voorkeur bezighield.

„Wat heb je op die aanklacht te antwoorden, beschuldigde?” vroeg hij Felton streng.

Jimmy glimlachte brutaal — ze maakten hem niets! „Die man vergist zich natuurlijk, meneer de rechter. Hij heeft het nummer niet goed onthouden, hij had 13435.”

„Nietwaar, 13433!” viel Crawford driftig uit. „Je hebt een gemeenen streek uitgehaald. Ik weet er alles van, gistermiddag om twee uur heeft de hoofdagent van de Sweepstake je op mijn lot honderd pond uitbetaald.”

„Op mijn eigen lot,” zei Jimmy, niet het minst van zijn stuk gebracht.

Rechter Modison maakte een eind aan het getwist. „Hebt u bewijzen, dat u nummer 13433 inderdaad in uw bezit heeft gehad?” vroeg hij Crawford. „Kende misschien uw dochter het nummer uit haar hoofd?”

Crawford schudde het hoofd. „Mijn dochter bemoeit zich nooit met die soort dingen, meneer de rechter. Ik heb het nummer wel opgeschreven, toen ik het kocht; hier, in dit boekje.”

Hij reikte een bedrukt notitieboekje over. Het nummer stond tusschen allerlei aantekeningen in, die reeds weken oud waren — van vervalsching kon geen sprake zijn.

„Hier heb ik het bewijs, dat het bewuste nummer inderdaad in het bezit is geweest van den aanklager,” wendde de rechter zich opnieuw tot den beschuldigde. „Volhard je bij je ontkenning?”

Leepe Jimmy had zijn beruchte houding van wie-maakt-me-wat verloren. Op schriftelijke bewijzen had hij het niet voorzien — daar kwam meestal narigheid uit voort. Onrustig verschoof hij zich op zijn plaats, maar aan bekenden dacht hij zelfs niet.

„Ik zweer, dat ik nergens van afweet, meneer de rechter,” trachtte hij zich flink te houden. „Die man vergist zich, zeg ik nogmaals. Hij heeft het nummer verkéerd genoteerd, het was beslist 13435.”

„Jawel, we weten, wat die verzekeringen van jou waard zijn,” spotte rechter Modison. „Het zou de eerste maal zijn, als je eens bekende. De geschiedenis is me volkomen duidelijk. Je vernam door de radio, dat op nummer 13433 een prijs gevallen was, en toen dacht je een van je beruchte leepe streken uit te kunnen halen, door het lot te verwisselen. Die opzet slaagde en je zou voor de zóóveelste maal vrijuit gegaan zijn, als Crawford het nummer niet toevallig opgeschreven had. Ik aanvaard deze notitie als een wettig en overtuigend bewijs in deze zaak; heb je misschien nog iets tot je verdediging aan te voeren, voor ik je vonnis?”

Leepe Jimmy zag in, dat het zwendelzaakje dezen keer verloren was — hij begon te jammeren. „Ik heb het heusch niet gedaan, meneer de rechter. Denk er toch aan, dat u een onschuldige naar de gevangenis zendt! Zoo'n gemeene streek zou nóóit bij mij opkomen... ik heb... ik ben...”

Stotterend zweeg hij — rechter Modison had ongeduldig den hamer ter hand genomen, waarmee hij zijn vonnissen bekrachtigde.

„Gehoord de aanklacht van Crawford tegen Felton en na onderzoek van de beschuldiging, verklaar ik deze...”

Rechter Modison zweeg plotseling — aan den ingang van de zaal klonk een opgewonden vrouwenstem. „Waar is mijn man?...”

„Eerbied voor de Wet!” viel rechter Modison scherp uit en de deurwaarder schoot haastig op de vrouw toe.

„Meneer de rechter, 't is mijn vrouw en ik heb een zieken jongen thuis,” fluisterde Crawford angstig.

De booze uitdrukking verdween van rechter Modison's gelaat. „Hm, dat had anders wel even kunnen wachten,” mompelde hij. Toen gaf hij met een gebaar te kennen, dat Crawford heen kon gaan.

De aanklager snelde de zaal uit, maar hij keerde reeds na een seconde terug. Hij zag rood van opwinding en zijn stem beefde.

„Meneer de rechter, kan ik de aanklacht nog intrekken?” stotterde hij.

Rechter Modison was even verbaasd als nijdig — zou Leepe Jimmy dan toch den dans nog ontspringen?...

„Jawel, u kunt de aanklacht nog intrekken,” zei hij verstoord. „Maar waarom zou u dat doen? U berokkent er zich een schade mee van honderd pond, weet u dat wel?”

Crawford knikte en over zijn verlegen gelaat trok een brede grijns. „Tóch trek ik de aanklacht maar liever in, meneer de rechter. Mijn vrouw komt me daar juist vertellen, dat op nummer 13435 vanmorgen een prijs is gevallen van tienduizend pond...”

Het was een sensatie, waarvan Jim Felton, het zwendelaartje-in-alles-en-nog-wat, pardoes in de rechtszaal van zijn stokje ging...

BRIEFONDERWIJS

voor RIJKS- en GE-
MEENTE betrekkingen

Kommies
Politie
Marechaussee
Postbode
Hulpkeurmeester
Sluiswachter
Havenmeester
Gemeentebode
Administrateur
Rijksklerk
enz. enz.
Vraagt gratis prosp. L.

op TECHNISCH gebied voor
PRAKTIJK en EXAMENS:

Bouwkunde
Wegenbouw
Werktuigkunde
IJzerconstructie
Gastechiek
Sanitair
Koeltechniek
Radiotechniek
Carrosserietechn.
Waterbouwk.
Meubelmaken
Betonbouw
Chemie
Machinebouw
Chauff. mont.
Wartechiek
Verwarmingst.
Electrotechn.
Scheepsb.k.
Schoenmaken
Metselen
N.O. Akten
Vraagt gratis prospectus G

in TEKENEN en ONT-
WERPEN voor:

Reclame-ontwerpers
Drukwerk-ontwerpers
Schilders
Etaleurs
Decorateurs
Typografen
Amateurs
Meubel-ontwerpers
Portrettekenaars
Akte M.O.; N.O.; L.O.
enz. enz.
Vraagt gratis prosp. E.

ALGEMENE
CURSUSSEN

* Algem. ontwik. - U.L.O. - M.U.L.O. - Ned. taal - Stenografie - Frans - Duits - Engels - Boekhouden - Makelaar - Corrector - Journalist - Filiaalchef - Verkoper - Reiziger - Bedrijfsleider - enz.

Nadere inlichtingen met studie-advies en proeflessen verstrekt kosteloos:

ITMO - HILVERSUM SOESTDIJKERSTRAATWEG 10a

Leer teekenen

De teekengave is veel vaker aanwezig dan men vermoedt. Velen zijn er mee begiftigd, maar zij hebben van hun talent geen profijt weten te trekken. Het is veel te weinig bekend hoe spoedig deze gave tot ontplooiing te brengen is. Met behulp van een beproefde methode, met een weinig initiatief en een middelmatigen aanleg kunt U die heerlijke vorming ondergaan, die zooveel vreugde en voordeel in Uw leven zal brengen. Door den A.B.C.-Teekencursus leert U vlug en gemakkelijk thuis teekenen in Uw vrije uurtjes. U ontvangt strikt persoonlijk onderwijs van de beste leerkrachten. Vanaf het begin ontwerpt U zelf schetsen, portretteekeningen, landschappen enz. Twintigjarige ondervinding heeft den A.B.C.-Teekencursus in staat gesteld, alle nuttelooze theorie over boord te zetten, alle tijdvermorsten te voorkomen.

Zelfs voor het einde van den cursus zult U dan ook reeds, al naar mate van Uw vaardigheid en enthousiasme, Uw inkomsten kunnen verhoogen door Uw werkstukken in geld om te zetten. De A.B.C.-Teekencursus heeft zoojuist 'n wonderlijk mooi modern prospectus no.

Met dezen enkelen catalogus-onslag heeft een der A.B.C.-leerlingen het lesgeef van den geheelen cursus ruimschoots terug verdiend.

175 in albumvorm doen verschijnen. Schaf U kosteloos dit prachtige album aan. Het is een fraai geïllustreerd tijdschrift. Door de uiteenzetting, die U daarin zult aantreffen omtrent den A.B.C.-Teekencursus, bevat dat album al min of meer 'n eerste teekenes. Bladzij voor bladzij, temidden van de meest uiteenlopende illustraties, zult U kosteloos in dat album kunnen waarnemen hoe de leerlingen van den A.B.C.-Teekencursus onderricht ontvangen, waardoor ze zeer spoedig van het gekrabbelen van den amateur gebracht worden tot de zekerheid, de vreugde, het voordeel van den teekenaar, van den artist.

U moet de hier geboden kansen leeren kennen. U moet het interessante kosteloze album no. 175 van den A.B.C.-Teekencursus, dat zoojuist verschijnen is, gelezen hebben. Vul onderstaande coupon in en zend die zonder tijdverlies aan ons op.

Verzend deze coupon vandaag nog.
De A.B.C.-Teekencursus
Zwartjanstraat 138, Rotterdam
zende mij gratis en zonder eenige verplichting mijnerzijds het album no. 175, waaruit ik alle bijzonderheden van den A.B.C.-Teekencursus kan vernemen.

Naam: _____
Beroep: _____ Ouderdom: _____
Nauwkeurig adres: _____

10 cts. aan postzegels insluiten.

Het Spaansche s.s. Zabalbide met een lading esparto-gras raakte in de haven van Liverpool in brand. De brandweer kon het vuur niet beteugelen, waardoor het vrachtschip geheel een prooi der vlammen werd.

Acht jaar geleden ondernam de Amerikaansche vlieger Paul Redfern een tocht van Georgia naar Zuid-Amerika. Zijn vliegtuig verdween spoorloos in de ontoegankelijke oerwouden van Nederlandsch Guiana. Thans beweert de Amerikaansche natuurvorschuer William Lavarre, die pas uit de wildernis van Guiana teruggekeerd is, dat de inboorlingen hem verhalen over Redfern verteld hebben. Er wordt nu een expeditie uitgerust om Redfern op te sporen.

VIJFDUIZEND GULDEN VOOR DE ABONNÉ'S VAN PANORAMA OP 5 DECEMBER A. S.

Weet ge wel, dat thans nog slechts vier weken ons scheiden van de klinkende St. Nicolaas-surprise, waarover wij u in ons blad van 5 Sept. j.l. uitvoerig hebben ingelicht? Natuurlijk zijt gij ook als abonné in onze registers ingeschreven en is het derhalve mogelijk dat ge één der duizend gelukkigen zult zijn!

De heer en mevrouw Gillis brachten hun vader, den heer John B. Gillis, een afscheidsbezoek aan boord van het s.s. Aquitania, dat op 't punt stond van Southampton naar New York te vertrekken. In het vuur van het gesprek vergaten ze acht te slaan op het startsein, zoodat ze noodgedwongen een eind mee moesten varen. Ze konden gelukkig nog door een sleepboot afgehaald worden.

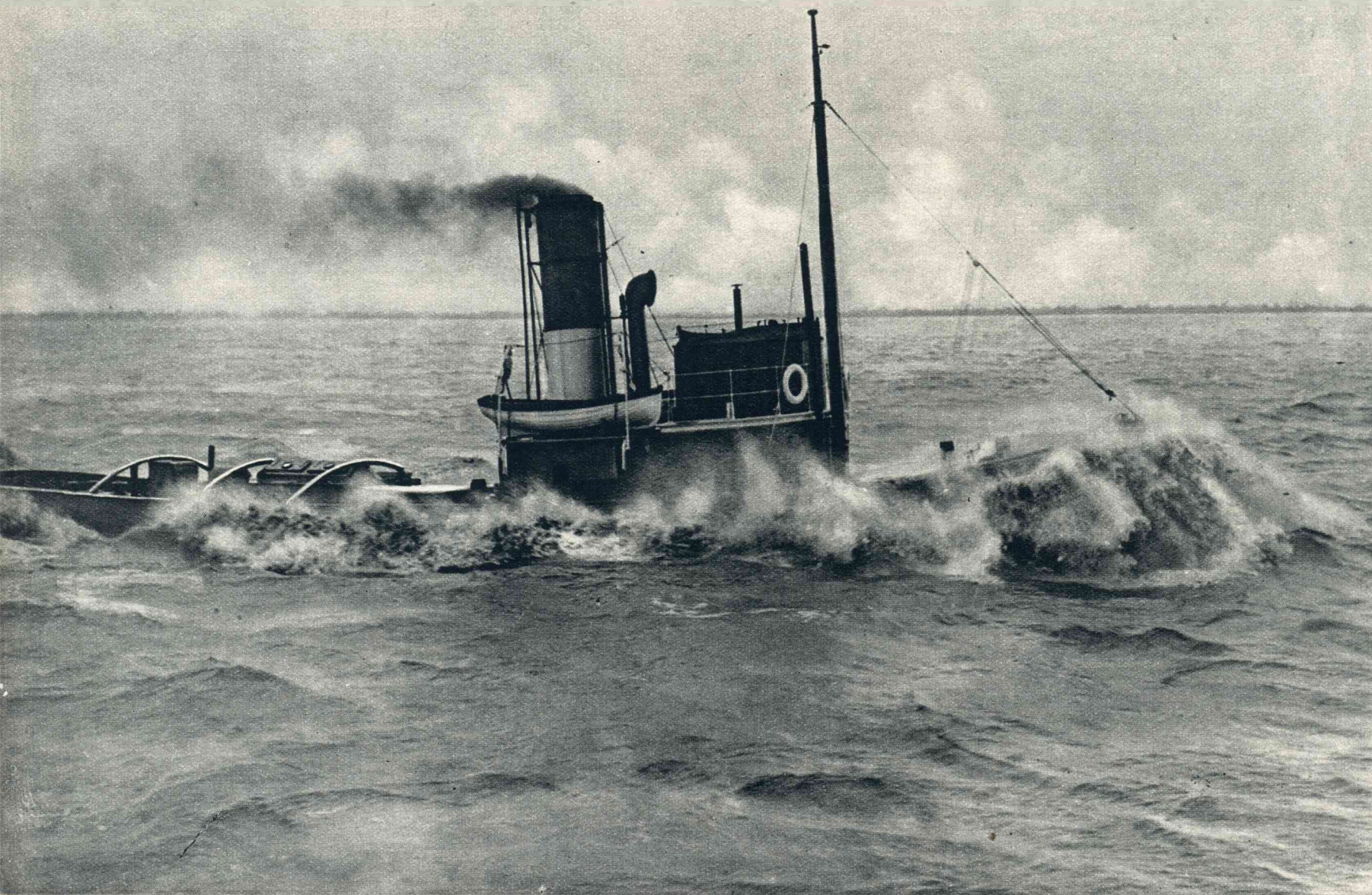

Het jachtseizoen in Engeland is thans geopend — een levendige groep jagers en honden wachten voor het kasteel Eridge ongeduldig op het sein van vertrek.

Rechts: In Bern stonden de straten ten gevolge van een wolkbreuk gedeeltelijk onder water.

Met welke zware zeeën een sleepboot in het Bristolkanaal te kampen had, toen er hulp geboden moest worden aan een passagiersschip, dat door den storm de haven niet kon bereiken.

Belangstelling voor de hengelaars.

De lautste berichten uit Addis Abeba.

Aandacht voor de groote sloop.

BELANGSTELLING EN AANDACHT

Waar zij zelfs voor kunnen dienen

TOEN onze fotograaf zijn serie kieken ging maken van: Belangstelling en aandacht, was het hem vooral te doen om de houdingen en nitdrukkingen der menschen. Die stille standen, die gelaats-expressies wilde hij vastleggen voor onze lezers, opdat dezen zich wellicht zouden kunnen weervinden in de kieken, zooals ze daar staan in hun aandacht, belangstelling of nieuwsgierigheid.

Belangstelling en aandacht heeft men b.v. voor de laatste nieuwsberichten uit Abessinië, waar de slechte krijg thans woedt, de krijg tussehen een land, dat o.i. op de verkeerde wijze expansie zoekt, tegen een ander land, dat de „indringers” gedecideerd terug wil werpen. Graag weet men, hoe de stand is. Zijn er bloedige veldslagen geleverd? Neen, gelukkig is het rustig op alle fronten. Gelukkig, dit mag men zeker zeggen, want hoe minder slachtoffers dit gewaagde avontuur oplevert, hoe beter!

De heer met de pijp.

Belangstelling en aandacht is er verder voor de krantenbureaux, voor het bulletin, doch ook voor minder sensationele zaken, als daar zijn: bouw- en slooperswerken langs-den-weg, visschen of hengelen, 'n vliegmaschine in de lucht, een schip, dat een brug passeert, een trein, die voorbij daverd.

Al deze dingen vorderen de belangstelling op, houden de aandacht gespannen en het is dikwijls interessant de standen en gelaatsuitdrukkingen waar te nemen en te bestudeeren van al die stille menschen.

Ziet ze daar staan, bij het groote slooperswerk, geduldigenrustig de werkzaamheden gadeslaand, ziet ze stil staren naar den hengelaar, die bewegingloos zijn doel per in 't oog houdt, of naar den visscher, die in zijn bootje het boog-net langzaam en knarsend omhoog en boven 't water draait, naar het schip, dat moezaam

zaamheden gadeslaand, ziet ze stil staren naar den hengelaar, die bewegingloos zijn doel per in 't oog houdt, of naar den visscher, die in zijn bootje het boog-net langzaam en knarsend omhoog en boven 't water draait, naar het schip, dat moezaam

De lichtkrant lezend.

Nieuwsgierigheid.

Kijkers.

door de wat nauwe brugopening wordt geboomd. . . .

De menschen zijn dan in gespannen aandacht, ze gaan volkomen op in het aanschouwde, ze worden daardoor „uit zich zelf” gelaald. Het lijkt ons daarom voor hen wel aardig, dat ze zich op deze kiekjes eens terugzien, als in een spiegel, op het moment, dat ze zich zoo geheel „los” van zich zelf voelden en er voorts geen flauw idee van hadden, geobserveerd en gefotografeerd te worden.

Ook voor alle anderen is het interessant, die gespannen toeschouwers te zien, bij tijd en wijle behoort ieder van ons toch ook hiertoe en dat is in ieders voordeel!

Want men mag toch zeggen, dat een mensch, die in „iets” opgaat, niet meer aan zich zelf denkt, niet langer tobt, niet egoïstisch is.

Hij gaf zich wég aan zijn aandacht, de groote „afleiding” werd gevonden, de afleiding, welke ons soms onbewust een zucht doet slaken van verlichting, na dikwijls te groote belangstelling voor ons zelf!

Aandacht voor dingen, die rond ons gebeuren, doet ons het geestesoog van binnen naar buiten keeren.

Zij is een goede remedie voor de nerveuzen, die onze „fraaie” tijd bij menigten oplevert, voor opge-

wondenen, voor hen, die te veel met zich zelf bezig zijn.

Goede lezeressen, lezers, gaat toch van tijd tot

tijd eens wandelen en schaaft u dan, eenvoudig en wijs, ook eens bij de talrijke toeschouwers-langs-den-weg.

d. H.

Er gebeurt wat op de Schie.

Het voorwerp der belangstelling.

SPORT VAN DE WEEK

De Nederlandsche voetbelploeg, welke Zondag met 3—0 van Denemarken won. Staande v.l. n.r.: Halle, Weber, v. Heel, Anderiesen, Caldenhove, B. Pauwe, Vente, Mijnders. Voor: Backhuis en Smit, met achter zich Wels.

HOLLAND KLOPT DE DENEN

DE Nederlandsche voetbelploeg heeft de verwachtingen niet teleurgesteld; zeker niet, wanneer men de cijfers in aanmerking neemt, waarmee de Deensche tegenstanders in onze hoofdstad werden geklopt. Met 3—0 wonnen de Oranjemannen en men kan hierop onmiddellijk wel laten volgen, dat de zege geen moment in gevaar is geweest, ook al verstreken er ongeveer drie kwartier van den speeltijd tusschen het eerste en tweede doelpunt.

Het is niet onwaarschijnlijk, dat de spelers van de oranjeploeg betrekkelijk spoedig na den aanvang tot deze zelfde conclusie kwamen. Vooreerst gaf de Hollandsche verdediging, hoewel zij veel last had van de laagstaande zon, zoo'n solide partij voetbal te zien, dat onmiddellijk al de gedachte kon overheerschen, dat het moeilijk voor de gasten zou zijn om door dezen hechten muur heen te breken. Echter, naarmate het spel vorderde, toonden de Denen bovendien voor de Hollandsche veste zoo weinig besluitvaardigheid en schoten zij zóó slecht, dat de geringe 1—0-voorsprong, welke 13 minuten na den aanvang door een pracht-doelpunt van Smit verkregen was, voldoende bleek om het heft in handen te houden.

Intusschen was er voor het publiek, dat het Amsterdamsche Stadion kent met zijn spanning, nervositeit en zijn befaamde kwartiertje, heel wat min-

De wedstrijd Nederland—Denemarken te Amsterdam. Moment van één der vele aanvallen op het Deensche doel.

der te genieten dan gewoonlijk. Spanning was er niet en dus bleef men vanzelf gemakkelijk zijn zenuwen meester. Het befaamde kwartiertje, waarin de tegenstanders gewoonweg worden overspeeld, bleef eveneens achterwege, al moge het dan waar zijn, dat ongeveer een kwartier na de rust direct achter elkaar de twee doelpunten werden gemaakt, welke den stand op 3—0 brachten. Neen, de provinciaal, die om een voetbalfeest in de hoofdstad mee te maken behalve een peperdure plaats ook nog een behoorlijken post reis- en verblijfkosten te verboeken krijgt, had ditmaal zeker geen

ongelijk door weg te blijven. De wedstrijd tegen Denemarken was vrijwel geheel zonder sfeer. Drie werkelijk fraaie goals brachten het publiek een moment in extase, doch dat verdween dan weer even snel als het gekomen was. Wij gelooven zeker, dat hij slecht weer ongeveer de helft van de onoverdekte plaatsen 'n half uur voor het einde reeds verlaten zou zijn geweest.

De Hollandsche verdediging, waarin v. Run door Weber was vervangen, bleek wederom van uitstekende kwaliteit. Zoowel Weber als Caldenhoven waren zeer trapvast en wisten ook steeds het goede moment van ingrijpen te kiezen. Daarachter maakte Halle een betrouwbaren indruk. Veel moeilijks heeft de Go Ahead-man niet te verwerken gekregen, doch wat hij deed was absoluut af.

Minder goed zijn wij te spreken over de halflinie, waarin de beide Rotterdammers v. Heel en B. Pauwe absoluut minder waren dan in vorige wedstrijden. Anderiesen speelde zijn gewone spel. Van hem kon in elk geval niet worden gezegd dat hij uit vorm was.

Van de voorhoedespelers dienen Smit en Backhuis met eere genoemd, de eerste echter heeft als hulp in de halflinie en soms vaak zelfs in de verdediging, minstens evenveel nut gedaan als voor. Persoonlijk houden wij niet van een zoo ver achterblijven van één der binnenspelers, zooals Smit dit Zondag deed. Wij willen echter geenszins ontkennen, dat dit zijn nut kan hebben. Bovendien „ligt” deze speelwijze den Haarlemmer beter dan wien dan ook. In den aanval zelf was Backhuis de gevaarlijke man.

Vente zakte na een enthousiast begin wat af. Van de vleugelspelers was Mijnders de minste, doch de Dordtenaar stond door het ver achter blijven van Smit dikwijls geheel verlaten.

De Denen beschikken voor alles over een uiterst faire ploeg, voor welke het maken van doelpunten ons echter een heel lastig probleem schijnt.

De eerstvolgende match van de Hollandsche ploeg gaat nu tegen de Ieren te Dublin. Belangrijke wijzigingen zullen er zeker niet worden aangebracht. Toch zullen onze jongens daar op het groene eiland met heel wat meer overtuiging moeten spelen, wil de match tegen de Ieren eveneens een overwinning opleveren.

De voor het meerendeel uit jeugdige spelers bestaande Deensche ploeg, welke met 3—0 door Oranje werd geklopt.

Halle grijpt in. Weber is gepasseerd, doch Halle slaagt er op het laatste moment in den toestormenden Deen de kans te ontnemen.

Vente maakte het de Deensche verdediging moeilijk. Keeper Jensen bezweert echter het gevaar. Spelkiesje uit den wedstrijd van Zondag j.l.

Een tijd van komen en een tijd van gaan! Het roei-seizoen is ten einde, al leende Zondag j.l. de natuur zich nog uitstekend voor deze zomersport. De leden van de W.S.V. V.Z.O.D. bergen hun materiaal op.

Korfbal te Delft. De wedstrijd D.K.C.-Fluks, welke onbeslist (3-3) eindigde. Spannend moment voor den korf der gasten.

Zondag j.l. hield D.O.S. te Rotterdam een 10 K.M. handicap-wedstrijd op de Nenijto-sintelbaan. Kiekje van den start.

De slotdag van de roeicursussen, welke gehouden werden door den Rotterdamschen Bond van Lich. Opvoeding aan de Linker Rottekade bij Terbregge. Moment tijdens het snelroeien voor meisjes.

Te Rotterdam werd Zondag de korfbalwedstrijd Rozenburg—Het Zuiden gespeeld, welke met 4-6 door Het Zuiden werd gewonnen. Spel-kiekje voor het doel van „Het Zuiden”.

DE GEHEIME ZENDER VAN GROOT-ROTTERDAM

HALLO-HALLO, dames en heeren. Op de heiden, de weiden en in de bosschen schallen thans de jachthoorns. Wij naderen den winter en den Kersttijd, waarin wildbraad en allerlei jachtschotels door de liefhebbers het meest op prijs worden gesteld. En daarom is het wel een aardig denkbeeld geweest van de directie van één onzer Rotterdamsche restaurants, om een jachtweek te gaan houden. Daarbij heeft men het geluk gehad, dat Rotterdam een verzamelaar onder zijn inwoners telt, die een alom geroemde collectie jachtwapens heeft aangelegd, en die zoo welwillend is geweest, om een mooi gedeelte daarvan voor deze jachtweek af te staan. De verzamelaar, dames en heeren, is de heer P. Lomaison van Heenvliet, en de plaats, waar zijn wapens en jacht-artikelen worden ten toon gesteld, is restaurant „Tivoli”. Tja, beste luisteraars, óók in tijden als deze zijn er nog mensen, die zich het goede der aarde kunnen laten welgevalen; aan den eenen kant gelukkig, want als dat niet zoo was, zag het er wel héél treurig uit. En wie tot die categorie behoort, kan dus van de jachtweek genieten, en wie er van houdt, kan dan tevens de wapen-expositie bezichtigen. En hij zal dan tevens beseffen, dat, al zien die wapens er vervaarlijk uit, ze toch nog heel wat minder wreed zijn dan het oorlogstuig van onze dagen. Want het meerendeel er van is uit vroeger eeuwen en uit verre streken, waar de menschen het nog niet gebracht hebben tot gifgas, tanks e.d. Maar, beste luisteraars, laten we niet gaan filosofeeren over de nadeelen van onze moderne beschaving, want dat stemt vaak zoo neerslachtig.

Intusschen, dames en heeren, heeft Rotterdam — op zijn vliegveld — twee beroemdheden van de aviatiek zien terugkeeren: Plesman en Fokker, den directeur van de K.L.M. en dien van de vliegtuig-fabrieken, die op studie-reis naar Amerika zijn geweest. Zij zaten vol met enthousiaste verhalen over de enorme vlucht, die de vliegerij daarginds heeft genomen en over de zeer belangrijke successen van de vliegtuigbouw-industrie. Het is toch wel prettig, dat de leiders der Nederlandsche aviatiek een open oog hebben voor wat er in het buitenland op dit gebied gebeurt. Zóó blijft ook onze luchtvaart volkomen meegaan met de eischen des tijds; en zoo kunnen wij worden en blijven: een luchtvaardig volk, zooals we ook een zeevaardig volk zijn.

Onze stad, dames en heeren, is even opgeschrikt door een trieste gebeurtenis. In een woning in de Marnixstraat heeft zich een drama afgespeeld, waarvan wel het meest tragische, het meest medelij-wekkende is, dat hier een man is gedood door zijn zwager, met wien hij jaren lang als vriend samenwoonde. Een ziekte is de directe aanleiding geweest tot dit drama; de „dader”, als dit woord mag worden gebruikt, moest zich met een serum inspuiten; hij nam, uit angst voor een aanval van zijn kwaal, een te groote dosis met het gevolg, dat hij de beheersching over zijn geestvermogens verloor. Laten we hier dit drama niet verder uitspellen, laten we liever, zwijgend, het leed beseffen, dat hier berokkend is en waarvoor... ja, waarvoor misschien niemand verantwoordelijk is. De wereld, het leven is soms wél wreed!

En daarom, Groot-Rotterdamsche luisteraars, is het zoo goed, als er dan weer poëzie komt, die ons met het leven verzoent, zooals nu: de poëzie van de fraaie bloemententoonstelling in de Diergaarde, door de Primavera verzorgd. Orchideeën vormen er den „hoofdschotel” en daarbij zijn er allerlei andere wonderlijk-schoone, kleurige bloemen. De natuur, het leven is dikwijls toch ook wel héél mooi!

Luisteraars, zoo leeren een paar simpele dagen van het jaar 1935 ons weer de uitersten van ons leven kennen: de ongekende, onbegrepen wreedheid en de ongekende, ontroerende schoonheid van ons leven. En daarmee: tot volgende week, op golf-lengte Groot-Rotterdam.

GEZICHT OP DE HAVEN VAN

We reproduceeren hier een fraaie kopergravure van de haven van Vlaardingen, door M. Sallie, welke werd vervaardigd naar een teekening, die in het jaar 1780 werd gemaakt door D. de Jong. De voorstelling mag zeer interessant en levendig genoemd worden. Op de eenigszins „woelige baren” dobberen de sierlijke schepen en bootjes. Op den achtergrond ziet men de stad, met haar kerk, molens en bosschages. Omtrent deze haven lazen we o. m. in den „Atlas der zeehavens van de Bataafsche Republiek”, uitgegeven in 1800, het volgende: „Wat de haven (van Vlaardingen) betreft, deze is al

vroeg in 's Lands Historie den Eerste Graave van I. Sarageenen toelagen, een Heilige Land werd on had en als een voornam van verschiedene Eeuwe

DE HAVEN VAN VLAARDINGEN

gen, door M. Sallie.
maakt door D. de Jong.
szins „woelige baren”
met haar kerk, molens
ens van de Bataafsche
ngen) betreft, deze is al

vroeg in 's Lands Historiën vermaard geworden, daar reeds in het begin der 13e Eeuwe, door Willem den Eerste, Graave van Holland, en eenige buitenlandsche Vorsten, die zich op de Kruisvaarten tegen de Saraceenen toelagen, een aanzienlijke vloot binnen dezelve werd uitgerust, waarmede een tocht naar het Heilige Land werdt ondernomen, wel een bewijs, dat dezelve toen reeds eene aanmerkelijke grootte had en als een voorname Zeehaven moet zijn bekend geweest. Niettegenstaande zulk een tijdverloop van verscheidene Eeuwen, is Vlaardingen in het bezit van een ruime, welgelegen Haven gebleven.”

VUURBAL

door Frank Buck

beroemd groot-wildjager en schrijver van jachtverhalen

Haar oogen gloeiden van haat; haar lichaam was gelijk een laaiende boschbrand, dreigend alles op zijn pad te vernietigen. Dát was Vuurbal, het gevaarlijkste en wildste luipaardvrouwtje, dat ik ooit gezien heb en toch m'n favoriete. Waarom, dat zal ik u in deze geschiedenis vertellen.

MISSCHIEN bent u het heelemaal niet met mij eens wanneer ik den luipaard tot het machtigste en wildste dier van de wildernis bestempel. Een luipaard zal niet aarzelen om een vechtlustigen waterbuffel, die tienmaal z'n gewicht heeft, aan te vallen en tien tegen een, dat de luipaard als overwinnaar uit den strijd komt. Z'n sterke tanden en klauwen, enorme vasthoudendheid en spierkracht, een ontembare aard en onverzettelijke wil maken hem tot de wildste en meest gevreesde van alle rimboe-bewoners.

Behalve dezen hevigen vechtlust heeft hij een valschen trek in z'n natuur, en wordt daarom zeer terecht beschouwd als het meest onsympathieke heerschap, dat in de oerwouden van Malakka rondloopt. Een welopgevoede tijger, bijvoorbeeld, zal niet van z'n pad afdwalen om met een ander dier 'ns gezellig te bakkeleien. Hij gaat rustig z'n gang tot hij een prooi gevonden heeft, keert dan naar z'n leger terug en blijft daar tevreden liggen soezen, totdat een knorrig maag hem weer aan den harden strijd om het bestaan herinnert.

Doch luipaarden doden alleen om het genot van te doden. Een luipaard zal een kilometer van z'n weg afwijken uit pure vreugde een antilope met een zijner machtige voorpooten te kunnen neerslaan. Wanneer hij er in slaagt zichzelf tot een amok-stemming op te werken, durft hij zelfs den strijd aan te binden met een slang van driehonderd pond zwaar en tien meter lengte.

Niets is te groot voor hem om aan te vallen, en niets is sterk om hem z'n kunsten af te leren. Deze natuurlijke geaardheid van den luipaard maakt het verhaal van Vuurbal bijzonder interessant. Want Vuurbal, een nevel-luipaard, zoo gevaarlijk en vals als ik ze in m'n jarenlange carrière zelden gezien heb, werd in den ongelooflijk korten tijd van dertig seconden zoo tam en gewillig als een gewone kat.

Vuurbal was een nevel-luipaard. Er zijn drie soorten luipaarden, zwarte, gevlekte en nevel-kleurige. In dierentuinen en circussen hebt u waarschijnlijk talrijke gevlekte luipaarden gezien, en slechts een paar zwarte. Maar de nevelkleurige zijn verreweg de zeldzaamste. Zelfs de *sakai*, de inboorlingen die

de oerwouden van Malakka bewonen, ontmoeten maar zelden een exemplaar van het nevelachtige soort.

Ik was dan ook reuze in m'n schik, toen ik Vuurbal aan m'n verzameling kon toevoegen. Ik ving haar in een boom — nogal een vreemde plaats om een luipaard te vangen. De gebruikelijke methode om een luipaard te verschalken is door middel van een lokaas en een valdeur naast het rimboe-pad.

Vuurbal stelde mij voor een moeilijker probleem, nadat ik haar urenlang door de rimboe-modder gevolgd was. Ze klom in een boom en nam een afwachter houding aan. Ik schoot den tak, waarop ze zat, onder haar weg en liet haar door eenige inboorlingen in een bijzonder sterk net opvangen, toen ze naar beneden viel.

Geheel in het net verstrikt, werd ze naar het kamp gedragen en in een houten kooi geplaatst, welke ik speciaal voor dat doel gereed gemaakt had. Toen openbaarde zich de *ware* luipaard. Ze bezorgde zich onmiddellijk den naam van Vuurbal. Er was geen andere term, waarmee we haar beter konden beschrijven. Ze straalde letterlijk vuur uit. Haar oogen gloeiden, haar slangvormige staart leek wel een door den wind opgeblazen vuurtong, en haar lichaam deed mij denken aan een laaienden boschbrand, dreigend alles op zijn weg te vernietigen.

„Ze is een verschrikkelijke luipaard, toean,” zei Ali, de opzichter der inboorlingen, bijna eerbiedig, „ik heb nog nooit zoo'n groote kushing gezien. Een slechte rimboe-god is in haar ziel gevaren.”

Ook ik had nog nooit zoo'n prachtige luipaard gezien. Ze was een wondermooi exemplaar van de nevel-variëteit, groot en glanzend en volmaakt — honderd en vijftig pond dreigende tanden en klauwen. Maar ze was wilder dan alle andere kushings, die in den loop der jaren m'n pad gekruist hebben — en dat zijn er niet weinig! Ik heb er zelfs een gadeslagen in een gevecht op leven en dood met een enormen python; de vliegensvlugge luipaard scheurde het gladde, kronkelende slangenlijf in flarden, totdat hij eensklaps in een ijzeren greep bekneld raakte en brullend van pijn in elkaar geperst werd.

Doch Vuurbal overtrof alle andere in razernij en ontembaarheid, terwijl ze zich opnieuw en opnieuw tegen de tralies van haar kooi wierp en met haar glanzende tanden blazend en grommend in het harde hout beet.

„We moesten die kooi maar wat versterken,” zei ik. „Geef me wat spijkers en een hamer, Ali.”

Het versterken der kooi was feitelijk een compliment aan 't adres van Vuurbal. De inboorlingen van Malakka kunnen van hout kooien vervaardigen, die zoo sterk zijn als van staal. Ze gebruiken daarvoor rimboe-hout en *rattan* — een taaie klimplant, uitstekend geschikt ter vervanging van touw — en

'n Vriendelijke begroeting.

het resultaat is een stevige gevangenis, waarin de wildste dieren, hoe groot ze ook zijn mogen, zonder kans zich te verwonden of hun bewakers letsel toe te brengen, opgesloten kunnen worden.

Vuurbal's volhardende worsteling om de verloren vrijheid te herwinnen had mij behoedzaam gemaakt. Ze was een zeer waardevol exemplaar en ik wilde haar niet graag verliezen. De gedachte, dat ze de tralies eensklaps zou verbreken en op mij en de inboorlingen zou afstuiven, deed mij huiveren. Zelf timmerde ik een handvol spijkers in het hok en durfde pas te herademen, toen ik mij er terdege van overtuigd had, dat er voor de luipaard geen ont-komen aan was. Zooals ik reeds eerder zei, had ik nog nooit een luipaard gezien, die zich zoo fel tegen z'n gevangenschap verzette, en indien Vuurbal haar woeste pogingen om los te breken niet spoedig staakte, konden we elk moment het ergste verwachten.

„Als ze daar uit weet te ontsnappen, ben ik niet waard veldmuizen te vangen,” zei ik tegen Ali, met den hamer in de hand terugstappend.

„We zullen haar scherp in 't oog houden, toean. 't Is me er ditmaal eentje. Ze heeft een rimboe-god in haar ziel.”

Ik voelde mij door Ali's vreesachtige praatjes aangetaast en bevond mij allesbehalve op m'n gemak. De avond begon te vallen en wanneer de schemering over de rimboe daalt, komt zij plotseling gelijk een net, dat uit de ruimte valt en alle lichten snel verdooft.

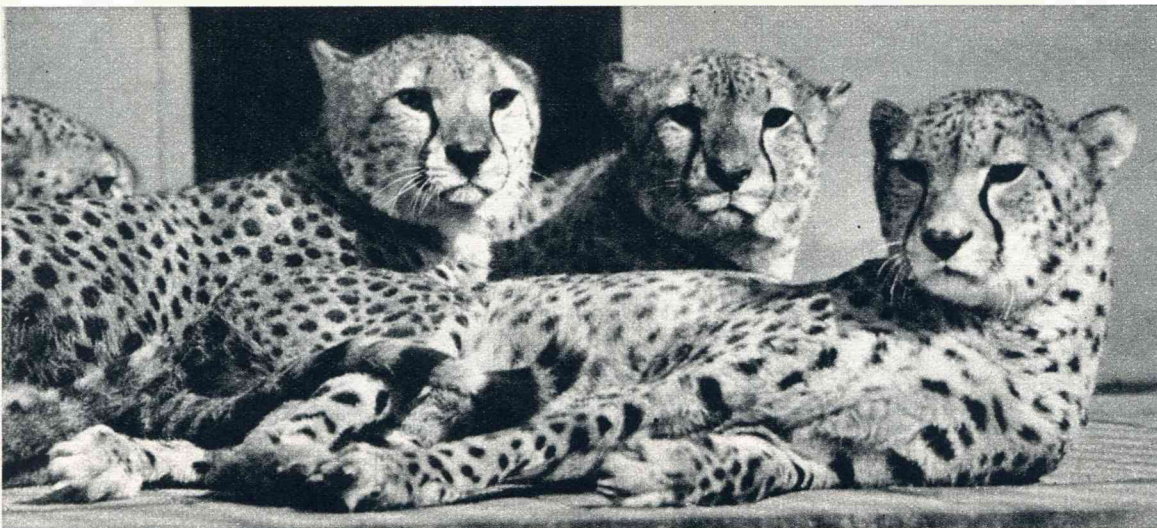
De inboorlingen van Malakka zijn bijgeloovig. Gebeurtenissen in hun geheimzinnige omgeving, welke tot hun simpelen geest niet met volkomen helderheid doordringen, schrijven ze toe aan den boezen invloed van toornige rimboe-goden. Ik ben niet bijgeloovig, maar in de snel toenemende duisternis kwam het mij een oogenblik voor, dat een booze demon zich van de ongelukkige luipaard had meester gemaakt en haar aandreef tot een paroxysme van haat en verbittering. Haar gegrom en gebrul had in de tropische schemering veel weg van duivelsch gehuil en ze hield niet op haar machtige lichaam tegen de buigende tralies van haar nauwe gevangenis te werpen.

Eensklaps scheen haar woede te bedaren. Ze bleef doodstil staan. Door de ruwe tralies gluurde ze mij aan, zóó onheilspellend en boosaardig, dat ik mij van schrik voelde verbleeken. Al de opgekropte haat en woede van de teugellooze rimboe vlamden in haar glazige oogen. Doch meer dan dit oogenblik had ik niet nodig om Ali's demonen voor altijd uit m'n gedachten te bannen. Het was de eerste keer, dat de luipaard had opgehouden met draaien, krabben en vechten, de eerste keer, dat ik haar 'ns goed had kunnen opnemen. En deze eene blik was voldoende voor mij om een verklaring te vinden voor Vuurbal's vreemde handelwijze.

„Ali,” schreeuwde ik, „de luipaard moet ergens jongen hebben.”

Ik had juist geraden. Nog een strakke blik in het laatste licht van den stervenden dag en ik wist met zekerheid, dat de luipaard slechts kort te voren haar jongen gevoed had.

„Ada, toean — ja,” stemde Ali in. „De jonge

Eenige prachtige jachtluipaarden in Artis te Amsterdam.

kuchings moeten ergens in 't bosch zijn. Ik heb den heelen tijd wel geweten, dat er geen demonen in de rimboe waren."

Ik lachte. Niettemin voelde ik mij opgelucht. Vuurbal's rusteloosheid en woede, vergezeld door de plotseling opkomende duisternis, hadden mij danig van de wijs gebracht. De oplossing van het raadsel verheugde mij en het vooruitzicht misschien wel een paar welpen te kunnen bemachtigen, deed mij de doorstane angsten spoedig vergeten. Als ik er in slaagde, ze te vinden, zouden ze een lief sommetje voor mij beteekenen. Nevelluipaarden zijn zeldzaam en een paar nevelluipaarden-welpen moesten een klein kapitaaltje opleveren.

Ik sliep dien nacht maar weinig. De voornaamste reden was wel, dat Vuurbal met haar gehuil en gegrom de rimboe wakker hield. Ze verslapte geen moment na dien eenen valschen blik, welken ze mij in het begin van den avond toegeworpen had. Urenlang vergastte zij ons op haar verschrikkelijke serenade van haat en venijn.

Zonder Vuurbal's symphonie der razernij zou ik toch wel wakker gebleven zijn. Ik beraamde allerlei plannen om haar welpen op te sporen. Zoo'n gelegenheid bood zich geen tweede maal en ik moest haar dus met beide handen aangrijpen. Ik begreep nu pas waarom Vuurbal zich tijdens de achtervolging in een boom verscholen had in plaats van op den grond te blijven. Ze had ergens een nest met welpen en wilde mij op een dwaalspoor brengen.

Den volgenden morgen verzamelde ik de inboorlingen om mij heen. Vuurbal was nog steeds een bundel spieren en geprikkelde zenuwen.

"De kuching heeft jongen," zei ik, "en we moeten ze vinden. Waarschijnlijk liggen ze in een hol hier ergens in de buurt. We kunnen ze niet aan hun lot overlaten."

Vuurbal's karakter-grootheid begon ondertuschen een diepen indruk op mij te maken. Haar wanhopig verzet, geïnspireerd door haar natuurlijk verlangen naar haar kinderen terug te keeren, was zoo prachtig, dat het een geweldige bewondering in mij opwekte. Ik begeerde deze welpen te vinden — om ze voor sterven te behoeden en hen aan hun moeder terug te geven — en niet 't minst voor mijzelf.

"Verspreid je allemaal," beval ik den inboorlingen, "en volg elk luipaardenspoor, dat je tegenkomt. Een ervan moet zeker naar het hol leiden."

Indien u nog nooit in een rimboe geweest bent, kunt u zich moeilijk voorstellen hoeveel sporen van wilde dieren je ontdekt als je er speciaal naar gaat zoeken. De rimboe-paden zijn zacht en nat en de dieren, die ze passeeren, laten op talrijke plaatsen sporen achter. Toch kan men een bepaald dier langen tijd door de rimboe volgen, doch wanneer er zich nog meer voetindrukken van dezelfde diersoort langs den weg voordoen, raakt men het juiste spoor gemakkelijk kwijt.

De rimboe is donker. De eigenlijke oppervlakte is bedekt door vier lagen — het taaie gras, dat zich niet hoog van den bodem opricht, de grootere planten en het struikgewas, waardoor het gaan sterk belemmerd wordt, de kleinere boomen, die overal schijnen te kunnen tieren en de geweldige doerians, woudreuzen, die twee honderd voet naar den wazigen en nooit zichtbaren hemel oprijzen.

Losgelaten klim- en slingerplanten vallen van deze giganten der flora als een netwerk naar beneden en somtijds is de plantengroei zóó weelderig, dat men op een onverwinnbaren muur van levend groen stuit en op z'n schreden terug moet keeren.

Den ganschen dag vochten en baanden wij ons een weg door deze wildernis. Met onze parangs — scherpe messen ter grootte van een klein zwaard — hakten en sloegen wij slingerplanten naar beneden en kropen door nauwe openingen in het lage houtgewas, waarbij we onze handen verwondden en onze kleeven openhaalden aan scherpe doorns en verraderlijk uitstekende takken.

We volgden ieder luipaard-spoor, oud en nieuw, dat wij tegenkwamen. Sommige leidden naar drinkplaatsen, andere verdwenen in het ondoordringbare kreupelhout. Geen hunner voerde naar het leger of hol van Vuurbal.

Ik voelde mij neerslachtig toen we dien avond ons kamp opzochten. En m'n stemming werd er niet beter op, toen Ali, die achtergebleven was om op Vuurbal te letten, mij rapporteerde:

"De kuching wil niet eten, toean. Ze raakt niets aan en loopt maar op en neer in haar kooi. Ze heeft den heelen dag gebruld."

De laatste bijzonderheid had hij mij niet hoeven te vertellen. Ik had haar gehuil al opgevangen, toen ik nog een halven kilometer van ons kamp verwijderd was, wild en gespannen, met een wereld van haat en dolle woede in haar grauwen. Ik besepte, dat ik op 't punt stond een waardevolle luipaard te verliezen. Indien we Vuurbal er niet toe konden bewegen te eten, zou ze zeker den hongerdood sterven. En hetzelfde lot zou onvermijdelijk haar welpen treffen, ergens verborgen in de dichtheid van de rimboe.

Ik ben geen sentimenteel man. In mijn beroep kan ik met bepaalde gevoelens geen rekening houden. Ik voorzie de dieren tuinen der groote Amerikaansche steden van zeldzame dieren en er is mij dus alles aan gelegen ze levend en wel aan m'n cliënten af te leveren. Dood hebben ze voor mij geen waarde. In m'n lange, veelbewogen carrière heb ik nog nooit een dier opzettelijk verwond of gepijnigd; daarvoor is m'n liefde en respect, zelfs voor het gevaarlijkste beest, te groot. En ik besloot dien nacht Vuurbal de verloren vrijheid terug te geven, indien ik er niet in slagen mocht, haar welpen te vinden. Ik wist, dat ze in haar moederlijke bezorgdheid onmiddellijk naar hen toe zou gaan om hen te voeden en te verplegen.

Ik bracht een tweeden slapeloozen nacht door. Vuurbal braakte letterlijk vlammen. Niets vermocht haar te kalmeeren. Ze had slechts één begeeren: bloedige wraak, en wilde liever sterven dan eenig voedsel tot zich te nemen. Nimmer heb ik zoo'n prachtige luipaard aanschouwd. In m'n verbeelding stelde ik mij haar voor als een glanzenden bal dierlijk dynamiet, onophoudelijk doch tevergeefs losbarstend tegen een onwrikbaar voorwerp, een eenvoudige houten kooi, door menschenhanden vervaardigd. Ze was superbe in den hopeloozen strijd, een razend phantoom, onvermoeibaar heen en weer sluipend in het zilveren maanlicht achter een schaduwwachtigen muur van zwarte tralies.

Den volgenden morgen speelde ik tegen de inboorlingen danig op m'n poot.

"We zullen en moeten het hol van de kuchings vinden," zei ik. "Jullie moet ditmaal zoeken zooals je nog nooit gezocht hebt. Laat niets onberoerd. Geef je oogen goed den kost. Vooruit!"

We haalden de heele rimboe ondersteboven. Parangs sneden door klim- en kruipplanten alsof het touwtjes waren. We volgden ieder spoor van Vuurbal van het punt, waar we haar het eerst in den boom aangetroffen hadden. We speurden naar klauw-indrukken als waren het gouden tientjes, kilometers ver in den muf riekenden bodem van het oerwoud.

Indien u zich nog nimmer een weg gebaand hebt door een tropische wildernis, terwijl de zon er loodrecht op te branden staat, kunt u zich van onze moeilijkheden ook maar geen flauw denkbeeld vormen. De temperatuur reikt tot boven de honderd graden in de schaduw en de schaduw is even nevelig en vochtig als een rivierbed. Het zweet stroomt in straaltjes langs je gezicht en je body, druppelt in je mond en verblindt je oogen met felle pijn als worden ze gestoken met gloeiende naalden. Bloedzuigers kleven klam aan je handen en voeten en verschuilen zich onder je kleeven. Braamboschen krabben je huid open en te laat bemerkte doorns krassen over je gezicht en handen. Je komt slechts tergend langzaam vooruit en als je geen vast doel op 't oog hebt, ben je al spoedig geneigd er den brui van te geven.

Doch ik had een doel — ik moest en zou Vuur-

bal's welpen vinden. En ik heb ze gevonden. Op een plek waar je niet aan denken zou ze te gaan zoeken — in een uitgehold nest onder een boom. Hard geworden modder-indrukken van luipaard-pooten brachten mij op 't idee, doch ik was reeds zooveel keeren teleurgesteld, dat ik maar weinig goeds van het spoor verwachtte, toen ik m'n hand in het hol stak.

Maar wat was ik gauw van meening veranderd! 'k Ondervond eensklaps een gewaarwording alsof er een gloeiende pook over m'n hand gehaald werd en trok m'n arm snel terug. Jonge klauwen hadden zich instinctief tegen een vreemden indringer verweerd. "Ali, Ali," riep ik. "Ik heb ze gevonden!"

Zorgvuldig tastte ik naar de wollige nekken der verwoed blazende luipaard-welpen en stopte ze in een gonje-zak. Ze waren al even boosaardig als hun moeder en beten zoo heftig, dat we met de grootste omzichtigheid te werk moesten gaan.

Toen we in het kamp terug waren liet ik een kleine kooi in elkaar timmeren en sloot er de kwaadaardige babies in op.

Ze waren zóó hongerig, dat ze gretig de geconserveerde melk inslurpten, welke hun door middel van holle hamboe-stokken werd toegediend — een voedingsmethode waarmee je dikwijls nogal narigheid beleven kunt. Ik verzorgde ze met eigen handen en hun bolle buikjes deden de overtuiging in mij groeien, dat ik ze levend en wel in het verre Amerika zou kunnen afleveren.

Vuurbal wist nog maar van geen ophouden. Ze liep rusteloos in haar kooi op en neer, ontblootte haar gevaarlijke tanden en gromde wild naar iedere schaduw, welke zij achter de tralies van haar nauwe verblijf kon bespeuren. Ze had niet gegeten of geslapen sinds het oogenblik dat ze in mijn netten verstrikt geraakt was. Ontembaar en onvermoeid beukte ze de wanden van haar nauwe gevangenis, een ieder tartend onder het bereik van haar vreeselijke klauwen te komen.

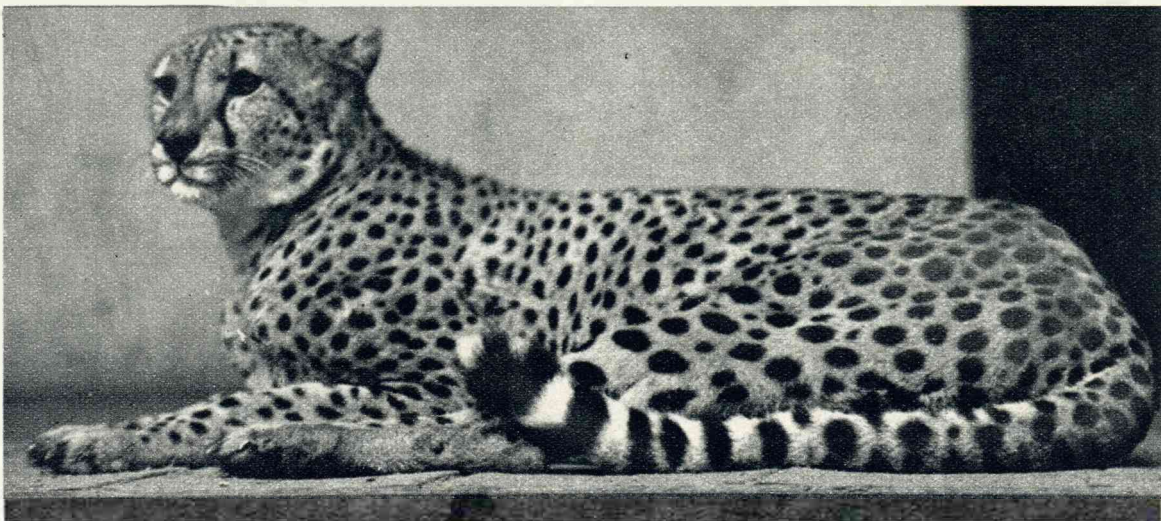
Ik kreeg plotseling een idee en wilde het terstond uitvoeren.

"Ali," riep ik, "laat de kooi met de kleine kuchings tegenover die van Vuurbal zetten."

Dit besluit verschafte mij een van de grootste genoegens, welke ik in m'n jarenlangen omgang met wilde dieren gekend heb. Niet zoo gauw hadden de inboorlingen de welpen bij Vuurbal gebracht of een zeldzame ommekeer voltrok zich in haar. Ze hield plotseling op met grollen en grommen. Haar scherpe oogen vestigden zich op de kooi tegenover haar en ontwaarden de twee babies. Deze oogen schenen hen te willen doorboren en iedere spier en vlek op hun bonte pelzen te lezen. Ze scheen elk welp afzonderlijk te wegen, het gewicht en den groei te schatten, de lijnen van hun mollige lichaampjes te meten en naar de gezondheid van ieder welp te gissen.

En dan, alsof ze zich geheel met het leven en de wereld verzoend had, legde Vuurbal zich neer in haar kooi. Ze schoof haar prachtige kop ver vooruit op haar voorpooten en staarde naar haar kinderen met rustige, zorgvolle oogen. En wetend dat haar welpen veilig bij haar waren, zonk ze vredig in slaap als een huiskat op haar lievelingstoel.

Vuurbal maakt thans deel uit van een Amerikaansch circus en haar twee kinderen leiden een lui leventje in den stedelijken dieren tuin van St. Louis. Doch van alle luipaarden, die ik in m'n twintigjarige loopbaan gevangen heb, zal Vuurbal m'n favorite blijven. Want nog nooit in m'n leven heb ik een dier ontmoet, dat zulke bewonderenswaardige eigenschappen van moederliefde aan den dag legde.

Jachtluipaard in Artis te Amsterdam.

Hoe het moet en niet meer moet

Boven zien we een zitting van het Hof van Internationale Justitie te Den Haag, betreffende een jongste kwestie der vrije stad Dantzig. Voor dit Hof kunnen alle geschillen en moeilijkheden op beschaafde en vredelievende wijze worden opgelost en zoo moet het in een beschaafde wereld. Onder ziet men hoe het beslist niet moet in onzen tijd, die geen oorlogen meer gedooft, vol bloed en smart en barbaarsche wreed-

heden. De foto stelt voor een veldslag tusschen Italianen en Abessiniërs, in het jaar 1887. Toen was het moeilijk een conflict op andere wijze op te lossen. Thans zijn er de Volkenbond en het Hof te Den Haag, waar men op betere en verstandiger wijze geschillen kan vereffenen. Dien weg moeten we inslaan, wil de menschheid zich zelf niet vernietigen met de al wreeder en radicaler geweldsmiddelen. H.

De bekwaame Rotterdamsche portret-schilder Herman Mees legt hier de laatste hand aan zijn schilderij van H.M. de Koningin, dat door de burgerij aan het gemeentebestuur zal worden aangeboden.

In de zaal van de Diergaarde te Rotterdam werd de Primavera-tentoonstelling geopend. Een zeldzame bloem gekiekt.

Vier. — Hier heeft men de vier generaties van de familie Bongers te R'dam. De kranige overgrootmoeder is nog slechts 57 jaar; het jongste lid telt 6 maanden.

Uit stad en gewest

De heer J. Moermond, hoofdcontroleur der R.E.T., was op zijn zestigsten verjaardag veertig jaar in functie. De jubilaris en familie temidden der chefs.

De heer W. de Jong te Gouda was 25 jaar in dienst bij de Gem. Lichtfabrieken aldaar. De jubilaris.

De Delftsche Athletiek- en Gymnastiekvereniging „Sparta” bestond vijftig jaar. — De feestvierenden werden danig in de bloemetjes gezet.

Het was een hoogstaande muzikale avond in 't Gebouw voor K. en W., door het Rotterdamsch Zangersverbond gegeven. — Hier zien we de mannenzangvereniging „Orpheus” concerteren, onder leiding van den heer W. Kools.

WAARSCHUWING!

Ons is gebleken, dat personen, betrokken bij de exploitatie van een nog slechts korten tijd bestaand weekblad, oneerlijke concurrentie jegens ons bedrijven en door middel van pamfletten en onware mededeelingen onze abonnees verontrusten.

Niet alleen willen zij ons daardoor schade berokkenen, maar zij beoogen daaruit zelf voordeel te trekken, in de hoop, abonnementen en sympathie te winnen voor hun weekblad, dat noch technisch noch redactioneel met ons blad kan worden vergeleken.

Hoewel voor ieder verstandig mensch het oneerlijke spel, dat van bovenbedoelde zijde jegens ons gespeeld wordt, volkomen doorzichtig is, meenen wij goed te doen, het navolgende uitdrukkelijk vast te stellen:

Ons weekblad staat niet in dienst van eenige politieke partij.

Ons weekblad maakt geen propaganda voor eenig staatkundig streven.

Ons weekblad stelt zich geen partij in godsdienstige vraagstukken en is ook niet anti-semietisch.

Ons weekblad zoekt niet naar datgene, wat ons volk verdeelt, maar interesseert zich voor al hetgeen ons samenbindt.

Ons weekblad is strikt neutraal en de redactie laat zich bij de samenstelling van de verschillende nummers niet leiden door anti-dit of pro-dat, maar uitsluitend door de algemeen erkende begrippen van fatsoen en goeden smaak.

Ons weekblad bewijst de waarheid van de hierboven vastgestelde feiten in elk uitkomend nummer, zoowel als in de jaargangen van het verleden.

Ons weekblad is daardoor de graag geziene gast geworden in honderdduizenden gezinnen van alle mogelijke godsdienstige en politieke richtingen, die onze neutraliteit en objectiviteit op hoogen prijs stellen.

Een zelfde neutraliteit betrachten wij bij de keuze van onze medewerkers in binnen- en buitendienst, waarbij uitsluitend gelet wordt op nuttigheid, bekwaamheid en betrouwbaarheid. Onder onze duizenden medewerkers kan men dezelfde schakeering van godsdienstige en politieke richtingen vinden, als onder onze lezers.

Het is onwaar, dat bij ons massa-ontslagen hebben plaats gehad en het is dus eveneens onwaar, dat wij ontslagenen zouden hebben vervangen door personen van een bepaalde politieke, staatkundige of godsdienstige richting.

Wij waarschuwen dus onze trouwe lezers tegen de hierboven bedoelde lasteraars en vuilspuiters.

Eerlijke concurrentie kunnen wij best velen, maar laat men niet pogen, een product aan den man te brengen door het bekladden van onze eer en goeden naam.

BB162-A

Er is Ovomaltine aan boord van alle HOLLAND-INDIË-VLIEGTUIGEN

Weer een bewijs, hoezeer Ovomaltine, juist in kringen, waar zoveel van lichaam en geest wordt geëischt, op prijs wordt gesteld.

Dat de K.L.M. Ovomaltine koos, komt doordat Ovo in sterk geconcentreerde vorm de hoogste voedingswaarde bezit. De keuze der K.L.M. is hiervan weer een bewijs.

Oorspronkelijk werd Ovomaltine vervaardigd als versterkingsmiddel voor zieken en zwakken, voor kinderen in hun groeiperiode en zij, die zich lusteloos en gauw vermoeid gevoelden. De ervaring leerde, dat Ovomaltine ook uitstekend is voor hen, wier dagtaak, geestelijk of lichamelijk, zware eischen stelt.

Ga ook Ovo gebruiken of begin er eens mee Uw kinderen dagelijks een kop Ovomaltine te schenken. Het smaakt goed. Spoedig zult U merken, hoe Ovomaltine U weer dat gevoel van een heerlijke gezondheid teruggeeft en hoe Uw kinderen opfleuren.

OVOMALTINE

meer levenskracht

Overal verkrijgbaar in busjes van 60 cent af

Het geheim van Li Tao door Dickson Phale

HET was een sombere stoet, in een somber Chineesch landschap. Voorop gingen twaalf gewapende Chineesche soldaten, met het geweer onder den arm. Daarop volgde een groep gevangenen — Chineesche roovers, de meesten haveloos gekleed en allen met een botte, onverschillige uitdrukking op hun gelaat. Zij waren met een ketting aan een balk vastgeklonken — een deel van de bende van Wai Fu, die maandenlang de provincie Tsjan-Pien onveilig had gemaakt. Zestig leden van de bende waren gevangen genomen en ter dood veroordeeld. Gisteren waren er dertig terechtgesteld en over een half uur zouden de anderen eenzelfde lot ondergaan.

De stoet werd gesloten door nog een sectie van twaalf soldaten. De sombere optocht trok zwijgend voort tot in de nabijheid van het dorp Kweng-Poe, waar het executieveld lag. Daar — vlak voor een vuurrood-bloesemenden Libiscus aan den kant van den weg — liet de aanvoerder halt houden. Het wachten was op den officier, die de terechtstelling leiden zou.

Rechts van den weg lag een droog rijstveld — het executieterrein. Aan den linkerkant, half verscholen tusschen de mango's en zeepboomen, droomde het dorp — een verzameling armoedige hutten, met grinnikende huisgoden boven de deuren.

De aanvoerder gelastte de soldaten de ketenen der gevangenen af te nemen, gaf de laatsten vergunning aan den kant van den weg te gaan zitten, en plaatste de soldaten in een ruimen kring om hen heen. Toen overzag hij het geheel met een tevreden blik en zette zich in de schaduw van den Libiscus tot droomen.

Uit het dorp Kweng-Poe kwamen weldra nieuwsgierigen aanloopen — mannen, vrouwen en kinderen. Zij brachten water mee en rijstballen met visch, het galgemaal voor de veroordeelden. Zij zetten zich naast en temidden der roovers, informeerden broederlijk naar hun welstand, en spraken over de heerlijkheden van de Stad van Jade (het hiernamaals) met een voldaanheid, alsof zij er juist oververzadigd van teruggekeerd waren.

Van den kant van Ta-tsjien-loe kwam een officier op een muulder aanrijden. Hij was jong en droeg een uniform van Europeesch model. Aan zijn zijde slingerde een vervaarlijke sabel en in zijn koppel stak een revolver van het nieuwste Amerikaansche fabrikaat. Toen hij den troep genaderd was, liet de aanvoerder zijn soldaten de militaire houding aannemen, meldde zich bij den luitenant, en hielp hem afstijgen.

De officier liet zijn blik gaan over de hurkende groep menschen. „Veroordeelden aantreden!” commandeerde hij op hoogen toon. De veroordeelden stonden op en schaalden zich in één gelid — de dorpelingen bleven zitten. Vooraan in den kring zat een man met een oud gelaat. Links en rechts van hem zat een kind en alle drie aten ze met veel smaak van een rijstbal. De man wierp telkens vergenoegde blikken op de roovers — blijkbaar beschouwde hij de sombere geschiedenis als een publieke vermakelijheid. Als hij niet zat te kauwen, lachte hij — een kindsch lachje, dat de veroordeelden telkens met open, verwonderde blikken naar hem deed omzien.

De luitenant had intusschen een boekje en een potlood te voorschijn

gehaald. Met hetzelfde hooge stemgeluid van zooeven — waarmee hij waarschijnlijk hoopte zijn Europeesche leermeesters te imiteeren — begon hij appèl te houden over de veroordeelden.

„Sing Keh!”

Uit het gelid trad een man naar voren. De officier wees hem een plaats aan terzijde en gaf een kruisje achter zijn naam. Toen riep hij den volgenden naam uit zijn boekje af.

„Wang Pu Foe!”

Ook Wang Pu Foe trad uit het gelid — hij plaatste zich naast Sing Keh. Vervolgens riep de luitenant nog twee namen af. Hij zond dit viertal onder geleide van twee soldaten naar het executieveld en gaf den aanvoerder, die naast hem stond, een wenk — het vonnis kon uitgevoerd worden.

„Goed zoo, achtenswaardige heer en vriend,” mompelde de man met den rijstbal overluid en hij wierp het viertal een wraakzuchtigen blik na.

De officier keek hem even aan, boog dankend het hoofd en ging door met zijn appèl. Een tweede viertal ging eveneens den weg op naar het executieveld.

„Goed zoo, achtenswaardige heer en vriend,” herhaalde de man met den rijstbal en hij glimlachte tevreden.

„Li Tao!” riep de officier.

Er kwam geen antwoord — evenmin verliet iemand het gelid. Stokstijf bleven de veroordeelden voor zich uit staren.

„Li Tao!” herhaalde de officier ongeduldig.

De man met den rijstbal begon onwils te lachen. „Li Tao.... hihhi... die hebben ze gisteren al opgehangen.”

De luitenant sperde zijn oogen open, keek in zijn boekje en wierp vervolgens een blik op de veroordeelden. Zij knikten hevig toestemmend en een van hen begon te grinniken.

„Hihhi, wil ik hem terughalen uit de Stad van Jade, achtenswaardige heer en vriend?” lachte de man met den rijstbal.

De luitenant wierp hem een verstoorden blik toe — het paste niet, dat zoo'n dorpeling met hem spotte. Toen maakte de man met den rijstbal zich héél klein en zei niets meer. Wel at hij en keek zeer vergenoegd naar de misdadigers. En de luitenant zette een kruisje achter den naam van Li Tao. Het moest een vergissing zijn — in Ta-tsjien-loe zou het wel uitgezocht worden.

„Li Kweh Sen!” ging hij voort met het appèl. Een voor een traden de mannen naar voren en weldra werden de laatste veroordeelden naar het executieveld geleid. De rest der soldaten volgde en ook de dorpelingen sloten zich erbij aan — de man met den rijstbal voorop.

De officier hield hen echter terug — op hoogen toon en met getrokken sabel. „Verboden — maakt dat je wegkomt!...”

De dorpelingen dropen verschrift af, de man met den rijstbal rept zich haastig achteraan. Doch toen de officier uit het gezicht was, haastte hij zich niet meer. Kalm kuierde hij voort — het dorp voorbij met de armoedige hutten en de grinnikende huisgoden — om eindelijk te verdwijnen in de rijstvelden. En daar vertrouwde hij den wind het zoete geheim toe van zijn gezegend vóórtbestaan: „Ja, hij was Li Tao, de onder-aanvoerder van de bende van Wai Fu....”

UIT STAD EN GEWEST

Hier zijn de vier geslachten der familie Dullaart te Schiebroek. 't Kindje is vier, overgrootmoe vierentachtig jaar.

Een kijkje in de provisiekast van een Douglas-vliegtuig van de Holland-Indië-lijn.

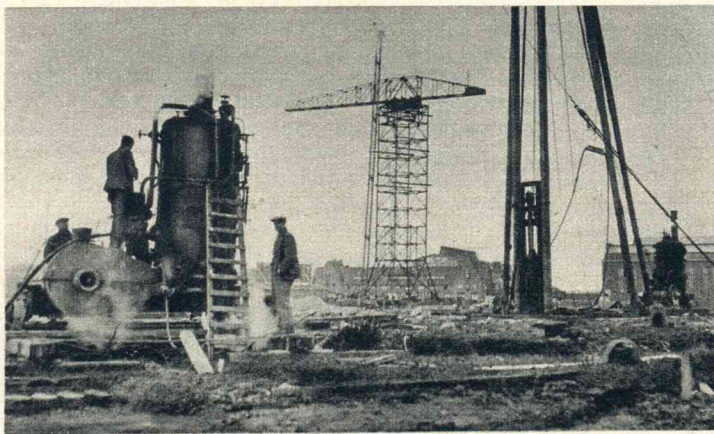

Op de Gouwe, bij Gouda, kwamen twee schepen met elkaar in aanraking. Het schip „Strijdt en volhardt” is daarbij gezonken. — Een kiekje van het desolate vaartuig.

MÉÉR STILTE

Rotterdam stelt zich manhaftig
Tegen 't straatlawaaï te weer,
Wil zodoende medewerken
Aan een veiliger verkeer;
De politie, altijd waakzaam,
Geeft haar ooren goed den kost:
In de stilte-zone wordt het
Stilte-vraagstuk opgelost;
Allen, die den weg gebruiken
— 't Zij volwassen of nog klein —
Leeren van de wetsdienaren
Flink wat zuiniger te zijn:
Spaarzaam met den schellen claxon,
Met de fietsbel, met... de stem,
Spaarzaam met den dollen knalpot
En... bij 't remmen van de tram;
Mannen, vrouwen, ouden, jongen
Krijgen een méér-stilte-les
En de wakkere agenten
Oogsten ginder véél succes...
't Overbodig straat-spektakel
Gaaf verliezen aan terrein;
Zenuwen en trommelviezen
Zullen daar gebaat mee zijn.

H A N V A N A R K E L

We plaatsen hierbij een aardig kiekje van de voorbereidende werkzaamheden aan het nieuwe Feijenoord-stadion. — Hoe het groeit!

Het Leger des Heils hield zijn speldjesdag. — Wie geeft wat ie heeft....

Z. Exc. Henri Baels, Belgisch oud-minister van landbouw en visscherij en gouverneur van West-Vlaanderen, bracht, met enkele andere autoriteiten, een bezoek aan de visscherijschool, den afslag en het instructie-vaartuig „Prinses Juliana” te Vlaardingen. — De heer de Jong, inspecteur van het Onderwijsfonds voor Scheepvaart, links, drukt den oud-minister de hand.

Ik spaar guldens

Na afloop van 'n stookseizoen is 't spaarvarkentje vet van bespaarde guldens, die anders aan kolen onnodig zijn uitgegeven. Door dubbele buizencirculatie de hoogst mogelijke warmte! Prachtig verchroomd, een juweel in alle kamers, maar 'n spotgoedkoop juweel. Iets voor deze tijd, waar spaarzaamheid een eerste vereiste is.

In zwart emaille f 47.00
In wijnrood emaille f 49.50
andere modellen
vanaf f 27.50

C. J. ZWOL

Haarden - Kachels - Fornuizen
Nieuwe Markt 19 - Rotterdam
Rotterdamsche Dijk 247 - Schiedam

De heer J. Jongebreur was dezer dagen veertig jaar in dienst bij de firma Smulders te Schiedam.

Othello en Desdemona.

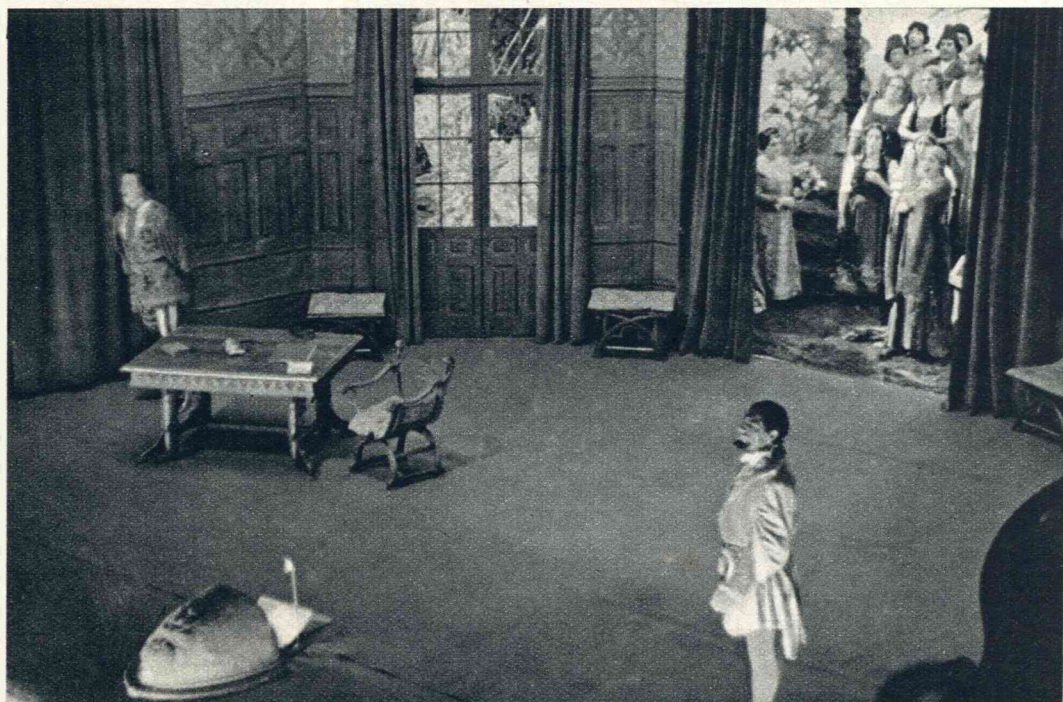

Desdemona in gebed.

DE ITALIAANSCH E OPERA

heeft kort geleden haar poorten weer geopend. Een uitgebreide staf van uitstekende medewerkers op vocaal en instrumentaal gebied zorgt zooals elk jaar opnieuw voor onberispelijke vertoeningen. Sedert vorig jaar is o.m. de steeds geliefde dramatische Verdi-opera Othello — de Moor van Venetië, het repertoire nog komen vergrooten en verrijken. Dit werk van den Italiaanschen grootmeester dateert reeds van 1887 en toch spreekt het nog altijd zeer sterk tot de verbeelding en het gevoel van den toeschouwer, die innig meeleeft met de lotgevallen van Othello's schoone gade Desdemona, wier onzalig einde veroorzaakt wordt door de list van Othello's eenigsten vijand, den vaandrig Jago. Sara Scuderi, de lievelinge van het publiek en een zangeres van eerste grootte, krijgt hier volop gelegenheid om al haar gaven als kunstenaar te ontplooiën. We geven op deze bladzijde enkele speelscènes en een atelier-portret der beroemde zangeres, die in deze rol haar groote triomfen viert.

Het koor verwelkomt den Moor van Venetië.

Donker-bruine BLONDINES ... waarom blind?

U kunt Uw donker geworden, bruinetint blond haar 2 tot 4 tinten lichter maken ... in één shampoo zonder bleekmiddel

U kunt Uw ogen niet sluiten voor het feit, dat ongeverfd natuurbloond haar het aantrekkelijkst is, zoowel in de ogen van mannen als van vrouwen. Maar wanneer het vaalbruin en mat wordt, doet dit afbreuk aan Uw geheele persoonlijkheid. Het mist dan die verlokkelijke kleurenvolheid, die echte blondines zoo beminlijk en aantrekkelijk maakt. Nu kunt U die bekoorlijke natuurlijke blonde kleur terugkrijgen, doch niet met gewone shampoo. Nurbloond — de heerlijke shampoo-wassing — maakt Uw haar niet alleen 2 tot 4 tinten lichter, maar het doet Uw haar tevens glanzen als zijde en het geeft een zachtheid en schoonheid, die men alleen aantreft bij van nature goudblond haar, zonder gebruik van kleurstoffen, henna, kamille, peroxyde of schadelijke middelen. Nurbloond wordt gebruikt door miljoenen; het maakt elke permanent-wave duurzamer. Probeer het zelf eens. Overal verkrijgbaar. Let op de Hollandsche verpakking, daar alleen deze de deugdelijkheid waarborgt. Imp.: B. Meindersma, Den Haag, Amsterdam, Sneek. Nurbloond schuimt heerlijk en laat geen kalkzeepsluier achter.

NUR-BLOND
DE SPECIALE SHAMPOO VOOR BLONDINES

Kleur is leven!

Kleurloos en dood is het beeldhouwwerk uit steen. Gezondheid en levensvreugde spiegelen zich op ieder gelaat, dat door een rose frischeheid overtoegen is. Daarom verbeteren bleke vrouwen hun gelaatskleur, hetgeen het meest onopvallend met Khasana Superb Creme geschiedt. Deze tooverst op de wangen natuurlijk werkende frischeheid want ze neemt eerst op de huid de bij elke teint passende kleur aan. — Khasana Superb lippenstift verfraait de lippen op gelijke onopvallende wijze. Lippenstift fl. -35, -75, -90, 1.60, 2.25. Rouge fl. -35, 1.

KHASANA SUPERB
J. Winkel Jzn., Den Haag, Merwedestraat 47, Tel. 772 595

De millionnaire Pim S. Brooke

door Olivier French

DE zoogenaamde heldenmoed van het slagveld is van een veel minder verheven ethische betekenis dan de heldenmoed, waarvan men bij rampen en ongelukken vaak staaltjes te aanschouwen krijgt," zei de meneer in den overvullen coupé. „De doodsvrechting van het slagveld is in haar diepste wezen vast niets anders dan een heftige uiting van den ingeschapen drang tot zelfbehoud. Bij rampen spruit zij echter voort uit de veel edeler aandrif, een in nood verkeeren medemens te redden”...

„Zeer juist," liet zich een rijzige meneer met een goedverzorgd uiterlijk hooren, die in een hoek van den coupé zat. Hij sloeg het schetsboek, waarin hij had zitten teekenen, dicht, en knikte nog eens instemmend.

„Van wat heldenmoed eigenlijk is, hebben de meeste menschen een totaal verkeerd begrip," ging hij voort. „Het woord wordt misbruikt en de edele zin ervan niet goed begrepen. Ik heb in mijn leven maar één gebeurtenis meegemaakt, waarbij men met recht van heldenmoed kon spreken. Ik bedoel de geschiedenis van den millionnaire Pim S. Brooke. Hij kwam op zekeren dag door een toeval in bezit van 'n groot aantal aandelen van 'n Engelsch-Amerikaansche Stoomvaart Maatschappij. De Engelsche directie wist het, maar niemand van de Maatschappij kende Pim S. Brooke van aanzien. En zoo kon het gebeuren, dat, toen hij zich op een dag onder den naam Pim S. Smith inscheepte op de „Carodonian" voor een reis van New York naar Southampton, geen mensch aan boord er ook maar het minste vermoeden van had, dat hij de man was, die feitelijk nog meer in de melk te brokken had dan de directie.

De „Carodonian" vertrok... „De meneer in den hoek onderbrak zijn verhaal en wendde zich tot den reiziger, die naast hem zat. „Wanneer was het ook weer, John?"

„Vijf Mei 1925, meneer," antwoordde de ander, die zijn bediende scheen te zijn.

„Juist, vijf Mei," ging de meneer voort. „Een dag na het vertrek werd de „Carodonian" overvallen door een orkaan, het roer raakte defect en het schip dreef mijlen ver uit den koers. De kapitein liet om sleepboothulp telegraferen, doch nauwelijks een half uur later liep het schip op een rif. De stoot was zoo hevig, dat er een geweldig lek ontstond en de waterdichte schotten ontzet waren. De boot maakte bijna onmiddellijk slagzij en begon zienderoogen te zinken.

„Er waren — hoeveel passagiers ook weer, John?" onderbrak de heer in den hoek voor de tweede maal zijn levendig verhaal, waarnaar de heele coupé met gespannen aandacht luisterde.

„Honderd en dertig, meneer," antwoordde John prompt.

„Juist, honderd en dertig. Welnu, ongetwijfeld zou alles goed afgelopen zijn, als een van de booten niet uit de davits geslagen was. Toen was er één boot te weinig voor het aantal passagiers en moesten de andere óverbelden worden. Een voor een werden de booten neergelaten en in dien tijd zond de marconist het eene S.O.S. na het andere uit. Een paar schepen, die het dichtstbij waren, antwoordden, dat zij te hulp zouden komen, maar het was iedereen duidelijk, dat de „Carodonian" allang gezonken zou zijn, als zij kwamen opdagen.

Pim S. Brooke had ijverig aan de red-

ding meegelopen. Toen de laatste boot echter volgeladen in de davits hing, bleek, dat er nog vijf man overbleef: kapitein Tennyson, één der machinisten, de marconist, Pim S. Brooke en nog 'n andere passagier.

„Het gaat niet meer!" brulde de eerste officier, die het bevel over de laatste boot had. „Nog 'n half pond gewicht erbij en we zinken."

De passagier begon te jammeren, toen hij het hoorde. Hij huilde over zijn vrouw en over een kindje, dat geboren moest worden en in zijn wanhoop klampte hij zich aan iedereen vast.

„Wacht eens even!" brulde Pim S. Brooke boven alles uit. „Deze meneer is Pim S. Brooke; hij reist incognito, om de zaken eens na te gaan van de Maatschappij. Je moet hem meenemen, hij heeft meer te vertellen dan een van jullie directeuren. Smijt dien koffer overboord, die daar staat, dan kan hij nog best mee."

De kapitein en de eerste officier schrokken. Er gingen zulke zonderlinge verhalen van Pim S. Brooke, dat zij er niet aan twijfelden, of hij had zich inderdaad incognito ingescheept. En geen van beiden durfden ze 't aan, om den voornaamsten aandeelhouder van de Maatschappij achter te laten. Zij waagden het erop en Pim S. Brooke gaf den passagier een por. „Schiet op, neem gauw mijn plaats in." De ander was te angstig en te versuft, om zich goed rekschap te geven van wat er gebeurde. Pim S. Brooke hielp hem in de boot en toen werd de sloep gestreken.

Intusschen spoelden de golven reeds over het dek. Nog vijf minuten, dan zou alles gebeurd zijn.

„Ik ben blij dat Pim S. Brooke tenminste tot de geredden behoort," zei de kapitein. En toen maakte de millionnaire zich eindelijk bekend.

„Ik ben Pim S. Brooke", zei hij. „Het hoeft u echter niet te bedroeven, kapitein, dat ik mét u overschiet. Die arme kerel heeft een vrouw en ik heb niemand op de wereld, dus hij had méér rechten dan ik..."

Dát was nu een staaltje van echte heldenmoed, mijnheeren," besloot de meneer in den hoek zijn verhaal. „Pim S. Brooke had gered kunnen worden, doch hij deed vrijwillig afstand van zijn leven ten behoeve van een ander, een wildvreemde nog wel..."

De reizigers in den coupé waren diep onder den indruk van het verhaal. De meneer sloeg zijn schetsboek weer open en zijn blik dwaalde met een verstrooide uitdrukking naar buiten.

„En de vier, die overbleven, meneer?" vroeg iemand van de reizigers.

„Die verdronken," antwoordde de meneer.

„Was u ook aan boord van de „Carodonian"?" vroeg een ander.

De meneer knikte levendig. „Natuurlijk, ik ben toch zélf Pim S. Brooke..."

De reizigers keken elkaar verbijsterd aan. Toen kwam er onrust in den blik, dien zij den meneer toewierpen. Maar de reiziger, die naast hem zat, fluisterde de anderen zachtjes iets toe.

„Allemaal fantasie, mijnheeren. Maar u hoeft zich niet ongerust te maken, hij is absoluut ongevaarlijk. Ik ga hem overbrengen naar Sussex; in Hampton, waar we vandaan komen, werd hij te lastig. Hij verbeeldt zich nu, dat hij Pim S. Brooke is, een man die nooit bestaan heeft. Maar in Hampton was hij Napoleon de Eerste en daar had hij het elken dag aan den stok met 'n Napoleon den Derde..."

De 2 methodes

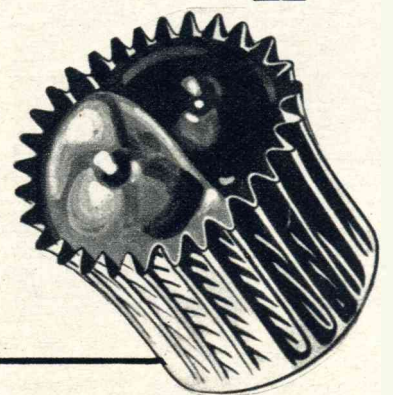
Piet is voor het goedkope; hij besteedt niet meer dan f 3.50 voor een vulpen... maar elk jaar moet hij een nieuwe koopen en dan heeft hij nog geen pen, passend voor zijn hand, gevonden. Zodoende heeft hij de laatste vijf jaren f 17.50 uitgegeven, zonder voldaan te zijn. Jan beseft, dat een betrouwbare vulpen, voorzien van gouden pen met iridium punt haar prijs waard is en kocht één keer een

WATERMAN

Voor minstens 25 jaar is hij nu klaar.

VOOR GE EEN KEUZE DOET, VRAAG DANEENS DE WATERMAN-COLLECTIE TE MOGEN ZIEN POPULAIRE PRIJZEN VAN f6.— AF

Importeur: H. VAN OOST - FROISSARTSTRAAT 47 - BRUSSEL

De „Vedergewicht" onder de bonbons!

De „Lilliput Cups" zijn de allerlichtste onder de Droste-bonbons... er gaan er héél veel van in een ons!

Er zijn 10 verschillende pâte- en nougat-vullingen... Allemaal buitengewoon lekker!

Droste
ALTJD WELKOM!

Spaart plaatjes voor album „Java 1".

MECCANO

De nieuwe Meccano

Honderden bewegende mechanische modellen, van een eenvoudige kraan tot de meest geavanceerde werktuigkundige bewegingen, kunnen worden gebouwd met Meccano. GROOTERE EN BETERE uitrustingen vormen een extra attractie voor 1935. Uitrustingen vanaf f. 1.25 tot f. 200.00

Meccano-Treinen met electro- en uurwerkmotoren. De nieuwe Meccano elektrische loco's vertegenwoordigen den grootsten vooruitgang, die ooit geboekt werd voor electrisch aangedreven treinsystemen. Dan is er nog de prachtige serie onvergelykelijke Meccano-urwerktrains.

Electrische loco's vanaf f. 4.25 tot f. 18.00
Uurwerktrains vanaf f. 2.00 tot f. 33.00

Vliegtuig-Bouwdoozen. Met een Meccano vliegtuig-bouwdoozen kan je vele verschillende typen luchtvaartuigen bouwen. Er kan keuze gemaakt worden uit drie verschillende kleurenschema's. Prijzen vanaf f. 2.00 tot f. 12.00

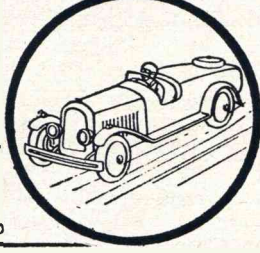
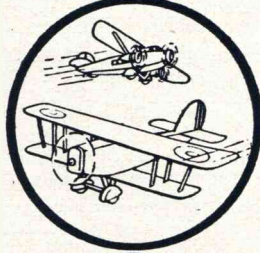
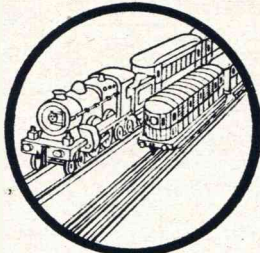
Automobiel-bouwdoozen. Indien je nog nooit een auto gebouwd hebt met één van deze bouwdoozen, weet je niet wat sensatie is. Er bestaan vier verschillende kleurenschema's. Prijs der doozen van f. 5.00 en f. 10.50

Dinky-Bouder-bouwdoozen. Dit is wel één der meest boeiende constructie-systemen, die ooit gegeven werden aan jonge kinderen om mee te spelen. Geen moeren en bouten noodig. Prijs der doozen van f. 1.35

Dinky Toys (Miniaturen). Een boeiende en verrukkelijke liefhebberij is het aanleggen van een verzameling dezer aardige Dinky Toys. Er bestaan reeds 200 verschillende Dinky Toys en er zullen te allen tijde nieuwe uitkomen. Prijzen vanaf 5 cent tot 85 cent

Vraag je leverancier om onze gratis catalogi, of schrijf aan ons depot voor engros —
HAUSEMANN & HÖTTE (Afd. 35)
Kromboomsloot 59, Amsterdam.

Gefabriceerd door: MECCANO LTD., LIVERPOOL, ENGLAND

NA VIJF JAAR VAN CHRONISCHE SPIT

Nu voor
goed vrij
van pijn

Vijf jaar leed hij ondraaglijke reumatische pijnen, nu eindelijk is hij weer in staat het leven van den zonnigen kant te zien. Lees slechts zijn brief:

„Ik heb Kruschen Salts genomen in de hoop, dat mijn reumatische pijnen en spit zouden verdwijnen. Deze pijnen hadden mij 5 jaren lang gemarteld. Ik had alle mogelijke middelen geprobeerd, zonder eenige verbetering te bemerken, totdat men mij op Kruschen Salts attent maakte. Reeds spoedig nadat ik met Kruschen begonnen was, verminderden de pijnen. Ik ben nu geheel vrij van pijn en voel mij bovendien veel gezonder dan vroeger. Ik geniet nu een uitstekende gezondheid en voel mij eerder 23 dan 43 jaar. Ik ben weer in staat het leven van den zonnigen kant te zien en ik voel me zoo fit als een veulen. G. G. te C.”

Het is algemeen bekend, dat reumatiek haar oorzaak vindt in een overmaat van urinezuur in het lichaam. De zes verschillende zouten, waaruit Kru-

schen Salts is samengesteld, sporen lever, nieren en ingewanden aan tot krachtiger werking, waardoor urinezuur en andere opgehoopte afvalstoffen, die het bloed verontreinigen, pijnloos en volkomen uit het lichaam worden verwijderd. Vandaar, dat niet alleen de reumatische pijnen verdwijnen, maar ook de geheele gezondheidstoestand bij het gebruik van de „kleine dagelijksche dosis” Kruschen Salts enorm zal verbeteren.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Stralende gezondheid voor één cent per dag. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij Amsterdam voorkomt.

DROOMLAND

door

Clarence Buddington Kelland

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Hadrian Pink verdient zijn levensonderhoud met het bijwerken van studenten aan 'n universiteit. Hij heeft een bijzonder angstvallige natuur. Juffrouw Joyce heeft zijn genegenheid verworven, hoewel zij hem niet eens kent. Hij besluit zich haar waardig te maken en volgt in het geheim een cursus in karakterbouw. Z'n ingestudeerde houding wordt door de studenten ontmaskerd en Pink accepteert het baantje van directeur van een Luna-park, dat hem door een zijner vroegere leerlingen, Algernon Peck, aangeboden wordt. Op een avondwandeling door een stille wijk ziet hij eensklaps Ariadne Joyce uit een huis vluchten met een revolver in de hand. Ze werpt het wapen op straat; Hadrian ontdekt, dat er in het huis een moord gepleegd is. Daarna gaat hij naar huis terug. Hij engageert een meisje van een schiettent, Claribel Higg, om hem te helpen aan het samenstellen van een plan voor de opening van het Luna-park. Onverwacht ontmoet hij Ariadne te paard in een park. Bij een latere ontmoeting ontkent ze aan den moord schuldig te zijn. Hadrian belooft haar in alles te zullen helpen. Porter Vane, een der gevaarlijkste figuren uit de onderwereld, wil een twaalfstal gok-automaten in Droomland plaatsen. Hadrian weigert zijn toestemming te geven en gooit den man de deur uit. Omgekochte ambtenaren der bouwpolitie keuren nu de voornaamste gemakkelijkheden van het Luna-park af. — Nu kunt u verder lezen.

Hij glimlachte luchthartig, en wou antwoord geven, toen de telefoon rinkelde en juffrouw Higg ging luisteren.

„Juffrouw Ariadne Joyce vraagt u te spreken,” zei ze koel.

Hadrian stiet een ademtocht uit. Hij hief het gelaat naar het plafond.

„Ariadne! Ariadne!” riep hij uit.

„Ik zal haar stem hooren!”

„Als u den ontvanger niet tegen uw oor houdt, zult u niets hooren,” zei juffrouw Higg.

Hadrian keek haar fronsend aan, maar gehoorzaamde. „U spreekt met meneer Pink, juffrouw Joyce.”

„Er is... er is iets verschrikkelijks gebeurd! Ik... kunt u even bij me komen?”

„Natuurlijk. Wel zeker! Ongetwijfeld.” Toen raakte hij op dreef: „Ook al werd de weg versperd door gezwollen stroomen, door woestijnen, door wilde dieren en menschen, toch... ik bedoel, ik zou niet langer dralen dan noodig is, om mijn hoed op te zetten.”

DE TIENDE HOOFDSTUK

HADRIAN Pink liet zich naar het huis van senator Joyce rijden.

Het stond even buiten de grens der stad Pickchester, heel dicht bij de Buiten-sociëteit. Toen zijn taxi door het hek en langs de prachtige oprijlaan naar het groote huis reed, raakte hij onder den indruk. Het was voor 't eerst van zijn leven, dat hij op zoo'n buitengoed kwam en voor 't eerst werd hij zich goed bewust, dat er op de wereld zulke wezens als huisknechts en butlers bestonden. Toen zijn voertuig voor de breede deuren stilstond, voelde hij hevig, dat hij niet wist, hoe hij zich tegenover zulke waardigheidsbekleeders houden moest, en hij kreeg 't er benauwd van. Heel zijn schroomvalligheid van vroeger kwam terug.

Toen hij echter zijn voet op de eerste trede van de stoep zette, herinnerde hij zich weer, dat hij een reddende engel was, een romantische figuur, een held, die naderde op den roep der belaagde schoone. Een held krimpt niet onder den strakken waardigen blik van een butler! Maar het leerboek zei niets over het overbluffen van bedienden, dus moest hij zelf maar zien, hoe hij 't aanpakte. Hij nam zich voor, een briefje te schrijven aan de N.V. Karakterbouw, om haar te wijzen op dien groote nalatigheid.

Terwijl hij wachtte, hield hij repetitie. Hij zag zijn eigen gestalte weerspiegeld in het glas van de deur; dus wachtte hij even, voor hij op den belknop drukte. Eerst trok hij zijn hoed een beetje scheef naar voren, teneinde een schijn van stoutmoedigheid in 't leven te roepen. Hij hield zijn schouders achteruit en zijn kin vooruit en hij keek zichzelf met een kouden blik aan, terwijl hij op een commando-toon sprak: „Beste man, breng me eens bij je meesters.”

„Waarvoor komt u?” vroeg de denkbeeldige knecht verwaand.

„Je hebt me verstaan, hè?” antwoordde Hadrian, „vrijpostig stuk

IN een bed lig je prettiger,” zei de inspecteur.

„Dan waar?”

„Dan op een steenen plaat,” zei de inspecteur, „zooals ze in het doodenhuis hebben.”

„Schrijf dat op, juffrouw Binkus... Ons onderhoud is ten einde, heeren.”

„U hoort er nog wel van,” zei de inspecteur, toen hij met zijn metgezel naar de deur liep.

Toen zij verdwenen, met juffrouw Binkus, wier kaken in de vergetelheid der ontroering waren gaan bewegen, wendde Hadrian zich tot juffrouw Higg.

„Dat zal ze leren, dat ze tegen Hadrian Pink niet opkunt,” zei hij.

„Of omgekeerd,” zei Claribel. Zij keek hem aan met een eigenaardigen uitvorschenden blik. „Zeg, meneer Pink,” vroeg zij, „weet u eigenlijk wel, wat u begonnen bent?”

„De consequenties van mijn daden laten me koud,” zei Hadrian. „Altijd zoo geweest.”

„Maar wéét u 't? Begrijpt u 't? Ik... als u beseft, wat u aanpakt, en wat u riskeert, is 't mij best. Ik heb altijd respect voor inwendige kracht, al is ze idioot. Doch als 't alleen maar aanstellerij was, en u niet weet, wat er aan vastzit — dan staan de zaken heel anders.”

„Nooit versagen!” riep Hadrian op zijn ridderlijksten toon.

„Nee, dan liever dood,” zei het meisje. „En hoe moet 't met de opening gaan?”

„Wees maar niet ongerust. Bouw maar op Hadrian Pink. We openen den eersten Juli, al zou ik er... eh... de Japanse vloot voor moeten vernietigen. Ik bemin den strijd. Strijd is mijn element!”

„Jawel, maar wat hebt u voor wapens?”

personeel? Zwig alsjeblieft, en ga me direct aandienen!"

De butler kromp in. Hadrian zag hem leeglopen als een fietsband, maar bleef hem met een vermorzelenden blik aanzien.

"Zeg maar, dat Hadrian Pink er is," zei hij fier.

Toen sprak er achter hem een stem, die in 't geheel niet denkbeeldig was — een zeer werkelijke stem, die uit een stoffelijke keel kwam. "Zoo," zei die stem: "Hadrian Pink! Zeer vereerd."

Hadrian draaide zich als een kat om en stond tegenover een voornaam, ietwat bedaagd man — een man met een knappen kop, zeer wit haar, schalksche oogen en krachtige, fijne trekken. Het was, zooals Hadrian aanstonds zag, senator Joyce in eigen persoon. Tot zijn verslagenheid ontdekte hij, dat senatoren nog erger waren dan butlers. Hij had nog nooit een senator in levenden lijve gezien en nog veel minder was hij ooit bij 't repetteren op heeterdaad betrapt door een senator. Hij was verbluft. De kracht begaf hem. Hij stotterde, hij bloosde, hij slonk, maar door de inspanning van maanden werkte zijn geheugen als een automaat. Zonder te weten, dat hij luidop sprak, haalde hij een deel van hoofdstuk XVII aan, dat over onvoorziene moeilijkheden handelt.

"Staat gij voor een onvoorziene, ernstige moeilijkheid," zei hij met zwak stemgeluid, "laat u dan niet verbluffen. Houd u onverschillig. Doe alsof 't een eh... een onbelangrijke kleinigheid was. Doe hevig, doe krachtig, doe verbluffend."

"Da's inderdaad geen slecht idee," gaf de senator toe.

"Nee, meneer," zei Hadrian, "da's een heel goêd idee. Een pracht-idee." "Noem je dit een ernstige moeilijkheid, jongeman?"

"Ja zeker, meneer. Heel ernstig en heel moeilijk. Ja, meneer."

"Dan ben ik bereid om verbluft te worden," zei de senator. "Ga maar aan 't verbluffen, jongmensch."

Het was een uitdaging — een uitdaging niet alleen tegenover Hadrian's nieuwe persoonlijkheid, maar tegenover het handboek. Het was een proef — een soort vuurproef. Faalde hij nu, dan was alles mislukt. Dan was heel zijn bouwwerk omgetuimd en ineengestort. Hij zette een hoge borst op.

"Ik ben niet van plan, me te laten verbluffen door een doodgewone senator," zei Hadrian. "Een senator is voor mij... niets niemendal."

"Precies. Zeer juist."

"Kulkoek, apenkool," zei Hadrian. "Mag een doodgewone senator vragen, waarom u op zijn stoep redevoeringen staat te houden tegen zijn huisdeur?"

"Ik kom op visite bij uw dochter," zei Hadrian.

"Ik dacht al zooiets. Wat jongelui betreft heeft Ariadne nogal een universeelen smaak."

"'t Zal mij aangenaam zijn," antwoordde Hadrian, "als wij een einde maken aan dit onvruchtbaar gepraat en als ik naar juffrouw Joyce geleid word."

Hierop antwoordde de senator, zooals een leeraar tegen zijn leerling spreekt. "Uitstekend," prees hij. "Heel goed gezegd. Waardig en stevig, zonder brutaliteit. Ingehouden, maar toch eenigszins hooghartig. Ik twijfel er niet aan, of Ariadne ziet verlangend naar uw komst uit. Hoe was de naam ook weer?"

"Hadrian Pink."

"Wi... u me maar volgen?" vroeg de vader van de dame zijner keuze. Hij sloot de deur open, bracht Hadrian in een groote hall en wees naar een deur

links. "Daar zult u haar waarschijnlijk vinden," zei hij. "Ik kan er niet voor instaan. Welke vader van tegenwoordig kan zeker zeggen, dat zijn dochter daar is, waar hij haar twintig minuten tevoren gezien heeft? Wat ik zeggen wou — bent u 'n huwelijks-candidaat?"

"Ik ben de huwelijks-candidaat," zei Hadrian.

"Mooi," zei de senator; hij keek door de deur en zei ernstig: "Ariadne, 't is mij een eer, je de komst van den heer Hadrian Pink te mogen melden."

Ariadne, slank en jong, verzorgd, deftig, sloeg haar oogen op, maar lachte niet.

"Vader maakt altijd grapjes," zei ze kwijnend.

"En ik heb wel eens een publiek, dat meer geestdrift toont," zei de senator.

"Ik wil best lachen, altijd," zei Ariadne, "als ik maar weet, wanneer u 't wenscht."

"Plichtsgetrouwe dochter!... Ik hoop maar, dat u niet guldig van aard bent, meneer Pink. Anders bent u er hiermee aan 't verkeerde kantoor."

"Ah zoo," zei Hadrian.

"Absoluut. Val Ariadne niet lastig met aardigheidjes, dan kan alles nog goed komen. En maak vooral geen woordspelingen."

"Meneer," zei Hadrian, "ik kan mijn intellect wel beter gebruiken dan met 't fabriceren van grappigheidjes."

"Ik vraag me wel eens af, of 't wel beter te gebruiken is," zei de senator. Hij kuchte even. "Ik waarschuw de jongelui altijd bij hun eerste visite — anders zouden ze mijn dochter op den schijn af verkeerd beoordeelen. U hebt iets in u, meneer Pink; ik hoop u nog dikwijls te zien."

"Dat zult u zeer zeker," antwoordde Hadrian, terwijl de senator zich omkeerde en de kamer verliet.

"Vader is een schat," zei Ariadne, "maar soms snap je niet, waar hij heen wil."

De senator stak zijn sprekenden kop de kamer weer in en sprak: "En vooral, jongmensch, wees niet te fijn."

Nu verdween hij werkelijk. Hadrian nam een houding aan, waardoor hij zich gereed wou toonen voor hetgeen volgen zou.

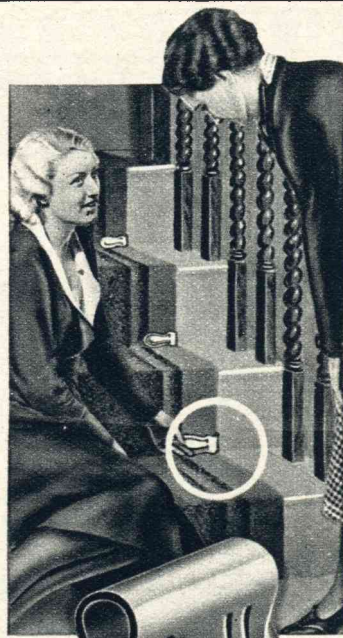
"U hebt me geroepen. Hier ben ik," zei hij.

"'t Is mijn schuld niet, dat u... er in gehaald bent," zei Ariadne. "U was in de buurt en u hebt u er zelf mee bemoeid."

"Ik bemoei me overal mee," zei Hadrian. "Da's mijn tweede natuur."

Maar toen herinnerde hij zich dien avond, en de donkere stille straat, en de revolver in de goot en den doode op den vloer van die zonderlinge kamer, en hij kon er zich niet om verheugen, dat hij er zich mee bemoeid had. Het gedeelte van hem, dat den ouden vreesachtigen Hadrian Pink vertegenwoordigde, wou maar koppig aan 't logisch denken. 't Wou vragen stellen. 't Was benieuwd, wat een meisje uit zoo'n omgeving in zoo'n buurt had gemoeten, en waarom zij een man had doodgeschoten — althans, of zij een man had doodgeschoten. Kortom, hij wou weten, in welke ongelegenheid hij zich gewaagd had, en — ronduit gezegd — hoe hij er weer uit kon komen.

Maar er was iets in hem, dat dien anderen, achterdochtigen, bangen kant van zijn persoonlijkheid niet naar voren wou laten komen. Dat iets was ijdelheid; maar dat begreep hij niet, omdat hij geen kijk had op menselijke roerselen, zelfs niet op zijn eigene. Hij had zich aan dit mooie meisje voorgedaan als een vermetele vechtersbaas, die nergens tegen opzag. En zij was zeer schoon. Zij was de vrouw zijner droomen. Zij was de schoone, die hij vereerd had in

Per pr.

F^l 0.30

Voor smalle loopers

F^l 0.40

Voor middelmatige loopers

F^l 0.55

Voor breede loopers

Uitvoering: Bruin Brons.

"ZOOALS GE ZIET HEB IK DIE OUDERWETSCH E TRAPROEDEN WEGGEDAAN..."

en heb ze vervangen door deze "Clipper" traplooperklemmen. Geen roeden meer te poetsen! Ik heb al genoeg werk thuis dan dat ik er nog iets overbodigs bij zou doen.

Zijn zij niet mooi? Die traplooperklemmen? Zij laten het patroon van den looper beter tot zijn recht komen.

Daar zij buiten het bereik der voeten geplaatst zijn, worden zij niet bekrast.

En dan, aan geen van beide zijden van den looper steekt er nog iets uit, zooals bij roeden. Geen stofnesten meer — dus gemakkelijker schoonmaken van de trap.

Dat is allemaal goed, maar houden die klemmen den looper even goed op zijn plaats als de roeden?

En of! Even goed. Ik heb gezien, dat die "Clipper" klemmen in bioscopen, hotels, restaurants, café's, enz. loopers op hun plaats hielden die drie maal zoo breed zijn als de mijne en dat ondanks het voortdurend heen en weer geloop. Dat is een voldoende waarborg!

Kijk! De "Clipper" klemmen zijn uit één stuk. Niets kan defect raken. Geen scharnieren, geen veeren, geen krammen die losraken of slijten. Zij behoeven maar met één schroef vastgezet te worden en kunnen dus in een handomdraai geplaatst en verwijderd worden.

De "Clipper" traplooperklemmen zijn verkrijgbaar in bruin-brons, gepolijst koper of verchroomde uitvoering. Verkrijgbaar in alle ijzerwinkels en woninginrichtingen. Indien u leverancier nog geen "Clipper" klemmen in voorraad heeft, schrijf dan aan:

N. V. WENTGES' HANDELSMAATSCHAPPIJ,
NIEUWE HAVEN 127, ROTTERDAM.
Tel. 23525 (2 lijnen).

REG. TRADE MARK
CLIPPER
TRAPLOOPERKLEMMEN

De Scheikundige

Gesulfoneerde vetalcoholen, die o.a. worden gebruikt in sommige alcalilooze en alcalivrije shampoos, zuigen het haar als het ware leeg, nadat zij het eerst mooi hebben laten glanzen. Het haar sterft ten slotte. Silvikrin Liquid Shampoo echter reinigt hoofdhuid en haar op delicate wijze.

L-261-E
Silvikrin
Liquid Shampoo

10
wasschingen
48ct

De Vrouw

Ik heb het ondervonden. Het beste haarwaschmiddel is Silvikrin Liquid Shampoo. Heerlijk zacht. Vormt geen grijzen neerslag. Maakt het haar glanzend en gezond. Voedt het haar door het gehalte aan Neo-Silvikrin van Dr. Weidner.

Mevr. S. K., Rotterdam.

Duizenden vrouwen houden het haar gezond door Silvikrin Liquid Shampoo.

1·2·3· KINDERUURTJE

Lieve Kinderen,

En gehuild dat ik heb! Sneeuwvitje was zoo goed voor ons; ze kookte zoo heerlijk en ze waschte zoo mooi.

Dit is heusch een van de mooiste legplaten van de zes en Moeder moet vlug nog twee pakken 1·2·3· koopen, want deze legplaat mogen jullie zeker niet missen.

Moeder vindt zeker wel, dat jullie den laatsten tijd erg rustig zijn en goed oppassen. Dat spreekt vanzelf, als jullie ook zulke fijne legplaten hebt.

1·2·3·, Nederlands beste zelfwerkend waschmiddel, doet de wasch, maar zorgt ook voor de kinderen.

De 1·2·3· Kabouter

18
ct.
PER
GROOT PAK

1·2·3· DOET DE WASCH!

Handelsonderneming Arsol - Apeldoorn

zijn schamel studievertrekje, en tot wie hij op bijna wonderdadige wijze was doorgedrongen.

Hij had een stelling ingenomen, hij was een rol gaan spelen en ijdelheid — de gemoedsbeweging, die meer kwaad en misschien meer goed doet dan eenige andere — wou hem niet toestaan, zichzelf te verkleinen in haar oogen. Er zat niets anders op dan doorzetten.

„Ik moest eigenlijk een strijdteeken hebben,” zei hij eenigszins aarzelend. „Een wat?”

„Een strijdteeken. Een oorlogsvaantje.”

Een beweging van haar hoofd gaf te kennen, dat zij 't niet begreep. „Hebben we niet in huis, geloof ik,” zei ze.

„'t Hindert niet wat. Een handschoen, een sluier, een zakdoek. Iets dat u aangeraakt en gedragen hebt. Daar hebben ridders veel dienst van, als zij optrekken voor benarde jonkvrouwen.”

„O,” zei ze, „n soort mascotte bedoelt u. Ik ben zelf ook bijgeloovig.”

Een romantisch antwoord was dit eigenlijk niet, maar Hadrian moest 't er mee doen. Zij was zoo schoon, gelijk zij daar zat, zoo beminnelijk, zoo echt, een sprookjesprinses, dat hij geen aanmerkingen in zich kon toelaten, als hij naar haar keek.

„U was ergens van geschrokken, zei u,” trachtte hij te helpen.

Opeens leek zij heel klein en erbarmelijk; haar groote oogen werden donker van vrees.

„'t Was een reporter,” zei ze. „Iemand van een van die afschuwelijke kranten, waar altijd plaatjes in staan van... van 't lijk vlak na den moord. Hij kwam op de golfbaan van de Buitensociëteit naar me toe en vroeg allerlei griezelige dingen.”

„Wat bijvoorbeeld?” vroeg Hadrian, zichzelf en zijn rol vergetend.

„Hij vroeg, of ik met Cleveland Chorley verloofd was.”

„En was u dat?”

„Nee. Maar hij wou me niet gelooven, toen ik dat zei. En toen vroeg hij, of ik veel met Cleveland Chorley om had gegaan. En of hij me wel eens gevraagd had.”

„En u zei?”

„Ik zei overal nee op.”

„Verder niets?”

„O ja, nog veel meer. Hij vroeg, of ik ruzie met Cleveland gehad had. En toen wou hij weten — 't zijn letterlijk zijn woorden — of Cleveland me een strop had laten halen. Ik zei, dat we geen ruzie hadden gemaakt en dat hij me geen strop had laten halen, en toen lachte hij. En toen zei hij, dat er hard moeite gedaan werd om 't zaakje in den doofpot te stoppen, maar dat je veel invloed moest hebben, als je dat met een moord gedaan wou krijgen. En toen zei hij een paar dingen, die me echt bang maakten.”

„Namelijk?” drong Hadrian.

„Hij zei, dat een senator natuurlijk veel invloed had en hij vroeg, waarom mijn vader zoo dringend naar Mark Trotter gevraagd had, den dag nadat ze Cleveland Chorley vonden.”

„Aha,” zei Hadrian.

„En al liep iedereen achter een meisje aan, daarom hoefde ze nog niet met pistolen te gaan schieten, zei hij.”

„Heeft hij dat gewaagd?”

„Ja, en hij vroeg, waar ik dien avond geweest was. Ik zei, dat 't hem niets aanging. En ik heb hem verteld, dat hij met vader te doen zou krijgen, als hij iets over me in die ellendige krant dorst te zetten. Maar daar had hij heelemaal geen respect voor.”

„En verder niets?”

„En toen zei hij, dat vader misschien ruimschoots genoeg met zichzelf te doen zou krijgen.” Zij begon zacht te schreien. „Hij vond vader wel iemand, om leelijk uit te pakken, als iemand zijn dochter

gemeen behandelde. Dat waren zijn eigen woorden. En toen zei hij: „Er is een zeker verband tusschen uw familie en dien moord. Dat voel ik met mijn klompen”.

„Groote hemel!” riep Hadrian. Hij dacht snel aan dien avond terug. 't Was donker geweest in die straat; er had zich verder geen levende ziel in bewogen. Hij wist zeker, dat niemand Ariadne of hem gezien had.

„'t Was dien man alleen om een sensationeel stukje te doen,” zei hij. „U hoeft echt niet bang te zijn. Buiten mij weet niemand, dat u er geweest bent. En niemand zal 't ooit weten. Hij raadt er maar naar, dat zult u zelf ook wel inzien. Die steek op uw vader bewijst, dat hij geen feiten heeft.”

„Dat heeft me juist zoo vreeselijk bang gemaakt,” zei ze, niet meer schreiend, maar bleek en star.

„Wat?”

„Dat over vader.”

„Moet u daarover tobben? Uw vader is er niet geweest. U wel. Ik weet niet waarom, en u hoeft 't mij niet te vertellen. Ik weet niet, wat u gedaan hebt, en ik zal er niet naar vragen ook. Maar u weet in ieder geval, dat uw vader er niet geweest is.”

„Da's juist het erge,” zei ze bijna fluisterend. „Ik weet niet, dat hij er niet geweest is.”

„Hoe bedoelt u?”

„Er was iemand geweest, voor ik kwam. Want toen ik de deur opendeed, zag ik Cleveland dood op den vloer liggen. Ik zag dat hij dood was.”

Hadrian fronste. „Maar waarom hebt u die revolver opgepakt?”

„Ik weet 't niet. Ik was geschrokken. Ik wist niet, wat ik deed. Ik merkte op straat pas, dat ik de revolver in mijn hand had.”

Hij keek haar ontzet aan en beet op zijn lip. „O,” zei hij, opeens begripend, „u denkt, dat uw vader Chorley vermoord heeft.”

„Ik weet 't niet! Ik weet 't werkelijk niet!”

„Maar wat kwam u er dan doen?” vroeg Hadrian.

„Dat kan ik u niet vertellen. Ik durf 't niet. Maar die reporter zal er achter komen. Dat weet ik. Hij... hij had echte hondenoren.”

„Denk nu maar niet meer aan hem,” zei Hadrian. „Laat hem maar aan mij over.”

„U kunt toch niets beginnen.”

„Niet?” Hij glimlachte verdraagszaam. „Zooiets is kinderspel voor me — kinderspel. Dat moet u begrepen hebben, anders had u me niet ontboden. Tob niet meer. Ik ga niet weg. De zaak is veilig in mijn handen. Om u van dienst te zijn, zou ik... zou ik een heel elftal reporters uitroepen!”

Hij stond op en liep naar de hall. Hij keerde zich om en boog, zooals het aan een ridder betaamt — een ridder, die uittrekt, om een draak te verslaan. Toen liep hij naar de voordeur, maar voor hij die bereikte, deed een bediende haar open om de omvangrijke gestalte van Mark Trotter door te laten en zoo kwamen zij andermaal tegenover elkaar te staan. Trotter keek nijdig en wou iets zeggen, toen de stem van den senator achter Hadrian opklonk.

„Goeden middag, Trotter,” zei die stem.

Trotter stiet een dikken vinger naar Hadrian uit. „Wie is dat?” vroeg hij ruzieachtig.

„Dat is meneer Hadrian Pink,” zei de senator. „Meneer Mark Trotter.”

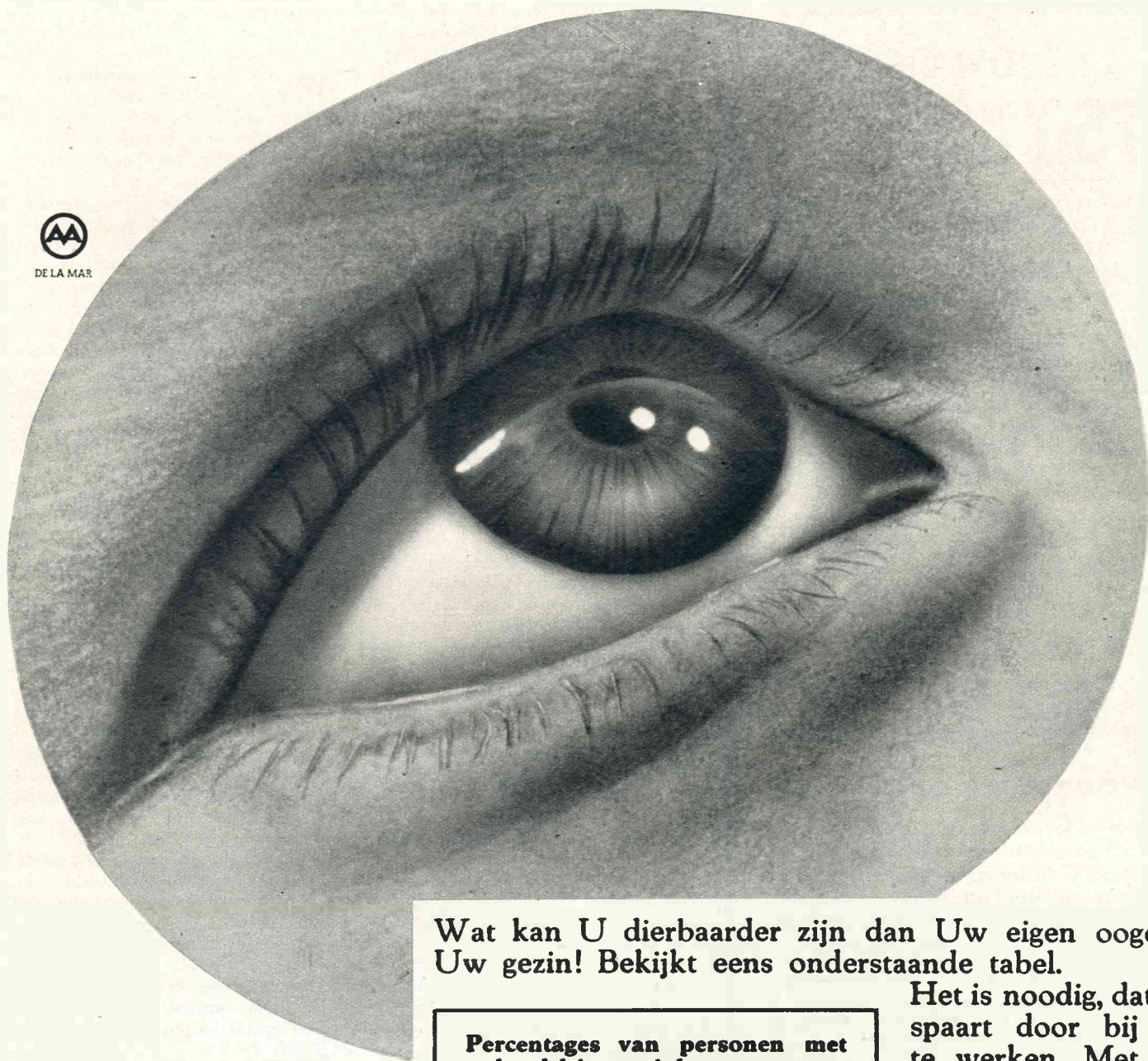
„Zoo! Die! Wat moet hij hier?”

Hadrian nam het antwoord voor zijn rekening. „Ik was van plan, u op te zoeken,” zei hij waardig, als een vorst, die tot een afgedwaald onderdaan spreekt, „en rekenschap van u te vorderen.”

Uw oogappel..

DE LA MAR

Wat kan U dierbaarder zijn dan Uw eigen oogen - en die van Uw gezin! Bekijkt eens onderstaande tabel.

Percentages van personen met gebrekkig gezichtsvermogen:

beneden de 20 jaar	23%
tusschen 20 en 30 jaar	39%
" 30 en 40 "	48%
" 40 en 50 "	71%
" 50 en 60 "	82%
boven de 60 jaar	95%

Het is noodig, dat ieder zijn oogen spaart door bij voldoende licht te werken. Met behulp van een klein, vernuftig instrument kunnen wij nu nauwkeurig het licht meten en tegelijk aflezen, welke verlichting bij ons werk behoort. Op grond hiervan werd door ons een interessant boekje „Het

Gezellige Huis" samengesteld. Dit wordt U op aanvraag gratis toegezonden. Zendt slechts onderstaande coupon aan ons in of schrijft ons een briefkaartje.

PHILIPS' „BI-ARLITA"

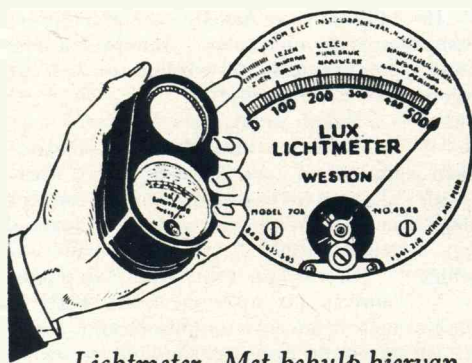
Deze lamp is de beste en zuinigste lamp, ooit door Philips vervaardigd en daarom de aangewezen lamp voor Uw huisverlichting.

Stuurt deze coupon in of zendt een briefkaart aan N.V. Philips' Gloeilampenfabrieken, Verkoopafdeeling Nederland en Koloniën, Eindhoven en U ontvangt gratis het boekje: „Het Gezellige Huis".

Naam : 207

Straat :

Woonplaats :

Lichtmeter. Met behulp hiervan kan Uw installateur of handelaar U precies aantonen, waar voldoende, waar onvoldoende licht is. Inspectie van Uw huisverlichting gratis en zonder enige verplichting.

Het schip met geld komt binnen!

Wat
zegt
Lorre?

NU IS HET UW BEURT OM
f1750 IN CONTANTEN
TE WINNEN

door deelname aan onze
GRATIS WEDSTRIJD,
die alleen gehouden wordt
voor hen, die tot nu toe geen
prijs bij ons hebben gewonnen.

Zendt ons Uw oplossing voor
de Prijsvraag „Wat zegt
Lorre” en... behalve Uw
kans op een der groote geld-
prijzen verdient gij direct een
beloening van f 1.— door de
kwalificatie Uwer oplossing.

.... JANMAAT heeft gedurende zijn reis
om de wereld zijn papagaai leeren spreken.
Lorre probeert de namen van vijf Neder-
landsche havenplaatsen te noemen, doch
gooit alle lettergrepen door elkander.

WAT WIL LORRE ZEGGEN?....

De opgave is de namen van deze 5
plaatsen samen te stellen.
De inzending der oplossing verplicht U
tot niets.

ANTWOORDT PER OMGAANDE.

Evenals voorheen worden de prijzen in
contanten ook thans weer door den Nota-
ris persoonlijk uitbetaald. Uw garantie
ligt in de onverdeeld gunstige informaties,
die de officieele instanties na ingewonnen
inlichtingen steeds over ons verstrekken.

Een kwalificatie in onze wedstrijd
is gemakkelijk te behalen, thans
gemakkelijker dan ooit.

VOORWAARDEN: 1. Schrijf op
wit papier de namen der vijf
Nederlandsche plaatsen. Schrijf
daarna met vermelding van
Mijnheer, Mevr. of Mej., uw naam,
voornaam en adres. Gelieve ook
duidelijk toe te voegen dag en
maand uwer geboorte, s.v.p.
zonder jaartal.

2. De mededinger, die ons zijn
antwoord inzendt, zal per brief
zijn stand ontvangen en tevens
het verzoek een zeer bescheiden
bestelling te doen, ondergaran-
tie van ruil of zelfs terug-
betaling in geval van on-
voldaanheid.

3. Notaris Hermans zal een
proces-verbaal opmaken van de
uitspraak der Jury, samengesteld
uit onpartijdige en competente
leden, die voor totalen indruk,
schrift, vorm en verzorging der
inzending de prijzen toekent;
op haar beslissing bestaat
geen beroep. Ons personeel en
den winnaars uit onze vorige
wedstrijden is mededinging ver-
boden.

De wedstrijd sluit op 15 Januari
1936 en de lijst der winnaars,
met de namen der jury-leden,
zal worden toegezonden aan de
reglementair gekwalificeerden.

VERLIEST GEEN OOGENBLIK, WANT EEN DER

EXTRA SNELHEIDS- PREMIES VAN f100.-

zal onmiddellijk uitbetaald worden aan
den eersten deelnemer, die gekwalifi-
ceerd wordt vóór 21 November 1935.

ANTWOORDEN AAN N.V. „COMINDUS”
O.Z. VOORBURG WAL 101, AFD. 18
AMSTERDAM-G.

IN BAAR GELD ZIJN GEDEPONEERD

bij Notaris
J. Th. A. HERMANS
te Amsterdam

1e prijs . . . f 750.-
2e prijs . . . f 200.-
3e prijs . . . f 100.-
5 prijzen à
f 20.- f 100.-
10 prijzen à
f 10.- f 100.-
5 extrasnel-
heidspre-
mies à f 100.- f 500.-

Totaal f 1750.-

„O ja? Ik wou jou net opzoeken,”
zei Trotter woedend.

„Dat treft,” zei de senator. „Twee
zielen één gedachte. Zullen we in mijn
bureau gaan? Dan kunnen we 't vieren.”

VEERTIENDE HOOFDSTUK

HET „bureau” van den senator bleek
een weelderige bibliotheekkamer
te zijn. Aan drie kanten reikten
boekenkasten van den vloer tot het
plafond, afgezien van de ruimte, die
door een grooten haard in beslag werd
genomen; de vierde kant was glas, en
gaf uitzicht op het golvend landschap
van het buitengoed. Het was een mooi
vertrek, 'n vertrek, waarin men schoone
gedachten kon denken, als men daartoe
in staat was. Het was geen kamer van
een politicus, geen vertrek, waarin men
met een gerust geweten politiek ge-
knoei kon uitbroeden.

De senator wees met een vriendelijk
gebaar stoelen aan. Hadrian keek rond
en herinnerde zich hoofdstuk XII, para-
graaf B van het handboek, die luidde:
„Pas u aan bij de omstandigheden en de
omgeving, waarin gij u bevindt. Wijzig
uw houding naar de plaats, waar gij
vertoeft. Gedraag u in een gemeene
gelagkamer op een wijze, die indruk
kan maken op de bezoekers van zulk
een hol; gedraag u echter in een paleis
als een koning, standvastig, minzaam,
beheerscht, waardig.”

Hadrian werd dus standvastig, min-
zaam, beheerscht, waardig. Met slechts
heel weinig overdrijving zou men mogen
zeggen, dat hij vorstelijk was.

Maar door al die vorstelikheden heen
tastten het zware dreigende lichaam
van Mark Trotter, diens woedende
grijze oogjes en onheilspellend strakke
trekken den echten Hadrian Pink aan,
die er onder leefde, en maakten hem
meer dan bang.

„Ik zou m'n nek maar 'n eindje
inhalen,” zei Trotter woest.

„Mijn nek is in zijn gewone houding,”
zei Hadrian.

„Dacht je, dat een kind Mark Trotter
overbluffen kon?”

„Als u dit gesprek wenscht voort
te zetten,” zei Hadrian met minzame
en beheerschte waardigheid, „doet u 't
dan in een taal, die beter in deze om-
geving past.”

De senator scheen iets aan zijn keel
te hebben en vroeg: „Zou ik mogen
weten, waar 't eigenlijk om gaat?”

„Zeker, meneer,” zei Hadrian. „Ik
ben directeur en verantwoordelijk leider
van Droomland, een zoogenaamd Luna-
park. Het heeft ten doel, den burgers
van deze stad een gepaste ontspanning
te geven. Een zekere Porter Vane —
een individu met een slechte reputatie,
naar ik gehoord heb — wil in mijn
park een aantal zwendelmachines plaat-
sen, automaten en dergelijke.”

„Zoo?” zei de senator en zijn blik
rustte op Trotter.

„Ik heb me genoopt gezien, den man
met krachtige hand te verwijderen. In
één woord, ik eh... ik heb 'm een op-
stopper gegeven.”

„Wacht even,” verzocht de senator.
„U, Hadrian Pink, hebt Porter Vane
een opstopper gegeven?”

„Zoo'n opstopper,” zei Hadrian, „dat
hij tegen de wereld lag.”

„Zou dat waar zijn?” vroeg de senator
aan Trotter.

„Hij heeft 'm geslagen,” zei Trotter
woedend.

„Mijn dochter schijnt een beteren kijk
op menschen te krijgen,” zei de senator,
en hij keek Hadrian met een zekeren

schrik aan. „Neem me niet kwalijk,
jongeman, maar u leek me heelemaal
geen... geen geoefende slager.”

„Ik houd me in,” zei Hadrian be-
scheiden, „als de omstandigheden niet
dwingen. Dan echter handel ik snel
en... en onbarmhartig.”

„Wel wel!” zei de senator met een
stem van ontzag.

„Dus, zooals ik zei, ik sloeg dien Vane
neer. Daarna verscheen er een bouw-
inspecteur, die 't een en ander afkeurde,
en me te verstaan gaf, dat ik niet
openen mocht, als ik Vane zijn appa-
raatjes niet neer liet zetten.”

„Vind je dat niet een beetje grof,
Trotter?”

„Zaken zijn zaken,” zei Trotter.

„En op welke wijze hebt u toen snel
en onbarmhartig gehandeld?” vroeg de
senator.

„Ik heb de pers een interview toe-
gestaan en daarin heb ik de feiten
uiteengezet. Ik heb een pagina in iedere
krant gekocht, om den toestand krachtig
samen te vatten. Op alle aanplakborden
in de stad bazuin ik het geval uit en
ik garandeer het volk, dat Droomland
op den vastgestelden dag geopend zal
worden.”

„En hoe denkt u dat voor elkaar te
brengen?” vroeg de senator. Hij keek
Hadrian aan met ongeloovige, nieuws-
gierige oogen. Er was geen ervaren
mensenkennis noodig om te zien, dat
hij iets ongeloofelijks voor zich had;
dat hij Hadrian iets even onmogelijks
vond als een vuurspuwend draak, of
een kanarie, die de tralies van zijn kooi
forceert en een wilden aanval op een
arend onderneemt.

„Meneer Trotter is de zoogenaamde
Bram van deze stad,” zei Hadrian. „Hij
krijgt natuurlijk een portie van de op-
brengst van die dobbelmachines. Hij is
dus een buitensporig oneerlijk individu,
dat zijn macht misbruikt om zich te
verrijken.”

Trotter bulderde het uit. Hij gebruikte
woorden, lettergrepen, uitdrukkingen en
heele zinnen. Hij werkte met bijvoeglijke
naamwoorden, gelijkenissen en scheld-
woorden. Kortom, hij luchtte een blinde
woede, en blinde woede doet voor-
zichtigheid vergeten. Hadrian luisterde
met kalme waardigheid, en eindelijk,
toen Trotter buiten adem was, merkte
hij op:

„Ik moet zeggen, senator, dat het
mij eenigszins verbaast, zoo'n individu
in uw huis aan te treffen. Hij staat
blijkbaar ver beneden u. Of acht u den
omgang met zulke... schepselen noodig,
om verkozen te worden tot het ambt,
dat u bekleedt?”

„Reken maar,” zei Trotter.

„Kalm, vrind,” zei de senator, en
nu stond zijn gezicht zeer ernstig.
„Laten we tot ons onderwerp terug-
keeren. Wat was u aan 't vertellen,
meneer Pink?”

„Ik was aan 't vertellen,” zei Hadrian,
„dat ik me op 't oogenblik bezig houd
met 't succes van Droomland. Daarom
neem ik deze gelegenheid te baat, om
meneer Trotter een laatste kans te
geven om eh... in zijn hol te kruipen
en 't gat achter zich dicht te trekken.”
Hij keek op zijn horloge. „Trotter,”
zei hij, zoo ongeveer, als Peter de Groote
tegen een moedijk gesproken kan
hebben, „nog is het tijd om eh... in
je schulp te kruipen.”

„Zoo'n... zoo'n leelijk scheel mor-
mel!” zei Trotter kwaadaardig.

„Ik meen te mogen aannemen,” zei
Hadrian, „dat u weinig zin hebt in
een gezond pak ransel. In dat geval
zult u uw taal moeten matigen. Voor

de laatste maal — zul je Droomland met rust laten?"

"Ik zal 't zoo hoog en zoo ver mogelijk uit elkaar laten barsten, al was 't het laatste, wat ik ooit deed!"

"Het laatste, wat u als politiek knoeier doet," zei Hadrian uit de hoogte. "U dwingt mij, om tijd, dien ik hoog noodig heb voor belangrijker zaken, te besteden, om u uit uw eh... onwettige machtspositie te ontzetten."

"U zegt?" vroeg de senator ongehoorlijk.

"Om meneer Trotter's eigen korte en schilderachtige uitdrukking te gebruiken," zei Hadrian, "ik zal hem zoo hoog en zoo ver mogelijk uit elkaar laten barsten."

Trotter gaf een kort smalend lachje, maar de senator boog zich naar voren en keek den jongen man in het gezicht.

"En hoe wou u dat aanleggen?" zei hij.

Deze regelrechte vraag rukte Hadrian zóó van den vloer; ze trok zijn hoofd achteruit; ze sloeg hem van zijn voetstuk van vertoon en liet hem in de lucht bengelen. Hij had de voorschriften van het leerboek opgevolgd; hij had opgehaakt; maar nu stond hij voor een werkelijkheid, die niet met vlammende woorden of denkbeeldige daden te winnen was. Hij was er aan toe als een man, die of visschen, of aas steken moet en dan merkt, dat hij geen haak en geen zakmes heeft.

Maar de N.V. Karakterbouw had hem gegarandeerd, dat zij hem juist op zulke moeilijkheden zou voorbereiden. Hij moest zich niet uit 't veld laten slaan. Nu hij machteloos in een hoek stond, moest hij durven. Hij moest een dooddelijken pijl afschieten in de lucht en dien laten neerkomen, waar hij het best kon treffen. Maar zijn pijlkoker was leeg. Hoe ijverig hij ook zocht in zijn herinnering, het handboek bevatte geen hoofdstuk, dat op dezen staat van zaken toepasselijk was. Wat hij deed of zei, moest, vernietigend, verlamdend, schrikwekkend zijn; heldhaftig moest het zijn; zoo driest moest het klinken, en zoo raak moest het treffen, dat de vijand verward terugdeinsde. Het sprong hem in 't hoofd en hij sprak het uit, voor hij tijd had gehad om na te denken. Als vermetelheid noodig was, zou hij vermetel zijn.

"Iedereen kan één moord te veel doen!" zei hij.

Hij werd zich bewust van stilte — koude, doodsche, zware stilte, die tastbaar was, weegbaar. Zoo stil was 't in de kamer, dat Hadrian meende er handen vol van te kunnen grijpen. Hij slikte en voelde zich afgrijpselijk alleen. Hij keek naar den senator, wiens deftige gezicht strak en zonder uitdrukking stond; zijn oogen wendden zich naar Trotter, wiens trekken waren als graniet met ijs bedekt. Niemand bewoog zich. Hadrian voelde zichzelf verkruijmen. Hij had een ontzettend voor gevoel, dat hij bezwijken zou; dat zijn oogen heimelijk een weg zouden zoeken om te ontsnappen; dat hij uiteen zou vallen, smelten, zich aan die twee mannen laten zien zooals hij was: een wezel in een geleende wapenrusting.

Toen sprak de senator.

"U zei iets over moord, geloof ik," zei hij met een vreemde stem. "Dacht u aan een bepaalden moord?"

Hadrian dwong zichzelf om zijn schouders op te halen. Hij dwong zichzelf tot een achteloos handgebaar. Toen hoorde hij zijn stem spreken en de toon was vrijmoedig en luchtig.

De maanden oefening voor een spiegel kwamen hem goed te pas.

"Ik dacht net aan den moord op Cleveland Chorley," zei hij.

Nu blafte en bulderde Trotter niet. Heel rustig hief hij zijn zware lichaam uit den stoel. Hij keek niet naar Hadrian. Hij keek ook niet naar den senator.

"Ik ga maar weer eens verder," zei hij. Dat was alles; geen stemverheffing, geen stembuiging; alleen de eenvoudige mededeeling. En toen liep hij naar de deur.

"Wacht!" zei de senator.

"Ik ga maar eens verder," herhaalde Trotter, en weg was hij.

"Wat weet u?" vroeg de senator zacht.

"Een heeleboel," zei Hadrian.

"Hebt u wel eens in een vliegtuig gezeten?" vroeg de senator ernstig.

"Neen."

"Ze gaan erg vlug," zei de senator.

"Je kunt er in een korten tijd een heel eind mee wegkomen."

"Dat zal wel," erkende Hadrian.

"Hebt u geld?"

"Ik eh... vier of vijf dollar."

De senator ging naar een afdeling van een boekenkast en deed die open. Er kwam een safe te voorschijn. Zwijgend haanteerde hij het letterslot en opende de deur. Uit een vakje haalde hij een dik pak bankpapier.

"Neem maar mee," zei hij.

Hadrian keek naar het handje om het pakje; er stond op: "Vijfduizend dollar."

"Waarvoor?" vroeg hij.

De senator haalde zijn schouders op. "Ik zal u met een auto naar 't vliegveld laten brengen. Neem de eerste machine die vertrekt."

"Waarheen?" vroeg Hadrian.

"Doet er niet toe waarheen," zei de senator, "alleen zoo ver mogelijk. Ik weet niet eens, of u ver genoeg kunt komen."

Hadrian keek naar de bankbiljetten en toen naar den senator. "Wilt u me omkopen, om weg te gaan?" vroeg hij.

"Ik help u om weg te komen."

"Wilt u me weg hebben — u?"

"U bent jong," zei de senator.

"U... u, senator Joyce, wilt me weg hebben?" Eigenaardig — Hadrian was zichzelf vergeten; hij dacht aan geen vinken en poseeren meer; hij was gewoon en hij was ontroerd — en hij maakte in zijn natuurlijkheid en zijn ontroering indruk ook. "Ik had u voor een goed mensch gehouden," zei hij. "Ik voel me in u teleurgesteld. 't Is niet prettig, teleurgesteld te worden. Toen ik kwam, heb ik u aangekeken en ik heb u bewonderd. Ik had al hoop, dat ik vriendschap voor u zou gaan voelen."

"De tijd gaat voort," zei de senator met effen stemgeluid.

"Zijn dan alle menschen," vroeg Hadrian — en hij dacht aan zichzelf en aan zijn leerboek en zijn grootdoenerij — "zijn dan alle menschen niets dan holle schijn? Is dan de grootheid van groote mannen, de goedheid van goede menschen alleen maar geveinsd? Ik sta verstomd. Is er dan geen mensch te vertrouwen? Is heel de wereld maar comédie? Is er niets degelijks en eerlijks? Als dat zoo is, dan is 't leven haast het leven niet waard."

"Wil je nu gaan, jongmensch?"

"Trotter is hier gekomen," zei Hadrian, "om over Cleveland Chorley te praten." Het was een beweging, geen vraag.

Wordt vervolgd.

SPASEL SALTS

Zullen Uw lichaam de Jeugd teruggeven.

SPASEL zouten zijn de meest volmaakte zouten, welke gebruikt kunnen worden om het bloed te zuiveren, de nieren te reinigen en de maag in prima conditie te houden.

Niets is schitterender dan de SPASEL zouten om jong te blijven en veroudering tegen te gaan. Aciditeit wordt opgeheven en daardoor groote verlichting verkregen bij reumatiek, enz. Alle giftige stoffen worden uit het lichaam verwijderd. Het is een schitterend middel en het gevolg is **STRALENDE GEZONDHEID**, terwijl de **HUD** er volmaakt zal uitzien.

IN FLESSCHEN VAN
f 0.60 EN f 0.90

Indien Uw apotheek of drogistrij SPASEL niet direct kan leveren, wordt, na ontvangst van het bedrag in postzegels of op giro 223199, het gewenschte direct toegezonden door de **Imp. BOROMAG, Heerengr. 258, Amsterd.-C.** Vermeld naam van dit blad en Spasel.

Vriendin: Wie zou kunnen gelooven, dat je pas drie maanden geleden nog zoo dik was. Ik herken je nauwelijks. Je ziet er in die japon schitterend uit. Moeder: O ja. Ella is minstens 20 pond afgenomen in die drie maanden, en ze voelt zich volmaakt gezond. Als ze nu gaat dansen, bewonderen alle mannen haar. Het is wonderbaarlijk, hoe het geheele gezicht verandert als het lichaam slank is en de dikte verdwijnt.

Vriendin: Hoe ben je zoo geworden, Ella?

Ella: Zal ik het je zeggen? Ik nam SPASEL SALTS — en ze zijn prachtig. Ze bevatten bestanddeelen om het bloed te zuiveren, en ik voelde mij uitstekend toen ik ze gebruikte. Ik heb mij nooit beter gevoeld dan nu. Omdat ik zoo dik werd, kreeg ik er last van. Ik danste niet. Ik at slechts weinig, omdat alles me dik maakte. Nu voel ik me best; als ik nu te veel heb gegeten, of iets mij niet goed bekomt, is een lepelje SPASEL ZOUTEN voldoende om me weer volmaakt in conditie te brengen en me slank te houden.

Vriendin: Ik ga direct SPASEL ZOUTEN gebruiken. Ik ben pas 26 en weeg 88 Kilo. Waarom zou ik niet net zoo'n figuur als Ella hebben?

Moeder: Uitstekend!

Ten einde het U mogelijk te maken, zelf over de schitterende werking dezer Spasel zouten te kunnen oordeelen, zijn wij gaarne bereid U een flink monster Spasel zouten toe te zenden. Zendt deze coupon in met 2 postzegels van 5 ct., gefrankeerd als brief (of stort het bedrag onder vermelding van dit blad en dit monster op onze postgiro-rekening 223199) aan Imp. BOROMAG, 258 Heerengracht, Afd. K. A'dam-C. en U ontvangt gratis een monster thuis.

Dit is Susje B. Drinkt elken dag haar **Millioenen Levertraan**. De tronsche Moeder schrijft bij de foto: "Susje is prachtig gezond, terwijl ik verleden jaar den geheelen winter met haar heb gesukkeld. **Millioenen Levertraan**: Er bestaat niets beters in de wereld."

Leid ook Uw kind gezond door den winter

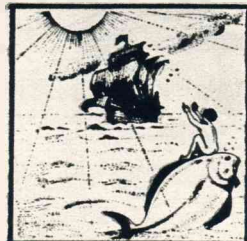
Geef Uw kind **Millioenen Levertraan** uit de fijnste, verse levers van Heilbot en Kabeljauw, met méér dan een miljoen Internationale Eenheden Vitaminen A en D per Kg.

Voorkomt en bestrijdt Engelsche ziekte, kweekt sterke tanden, kiezen en beenderen, geeft weerstandsvermogen tegen ziekten, verkoudheden en infecties.

Staat aan de spits in de wereld.

Alleen bij Apothekers en erkende Drogisten **75c.** Flesch voor 1 maand

MILLIOENEN LEVERTRAAN

Méer dan een miljoen Int. Eenh. vitaminen A per Kg. en 200.000 Int. Eenh. vitaminen D.

ML-1302-E

Blijf gezond vanden Winter
Drink **Millioenen Levertraan**

HAKEN EN BREIEN

DE haak- en breiwoede heerscht weer alom! Het is een soort ongevaarlijke ziekte, die nooit heelemaal verdwijnt en waarvan het verloop zich kenmerkt door „langdradigheid”!

Onder onze lezeressen tellen wij tientallen — neen, zonder overdrijving mogen wij gerust zeggen: honderdtallen van ijverige breisters. Er zijn dames, die aan haar . . . driehonderdste pullover bezig zijn!

Wij stellen ons voor ten gerieve van al deze nijvere handen een gansche serie haak- en brei-modellen te geven. Met opzet kozen wij die modellen, die ook door de minder geoefenden kunnen worden vervaardigd zonder al te veel hoofdbrekens.

Wij openen onze serie met een snoezig baby-jasje, een gehaakt kraagje, en een jumper met gaatjes-versiering.

Het jasje vraagt maar heel weinig wol (ongeveer 75 gram) en is werkelijk in een ommezientje klaar. Wolrestjes kunnen hiervoor uitstekend dienst doen. Hebben we lichtblauwe en witte of lichtblauwe en rose wol, wat let ons dan om beurtelings banden in een dezer kleuren te breien? Het effect zal er des te aardiger door zijn.

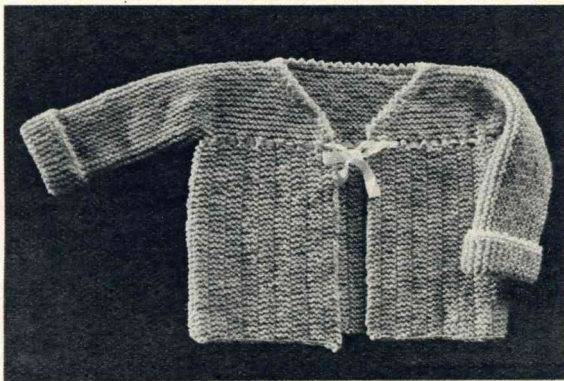
Ook kunnen wij het bovenstukje met de mouwtjes in afstekende kleur of half afstekend breien. Met dit laatste bedoelen wij: 1 pen wit, 1 pen lichtblauw en dan het ondergedeelte effen wit of effen lichtblauw.

Het kraag- en manchettgarnituurtje (de manchetten worden precies als het kraagje gehaakt, alleen kleiner van omvang) wordt van fijn écru-kleurig Anker cordonnet mercerisé-garen No. 30 gehaakt. Benodigd voor kraag en manchetten 2 kluwentjes van 20 gram.

Voor de slipover hebben wij aan wol ongeveer 2 knotten van 100 gram noodig.

Heel aardig staat het om den opengewerkten driehoek in afstekende kleur of in een donkerder tint van dezelfde kleur als het overige gedeelte te breien.

Baby-jasje

Men begint dit jasje bij den rug.

De rug:

Opzetten 60 steken.

Hierop breien 72 toeren, 3 recht, 3 averecht met verspringen bij iederen toer.

Dan volgt 1 gaatjestoer: (* 1 omslaan, 2 samenbreien. Herhalen vanaf *)

Hierna zet men aan beide zijden van de pen 40 steken erbij op, voor de mouwtjes, zoodat men nu 140 steken op de pen heeft (60 en 2 maal 40).

Hierop worden 15 pennen heen en terug recht gebreid.

Daarna worden in het midden 30 steken afgekant voor den hals.

Met 1 kant gaat men nu verder en breit weer 15 toeren recht, waarbij aan de zijde van de halsuitsnijding er bij iederen toer 1 steek bijgemeerdert wordt.

Nu worden de 40 steken, die voor het mouwtje opgezet zijn, weer afgekant, waarna men voor het voorpand 30 steken op de pen moet hebben.

Eerst wordt nu weer een gaatjestoer gebreid, en daarna 72 toeren 3 recht, 3 averecht met verspringen bij iederen toer. Daarna afkanten. Men heeft nu den rug met mouw en 1 voorpand.

Het andere mouwtje met het daaraan gebreide voorpand wordt evenzoo afgebreid.

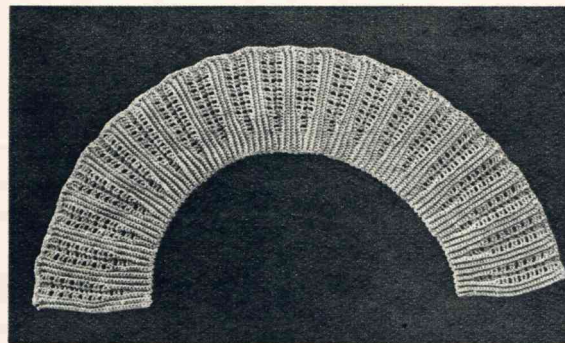
De mouwtjes en de zijaden worden nu dichtgenaaid.

De hals en de manchetjes worden met een picotje omgehaakt (1 vaste, 3 lossen, 1 vaste in den eersten losse, 1 vaste).

De mouwtjes worden een eindje teruggeslagen, waardoor men een manchetje krijgt.

Door den gaatjestoer wordt tenslotte een wit lint geregen en het jasje is klaar!

Kraagje

Opzetten 34 lossen. Er wordt ingestoken in de achterste lus van iederen steek.

1e toer: vasten.

2e toer: „

3e toer: „

4e toer: „

5e toer: 13 vasten, 1 half stokje, 1 losse, 2 stokjes, 1 losse, 2 stokjes, 1 losse, 2 stokjes, 1 losse, 2 stokjes, 1 losse, 4 stokjes; omkeeren.

6e toer: 4 stokjes, 1 losse, 2 stokjes, 1 losse, 2 stokjes, 1 losse, 2 stokjes, 1 losse, 2 stokjes, 1 losse, 2 stokjes, 1 losse, 1 half stokje, 7 vasten.

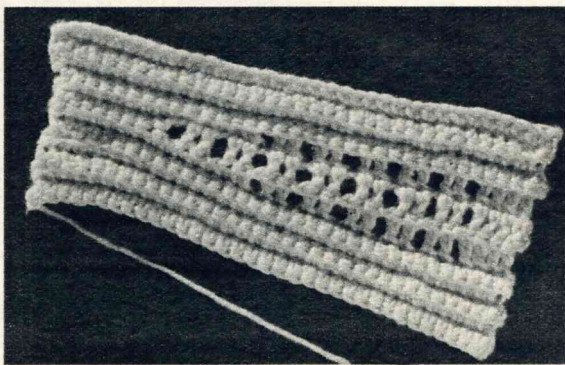
7e toer: als de vijfde.

5 toeren vasten overhaken.

Herhalen vanaf den 5den toer.

Men haakt verder tot men 20 open waaiertjes heeft verkregen, waarna het kraagje afgewerkt wordt met de 4 toeren vasten waarmede men begonnen is.

Tenslotte wordt de bovenkant omgehaakt met 1 toer vasten.

Slip-over

Voorpand.

Opzetten 88 steken.

Men breidt den boord 2 recht — 2 averecht, ongeveer 8 cm. hoog.

1e toer: 11 recht; 66 averecht; 11 recht.

2e toer: 11 averecht; ** 1 omslaan; 2 samenbreien; herhalen vanaf **; 11 averecht.

3e toer: 13 recht; 62 averecht; 13 recht.

4e toer: 13 averecht; ** 1 omslaan, 2 samenbreien; herhalen vanaf **; 13 averecht.

5e toer: 13 recht; 58 averecht; 15 recht.

6e toer: 15 averecht; ** 1 omslaan; 2 samenbreien; herhalen vanaf **; 15 averecht.

Aan iederen kant breidt men zoo steeds een gaatje minder. Men gaat door, tot men 1 gaatje overhoudt.

Daarna breidt men met tricotsteek verder: 1 pen

recht, 1 pen averecht, tot men een hoogte heeft van 26 cm. vanaf den boord.

Voor het armsgat kant men nu aan iedere zijde 4 steken ineens af, en bij vijf opeenvolgende toeren aan iederen kant 1 steek, zoodat men in het geheel aan beide kanten 9 steken afkant.

10 pennen boven het armsgat kant men in het midden 20 steken af voor de halsopening en vervolgens aan iederen kant nog 5 steken in den loop van het voorpand. Men breidt rechter en linkerhelft nu na elkaar af.

Als men ongeveer 16 cm. hoog heeft gebreid vanaf het armsgat, kant men den schouder af.

Zoo wordt eerst het eene en dan het andere voorpand afgebreid.

De rug.

Opzetten 76 steken.

De boord als bij het voorpand.

1e toer: 5 recht; 66 averecht; 5 recht.

2e toer: 5 averecht; ** 1 omslaan; 2 samenbreien; herhalen vanaf **; 5 averecht;

3e toer: 7 recht; 62 averecht; 7 recht.

4e toer: 7 averecht; ** 1 omslaan; 2 samenbreien; herhalen vanaf **; 7 averecht.

Verder doorbreien als bij het voorpand.

Voor het armsgat aan iederen kant 4 steken ineens afkanten en vervolgens bij vijf opeenvolgende pennen nog 5 steken in totaal.

Op 40 pennen boven het armsgat in het midden 14 steken afkanten voor de halsopening.

Bij drie opeenvolgende pennen nog 3 steken minderen in totaal.

Men breidt in het geheel na de mindering van 14 steken nog 10 pennen. Dan wordt de schouder afgekant. Den anderen kant breidt men tegenovergesteld gelijk.

Hierna wordt de slip-over in elkaar gezet.

Op 3 pennen worden de steken van de halsopening opgenomen, waarna men met 4 pennen hierop een boordje breidt van 2 recht, 2 averecht en wel 7 toeren hoog.

De armsgaten worden op dezelfde manier afgewerkt.

Voor de boordjes neemt men een stel fijnere pennen.

NOVEMBER IN DEN TUIN

HET lijkt voor den leek, dat November een stille maand is wat de werkzaamheden in den tuin betreft. Alles is uitgebloeid, en als de dorre bladeren netjes zijn opgeruimd en de paden geharkt en geschoffeld, dan is het wachten op de vorst.

Maar dat is een vergissing. In November valt er heel wat te doen in den tuin.

November is de tijd om rozen te planten en alle planten, die in het najaar hun blad verliezen. Ook fruitboomen planten wij in deze maand.

De grond is nog niet zoo hard, dat wij niet kunnen spitten en het weer is in November nog niet zoo koud, dat de planten geen nieuwe wortels vormen.

Alle niet winterharde planten in den tuin, die nog niet voor den winter gedekt zijn, moeten nu worden toegedekt.

Turfstrooisel is hiervoor het aangevozen materiaal, maar bij gebrek hieraan kunnen wij ook droog blad nemen en hierover wat rijshout leggen tegen het opwaaien.

Van grootere planten wordt de voet bedekt met turfstrooisel of blad, terwijl men de plant inpakt in stroo.

Het kan reeds enkele graden vriezen, voor en aler wij eraan denken onze rozen te dekken. Stamrozen worden voorzichtig omlaag gebogen en met zand en blad gedekt, terwijl men den grond tusschen struikrozen met molm bestrooit of met droog blad.

Een ander werk voor de Novembermaand is het scheuren van onze Montebretia's. Weinig planten zijn zoo voordeelig om te kweken als juist deze, daar zij zich zeer snel vermeerderen.

Willen wij goede, rijkbloeiende, sterke planten verkrijgen, dan moeten wij ze om de drie jaar scheuren. Van een behoorlijk uitgedunde, drie jaar geleden geplante kluit kunnen wij na scheuring in deze maand ongeveer 50 plantjes verwachten in het voorjaar.

Daar het in elkaar groeiende wortelgestel de planten op den duur niet in voldoende mate van voedsel voorziet, zijn zij zeer dankbaar voor het scheuren en vermeerderen zich snel.

Wij zoeken de beste exemplaren uit en planten deze ongeveer 6 à 7 cm. diep op een afstand van 10 cm. onderling, nadat wij den grond te voren flink hebben omgespit en gemest.

De mest moet tamelijk diep in den grond worden gewerkt. Men strooie wat fijn, scherp zand in de voren.

Planten scheuren wil zeggen: met een scherp mes den wortelstok in verschillende stukken snijden, welke stukken afzonderlijk worden uitgeplant.

Een ander Novemberwerkje in den tuin is de verzorging van ons grasveld. Het gras kan nog mooi groen zijn in deze maand, maar toch zal het vermoedelijk veel dunner zijn geworden.

Ten einde een mooi vol grastapijt te verkrijgen gaan wij als volgt te werk:

Twee kruiwagens vol goede tuinaarde worden met een kruiwagen vol drogen, ouden stalmest goed dooreengewerkt. Dit mengsel wordt over het grasveld uitgestrooid, ongeveer 1 cm. dik.

Vervolgens wordt het met een takkenbezem terdege ingeborsteld.

Na een paar weken volgt een strooisel van beendermeel, te gebruiken 1½ ons per vierkanten meter.

Velen meenen, dat het gras gedurende de wintermaanden niet behoeft te worden bewerkt met de grasrol.

Dit is echter uitstekend voor het gras,

doch het mag geen vriezend weer hiervoor zijn en de grond mag vooral niet te nat zijn.

Het aldus in November bewerkte grasveld zal ons stellig in het voorjaar rijkelijk beloonen voor onze moeite en goede zorgen.

Hebben wij leeg perken, waar de zomerbloemen uit verwijderd zijn en waarin wij geen bollen of andere gewassen hebben gepoot, dan dienen deze zoo diep mogelijk te worden omgespit, hetgeen trouwens met ieder vrij stukje grond in den tuin in deze maand behoort te geschieden.

Wat onze kamerplanten betreft, willen wij er nog op wijzen, dat men toch vooral niet met koud water zoo uit de kraan moet gieten. De kamerlucht is over het algemeen in deze maand zeer warm en droog door het stoken.

Daarom moeten wij vooral dagelijks gieten met water op kamertemperatuur.

Af en toe moeten wij met een fijnen sproeier palmen en andere kamerplanten besproeien.

Uitgebloeide chrysanthemums moeten thans worden ingesneden en in den kelder geplaatst.

RECEPTEN VOOR DE KEUKEN

Aardappelpannekoek.

Kruim van koude gekookte aardappelen, zout, nootmuskaat, plantenboter of vet.

Bereiding: Maak de aardappelen met een vork fijn en vermeng ze met wat zout, nootmuskaat en een stukje plantenboter tot een stevige massa.

Laat in een koekepan het vet heet worden, tot er damp afkomt, spreid met een vork de aardappelmasa hierin uit en bak den koek eerst aan den eenen kant, keer hem op een deksel en bak dan den anderen kant goed bruin.

Groenten uit het zout.

Bereiding: Wasch de groenten niet, zet ze op met zooveel kokend water, dat ze onder staan en laat ze bijna gaar koken.

Giet de groenten af, zet ze opnieuw op met kokend water, laat ze een kwartiertje koken, verversch het water en herhaal dit, tot de groenten niet meer zout zijn.

Stoof ze op de gewone wijze.

Kaaskoekjes.

½ pond bloem; ½ pond boekweitmeel; 6 kopjes lauwe melk; ½ afgestroken eetlepel zout; een tikje gist; 1½ ons geraspte kaas, olie of vet.

Bereiding: Roer bloem en boekweitmeel door elkaar, maak er een kuiltje in, doe daarin de gist, die met wat lauwe melk goed glad is geroerd. Roer van het midden uit het meel erbij, af en toe wat melk toevoegende, tot 't een stevig beslag is geworden. Besla dit tot de klontjes eruit zijn en zet het in warm water 1 uur te rijzen. Rasp intusschen de kaas en roer deze met 't zout door het beslag. Bak er dan in een koekepan met olie of reuzel op een matig vuur dikke koekjes van. Keer deze om, als ze van boven droog zijn geworden en bak den anderen kant.

Tegen koude

een uitstekende bescherming: Bleyle-directoires houden U aangenaam warm. Nauw sluit zich de zeer elastische gebreide stof om het lichaam. Opkruipen is niet te vreezen, want het bovenstuk is zonder eenigen naad. Bleyle-directoires zijn bijzonder stevig door het extra versterkte, naadloze kruis. Draagt ook U de uitstekende Bleyle-directoires.

Bleyle

Vraagt het adres van den dichtstbijzijnden leverancier aan L. Zaalberg, Victorialaan 1, Wassenaar.

Poeder en crème in één!

De beroemde Fransche actrice Vera Flory schrijft: „Zonder crème en zonder poeder, enkel en alleen „Velouty de Dixor“, geeft een volkomen metamorphose van Uw persoon. Deze schoone actrice kent bij ervaring de weldadige uitwerking van „Velouty de Dixor“. Samengesteld uit een zachte crème en gebonden door een onweegbaar poeder verleent „Velouty de Dixor“ binnen 10 seconden aan Uw gelaat, handen, armen en décolleté een frissche teere teint en een duurzame matheid.

VELOUTY de DIXOR

De origineele combinatie van crème en poeder.

Verkrijgbaar vanaf 30 cts. in alle goede parfumerie- en kapperszaken in 5 tinten: Blanche, Naturelle, Ivoire, Ocre en Soleil-Doré (de laatste geeft aan de huid een zongebruinde kleur).

GRATIS: Om een monster te ontvangen van de drie voornaamste kleuren is het voldoende naam en adres te zenden, alsmede f0.25 aan postzegels aan de Import. voor Nederland: N.V. v. d. LAAKEN's Handels-Mtj., Leidschekade 98 A, Amsterdam-C., Tel. 36372

AMY GROSKAMP TEN HAVE:

WEINIG MAAR GOED

DE kwestie veel-maar-goedkoop of weinig-maar-goed heeft ten allen tijde heel wat vrouwenhoofdjes in beroering gebracht.

De meest ideale toestand is natuurlijk veel en . . . goed, maar het zijn er maar weinigen, voor wie dat is weggelegd. De meesten onzer hebben nu eenmaal te kiezen tusschen veel-en-goedkoop en weinig-maar-goed.

Hoe jonger de draagster der kleeren is, hoe meer zij zal overhellen naar de hoeveelheid en hoe ouder de vrouw wordt, hoe meer zich haar smaak ontwikkelt en hoe meer zij waarde zal gaan hechten aan de kwaliteit.

Immers wie enkele goede stuks lang draagt, draagt iets goeds, waarvan snit en plooienvol bewaard blijven, tot het kledingstuk versleten is.

Het niet denkbeeldige bezwaar van weinig afwisseling weegt ruimschoots hiertegen op.

Met hoe weinig zou ik toekunnen? vroeg ons onlangs een pas getrouwde vrouw, die nog nooit over eigen kleedgeld beschikt had, ik bedoel . . . hoeveel japonnen, mantels, hoeden en zoo — om voor alle gelegenheden klaar te zijn en toch niet te veel geld uit te geven?

Voor alle gelegenheden klaar, dus . . . nooit: niets om aan te doen!

Wij vonden de volgende samenstelling, die weliswaar een minimum vormt, doch waarmee men met wat overleg heel goed het seizoen kan doorkomen. Een rok met twee blouses en een paar zelf gebreide truitjes en slipovers voor 's morgens. Bij somber weer wordt hierbij een sportieve gabardine regenmantel gedragen, met een extra-truitje eronder als het koud is en om den hals een van die leuke, vlotte wollen sjaals, die zoo fleurig staan en waarbij meestal

bijpassende mutsjes worden gebreid (of gekocht). Voor middagdracht een driekwart mantel van geschoren lamsvet met 'n hoed, die past bij de middagjapon, welke uiteraard alleen maar voor visite e.d. doeleinden wordt gedragen. Bijv. zooals onze afbeelding toont: een donkerblauwe matzijden japon met opengewerkten chroom-nikkelen gesp, gedrapeerden hals en een zeer discrete opengewerkte versiering boven de zeer wijde driekwart mouw.

Een lichtgrijze bontmantel en donkerblauwe hoed met dito wildlederen handschoenen staan hier mooi bij.

Hebt ge al de nieuwe, zeer praktische handschoenen, uit twee soorten leder in een kleur vervaardigd, gezien? Bovenop zijn zij van wildleder en binnenin zijn het handvlak en de vingers van glacé-leer. Hiermede wordt het bezwaar van wildleder, dat op den duur kaal wordt en gaat glinzen, ondervangen.

De middagjapon doet ook voor informeele avondgelegenheden dienst, als daar zijn: bioscoop, theebezoek, kaartavondje, concert en een eenvoudig theater-bezoek.

Voor gala kiezen wij een avondjapon van lichtblauwe, nijlgroene of wit met gouddraad doorweven clocké-stof met ter taillehoogte of aan het décolleté een zeer groote corsagebloem.

De bontmantel kan ook als avondmantel dienst doen.

Natuurlijk kan een eenvoudig, vlot dansjurkje de plaats van het zeer gekleede toilet innemen.

Hoofdzak is, dat een handige vrouw met smaak met dit minimum overal een goed figuur zal weten te slaan.

En nu hopen wij maar, dat er geen strenge vaders of zuinige echtgenooten zijn, die dit onder oogen krijgen.

Het droevige resultaat zou vermoedelijk zijn, dat zij de garderobe van hun „vrouwvolk” aan de hand van deze opsomming onmiddellijk als zijnde veel te duur en overdadig zouden veroordeelen.

En hoe zou het dan moeten met al de nieuwe modellen, die wij in gedachten druk bezig zijn aan te schaffen?!

437. Jurkje van blauwe stof, hals afge-
werkt met kraag en strik, leeren ceintuur
en zakken. Verkrijgbaar in bovenwijdte
76 en 80 cM. Benodigde stof: 2 x de
lengte à 140 cM. breed.

438. Mantel van blauwe stof, sjaal, bont-
kraag, twee rijen knopen en ceintuur.
Verkrijgbaar in bovenwijdte 76 en 80 cM.
Benodigde stof: 2 x de mantellengte
à 140 cM. breed.

439. Mantel, jekkermodel, klein bont-
kraagje, schouderstuk, ingezette zakken,
2 rijen knopen. Verkrijgbaar in boven-
wijdte 72 en 76 cM. Benodigde stof:
2 x de mantellengte à 140 cM. breed.

440. Rokje en blouse. Rokje met plooiën:
blouse met schouderstuk en biezen. Ver-
krijgbaar in bovenwijdte 72 en 76 cM.
Benodigde stof voor den rok: 2 x de
roklengte à 90 cM. breed; voor de blouse:
1.50 M. à 90 cM. breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het
mode-album „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor
complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassjes
en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen
kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 142700; door toezending
van het bedrag per postwissel of in postzegels aan het
PATRONENKANTOOR „PANORA“ — NASSAUPELLE 1, HAARLEM
waarbij 10 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook
afhalen aan het bureau van dit blad.

HOE BEHOORT HET EIGENLIJK?

Het hoort, dat een bruidegom, be-
halve voor den bruidshouquet, zorgt
voor bouquetten voor de bruidsmisjes.

Behalve een bouquet behoort de brui-
degom een geschenk aan de bruids-
misjes aan te bieden. Dit geschenk,
meestal iets van goud of zilver, wordt
tegelijk met den bouquet gezonden.

Een heer, die aan een dame wordt
voorgesteld op een soirée waar ook ge-
danst wordt, behoort die dame meteen
om een dans te vragen.

Een servet aan tafel behoort nimmer
ergens anders dan over de knieën ge-
legd, zoowel bij heeren als bij dames.
Het instoppen in boord, vest of japon
geldt als een zonde tegen de etiquette.

Een onder iemand of een persoon hoer-
ger in rang of stand laat men natuurlijk
altijd voorgaan bij het binnenkomen,
ook bij het trap afgaan of instappen in
tram of auto.

Een uitzondering hierop maakt het
uitstappen uit een voertuig. Een heer
of een jonger iemand zal het eerst uit-
stappen teneinde in de gelegenheid te
zijn de dame of den ouderen persoon
bij het uitstappen de hand te bieden.

Wanneer men onder het eten gedu-
rende een oogenblik mes en vork niet
gebruikt, behooren deze in geen geval
half op het bord en de tafel te rusten;
men legge het gereedschap dan even ge-
kruist op het bord.

Het is correct om, wanneer men voor-
gesteld wordt, enkel een buiging te
maken en te zeggen: aangenaam. Men
lette echter op, of de andere persoon de
hand uitsteekt.

Jongelui wisselen meestal een jovialen
handdruk op Engelsche wijze.

Wat zullen we eten?

Maandag: Hutspot met klapstuk.
Broodschotel met appelen.

Dinsdag: Gebraden osserib met ca-
pucijners.
Gestooftde peren.

Woensdag: Koud ribstuk met roode
kool.
Griesmeel met rozijnen.

Donderdag: Varkenslapjes met bleek-
selderij.
Rijst met zoete appelen.

Vrijdag: Aardappelsoep.
Gekookte bot, eiersaus en
worteltjes.
Ketelkoek met stroop.

Zaterdag: Sla van vischresten met
tomaten en harde eieren.
Spekpannekoeken.

Zondag: Bloemkoolsoep.
Gebraden konijn met ap-
pelmoes.
Vanillevla met jam.

Reeds de glans toont duidelijk aan

dat het haar met Zwartkop
"Shampodor" gewassen werd. -
Haarglans zorgt ervoor, dat het
haar geen nadeelige alkalische
opzwellings ondergaat en dat het
bevrijd blijft van kalkzeep, dien
hinderlijken neerslag, welke aan
het haar allen glans ontnemt.

Geeft U derhalve Uw haar de juiste verzorging met de
zeepvrije, niet-alkalische Zwartkop "Shampodor"! Dan blijft het ge-
zond, stevig en elastisch en de ondulatie houdt nog eens zoo goed.

Blondines, die de blonde tint willen behouden of deze lichter
wenschen, bevelen wij in het bijzonder **Blond Speciaal** aan.

ZWARTKOP SHAMPODOR

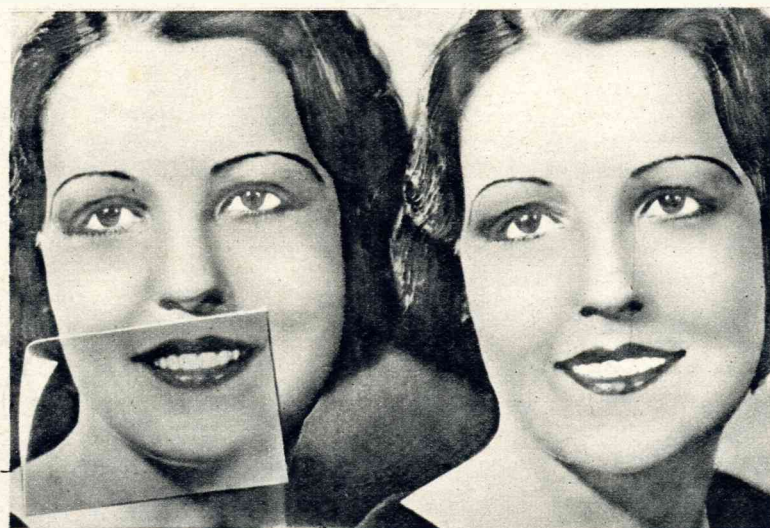
het moderne haarwaschmiddel

Voor iedere haarsoort: goud-witte verpakking
Blond-Speciaal: groen-witte verpakking

Prijs
20ct

Micro-foto:
1) Met kalk-
zeep bedekt,
ruw haar (grijze neerslag).
2) Met Zwartkop Shampodor ge-
wassen haar: zuiver en glanzend.

Verlangt bij Uw kapper voor Uw
haarwassing steeds Zwartkop
"Non-Alkali", de geconcen-
treerde Zwartkop Shampodor!

Verwijder tandfilm en ontsluit de schoonheid van Uw tanden.

Paarlen zijn kostbaar - maar niet zoo
kostbaar als de fonkelende paarlen
in Uw eigen mond - Uw tanden.

Om de natuurlijke schoonheid van
Uw tanden te voorschijn te doen
komen, behoeft U slechts de tand-
film te verwijderen - dat klevende
laagje, dat U met de tong kunt voelen.

Het verwijderen van tandfilm is de
voornaamste taak van Pepsodent.
Thans is Pepsodent hiertoe nog beter

in staat dan ooit te voren. Zijn nieuwe
reinigende en polijstende stof brengt
onmiddellijk verandering in het uiter-
lijk der tanden. Uitsluitend Pepsodent
bevat deze opzienbarende stof - geen
enkele andere tandpasta geeft dezelfde
resultaten.

Gebruik Pepsodent. Ziet op welk een
snelle en onschadelijke wijze Pep-
sodent de tanden bevrijdt van de
vernielende tandfilm.

VERLAAGDE PRIJZEN

45 ct. en 70 ct.
PER TUBE.

5025 P-H

VAKMAN EN LEEK

